ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 208
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2020
1,5 ΕΥΡΩ

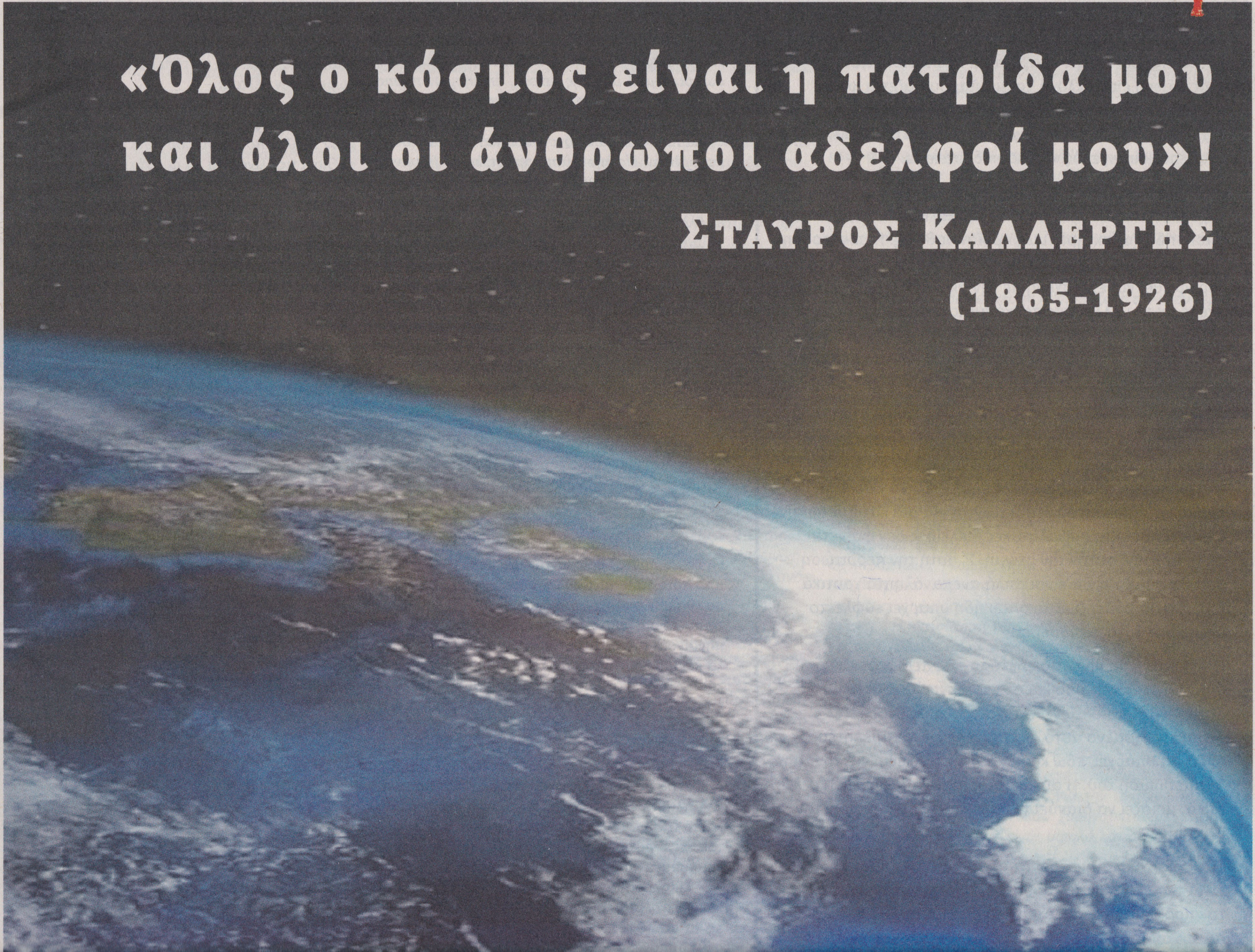
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

«Όλος ο κόσμος είναι η πατρίδα μου και όλοι οι άνθρωποι αδελφοί μου»!

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ
(1865-1926)

2020
1,5 ΕΥΡΩ

«Όλος ο κόσμος είναι η πατρίδα μου
και όλοι οι άνθρωποι αδελφοί μου»!
Σταυρος Καλλεργης
(1865-1926)

(1865-1926)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Το χρονικό διάστημα που θα διανύσουμε μέχρι το τέλος του 2020 φαίνεται ότι θα σημαδευτεί από γεγονότα, τα οποία θα επηρεάσουν τον παγκόσμιο πληθυσμό σε βάθος χρόνου. Η πίεση που ασκείται τόσο από τις πρωτόγνωρες απαγορεύσεις στ' όνομα της καταπολέμησης του Covid-19, όσο και από την αβεβαιότητα και την σύγχυση η οποία προέρχεται από την άγνωστη έκβαση των εκλογών στις ΗΠΑ είναι μεγάλη. Εδώ εξελίσσεται κάτι πραγματικά ανεπανάληπτο. Η ενδεχόμενη επανεκλογή Τραμπ παρουσιάζεται ως το απόλυτο κακό από τους πολιτικούς του αντιπάλους, εγχώριους και μη, ως το γεγονός το οποίο θα σημάνει την σταθεροποίηση ενός «τρελού» δικτάτορα.

Από την άλλη, ο ίδιος ήδη προαναγγέλλει ότι δεν θα δεχθεί τυχόν ήττα του από τον γηραιό Μπάιντεν, την οποία ήδη χαρακτηρίζει ως προϊόν νοθείας. Η σύγκρουση στους κόλπους της αμερικανικής Ιθύνουσας Τάξης έχει κορυφωθεί και έχει σχέση με την ακολουθητέα πορεία σε σχέση με το μέλλον της παγκόσμιας κυριαρχίας, σε ένα ιδιαίτερα κρίσιμο σημείο της. Δύο κόσμοι, δύο ατζέντες, δύο τεράστια και αντιμαχόμενα συμφέροντα. Και πολλοί είναι οι συμπορευόμενοι με την μία ή την άλλη πλευρά.

Η αμερικάνικη κοινωνία δεν είναι απλά διχασμένη, είναι ένα καζάνι έτοιμο να εκραγεί δίχως προηγούμενο. Οι σφυγομετρήσεις για το προβάδισμα του ενός, ανατρέπονται από τις αμέσως επόμενες. Τα δύο κυρίαρχα στρατόπεδα ετοιμάζονται για μία κατά μέτωπον αναμέτρηση. Και ασφαλιστικές δικλείδες δεν φαίνεται να υπάρχουν, αυτήν την στιγμή. Σ' αυτή την περίπτωση όσα θα συμβούν θα είναι απλά ανεπανάληπτα χαοτικά. Η σπίθα θα βάλει φωτιά, όπου ήδη υπάρχει εύφλεκτο

ΤΟ ΑΛΥΤΟΝ(;) ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΝΟΜΟΥ ΠΟΛΙΤΗ...

«Ἄλυτον δι' ἡμᾶς αἴνιγμα εἶναι πῶς ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὁ φιλόνομος, ὁ νηφάλιος, ὁ πρακτικός, ὁ οὐδενὸς ἄλλου κατὰ τὴν ὀξύτητα τοῦ πνεύματος ὑστερῶν καὶ ἄριστος τῶν ἰδίων του ὑποθέσεων οἰκονόμος, ἀπεδείχθη ἀδεξιώτερος παντὸς ἄλλου διαχειριστής, ἀνίκανος νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους του τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ συμφέροντος τῶν πολλῶν καὶ οὐχὶ τῶν ὀλίγων, πρόθυμος εἰς κατάποσιν παντὸς δολώματος, ἀνεπίδεκτος σωφρονισμοῦ ὑπὸ τῆς πείρας, ἐπιλήσμων πάσης συμφορᾶς καὶ πρὸς οὐδὲν ἄλλο ἱκανὸς παρὰ μόνον νὰ παρασύρεται καὶ ἔπειτα νὰ μετανοῇ, νὰ κράζῃ «Ἥμαρτον» τύπτων τὸ στῆθος καὶ νὰ ὑποπίπτει μετ' ὀλίγον εἰς τὴν αὐτὴν ἁμαρτίαν, [...]ἔξυπνον τέλος πάντων καὶ ἀγαθόν, πιστεύομεν, ἀλλ' ἀνίκανον νὰ ἀνδρωθῇ παιδίον.» Εμμ. Ροΐδης, *Η Πολιτική εν Ελλάδι ρητορεία*

Είμαστε βέβαιοι, ότι πρέπει να σκάνε στα γέλια οι άρχοντες οι τοπικοί, οι άρχοντες οι περιφερειακοί και οι κεντρικοί και οι επιτελικοί, οι άρχοντες της κυβερνήσεως και της αντιπολιτεύσεως στα σουαρέ τους με την μαζική ανοησία, που δέρνει τους υποτελείς τους, που παρακαλάνε τους ζάμπλουτους καταστροφείς τους να τους σώσουν τη ζωή και να τους δώσουν μερικά ψίχουλα με απλωμένο χέρι σαν ζήτουλες.

Η μια καταστροφή μετά την άλλη, μεσούσης της περίεργης αυτής «πανδημίας», που αντί οι ασθενείς να ψάχνουν τους γιατρούς γίνεται κυρίως το αντίθετο κι ακόμα βρισκόμαστε στον μήνα Σεπτέμβριο. Ακόμα και ο περιλάλητος «θεός της Ελλάδας» αγανάκτησε, τα μάζεψε και έφυγε.

Οι πρώτοι, οι καταστροφείς, ζουν ζωή χαρισάμενη όπως πάντα. Βρίσκονται σε μόνιμες διακοπές από τότε που χρεωκόπησαν τη χώρα, γλεντούν σαν να μην υπάρχει αύριο σπαταλώντας τα τελευ-

«απαγορεύονται οι συναθροίσεις άνω των εννέα ατόμων». Κι όμως, πέφτουν στα γόνατα μπροστά στον βαθύπλουτο υπουργό μεταφορών της γνωστής πολιτικής δυναστείας των **Καραμανλήδων** (που δεν έχει καταδεχτεί να μπει ποτέ του σε δημόσιο μεταφορικό μέσο ούτε για τις ανάγκες της πολιτικής του καμπάνιας) να τους λυπηθεί και να αγοράσει λεωφορεία και τρένα. Τί να τους πεις;

Μοιρολόϊ και για τις μάσκες, που υποχρέωσε η κυβέρνηση να φορούν τα παιδάκια στα σχολεία για να μην κλείσει τις τάξεις. Τις θέλουμε δωρεάν, είπαν κλαίγοντας οι ζητιάνοι, τι σας κοστίζει μωρέ; Αγανάκτησαν οι αξιωματούχοι με τις μεμψιμοιρίες και έδωσαν διαταγή να δοθούν μεν δωρεάν μάσκες στα παιδάκια, αλλά να είναι μεγάλες σαν τραπεζομάντηλα για να ταπεινώσουν τους γονείς. Δωρεάν δεν θέλατε;

Η ίδια κατάσταση στα νοσοκομεία, που έχουν αρχίσει να ασφυκτιούν. Να φανταστείτε ότι υπάρχουν πολλοί που πιστεύουν ότι η κυβέρνηση θα αυξήσει τις κλίνες για να προστατεύσει τη «δημόσια υγεία», από τους ίδιους πολιτικούς, που είχαν ψηφίσει και υπογράψει τη λεηλασία των κρατικών υποδομών υγείας. Απορούμε και εμείς σαν τον Ροΐδη, μα καλά δεν πήραν χαμπάρι ότι η χώρα πτώχευσε το 2010; Ότι τα πρώτα χρόνια δεν ήταν τα πιο δύσκολα, αλλά αυτά που έρχονται, καθώς η χώρα ρημάζει χρόνο με το χρόνο;

Δύο εικόνες, δύο κόσμοι. Από τη μία το ξεφάντωμα, η ξεγνοιασιά και η σιγουριά για το μέλλον, βρέξει χιονίσει, από την άλλη τα σκοτεινιασμένα βλέμματα, η απελπισία, οι παραλυμένοι από το φόβο άνθρωποι, που δεν ξέρουν τί τους ξημερώνει.

Και ακόμα δεν χειμώνιασε.

Ο εκβιαστής Δήμαρχος Δυτικής Λέσβου

Δύο γεγονότα φαινομενικά ασύνδετα μεταξύ τους, μας έδωσαν την αφορμή για το παρακάτω σημείωμα. Το πρώτο είναι η καταληκτική προθεσμία από το ΥΠΕΝ για «τακτοποίηση» των μυριάδων παραβάσεων του οικοδομικού κανονισμού

πληθυσμό σε βάθος χρόνου. Η πίεση που ασκείται τόσο από τις πρωτόγνωρες απαγορεύσεις στ' όνομα της καταπολέμησης του Covid-19, όσο και από την αβεβαιότητα και την σύγχυση η οποία προέρχεται από την άγνωστη έκβαση των εκλογών στις ΗΠΑ είναι μεγάλη. Εδώ εξελίσσεται κάτι πραγματικά ανεπανάληπτο. Η ενδεχόμενη επανεκλογή Τραμπ παρουσιάζεται ως το απόλυτο κακό από τους πολιτικούς του αντιπάλους, εγχώριους και μη, ως το γεγονός το οποίο θα σημάνει την σταθεροποίηση ενός «τρελού» δικτάτορα.

Από την άλλη, ο ίδιος ήδη προαναγγέλλει ότι δεν θα δεχθεί τυχόν ήττα του από τον γηραιό Μπάιντεν, την οποία ήδη χαρακτηρίζει ως προϊόν νοθείας. Η σύγκρουση στους κόλπους της αμερικανικής Ιθύνουσας Τάξης έχει κορυφωθεί και έχει σχέση με την ακολουθητέα πορεία σε σχέση με το μέλλον της παγκόσμιας κυριαρχίας, σε ένα ιδιαίτερα κρίσιμο σημείο της. Δύο κόσμοι, δύο ατζέντες, δύο τεράστια και αντιμαχόμενα συμφέροντα. Και πολλοί είναι οι συμπορευόμενοι με την μία ή την άλλη πλευρά.

Η αμερικάνικη κοινωνία δεν είναι απλά διχασμένη, είναι ένα καζάνι έτοιμο να εκραγεί δίχως προηγούμενο. Οι σφυγμομετρήσεις για το προβάδισμα του ενός, ανατρέπονται από τις αμέσως επόμενες. Τα δύο κυρίαρχα στρατόπεδα ετοιμάζονται για μία κατά μέτωπον αναμέτρηση. Και ασφαλιστικές δικλείδες δεν φαίνεται να υπάρχουν, αυτήν την στιγμή. Σ' αυτή την περίπτωση όσα θα συμβούν θα είναι απλά ανεπανάληπτα χαοτικά. Η σπίθα θα βάλει φωτιά, όπου ήδη υπάρχει εύφλεκτο υλικό. Και αυτό περισσεύει!

Η μετάδοση θα είναι άμεση τόσο στις περιφερειακές εμπόλεμες ζώνες, όσο και στο κοινωνικό πεδίο των δυτικών μητροπόλεων. Υπάρχουν πολλές ενδείξεις ότι το ενδεχόμενο αυτό, όχι μόνο δεν είναι αμελητέο αλλά ότι υπάρχει, εδώ και καιρό, η πρόβλεψη για την αντιμετώπισή του. Η αυτοκρατορία δεν υποχωρεί απλά, μοιάζει να διανύει τις τελευταίες ημέρες πριν την Πομπηΐα.

Τα κυριαρχικά συμφέροντα τα οποία συγκρούονται είναι τεράστια, η σύγκρουση είναι παρατεταμένη και το «πρόβλημα» φαίνεται ότι πρόκειται να λυθεί με την άμεση αντιπαράθεση των κοινωνικών δυνάμεων, που εκπροσωπούνται, μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται. Οι δυνάμεις

οὐδενὸς ἄλλου κατὰ τὴν ὀξύτητα τοῦ πνεύματος ὑστερῶν καὶ ἄριστος τῶν ἰδίων του ὑποθέσεων οἰκονόμος, ἀπεδείχθη ἀδεξιώτερος παντὸς ἄλλου διαχειριστής, ἀνίκανος νὰ ἐπιβάλη εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους του τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ συμφέροντος τῶν πολλῶν καὶ οὐχὶ τῶν ὀλίγων, πρόθυμος εἰς κατάποσιν παντὸς δολώματος, ἀνεπίδεκτος σωφρονισμοῦ ὑπὸ τῆς πείρας, ἐπιλήσμων πάσης συμφορᾶς καὶ πρὸς οὐδὲν ἄλλο ἱκανὸς παρὰ μόνον νὰ παρασύρεται καὶ ἔπειτα νὰ μετανοῇ, νὰ κράζη «Ἥμαρτον» τύπτων τὸ στῆθος καὶ νὰ ὑποπίπτει μετ' ὀλίγον εἰς τὴν αὐτὴν ἁμαρτίαν, [...]ἔξυπνον τέλος πάντων καὶ ἀγαθόν, πιστεύομεν, ἀλλ' ἀνίκανον νὰ ἀνδρωθῇ παιδίον.» Εμμ. Ροΐδης, *Η Πολιτική εν Ελλάδι ρητορεία*

Είμαστε βέβαιοι, ότι πρέπει να σκάνε στα γέλια οι άρχοντες οι τοπικοί, οι άρχοντες οι περιφερειακοί και οι κεντρικοί και οι επιτελικοί, οι άρχοντες της κυβερνήσεως και της αντιπολιτεύσεως στα σουαρέ τους με την μαζική ανοησία, που δέρνει τους υποτελείς τους, που παρακαλάνε τους ζάμπλουτους καταστροφείς τους να τους σώσουν τη ζωή και να τους δώσουν μερικά ψίχουλα με απλωμένο χέρι σαν ζήτουλες.

Η μια καταστροφή μετά την άλλη, μεσούσης της περίεργης αυτής «πανδημίας», που αντί οι ασθενείς να ψάχνουν τους γιατρούς γίνεται κυρίως το αντίθετο κι ακόμα βρισκόμαστε στον μήνα Σεπτέμβριο. Ακόμα και ο περιλάλητος «θεός της Ελλάδας» αγανάκτησε, τα μάζεψε και έφυγε.

Οι πρώτοι, οι καταστροφείς, ζουν ζωή χαρισάμενη όπως πάντα. Βρίσκονται σε μόνιμες διακοπές από τότε που χρεωκόπησαν τη χώρα, γλεντούν σαν να μην υπάρχει αύριο σπαταλώντας τα τελευταία περισσεύματα από τα άδεια κρατικά ταμεία, πηγαίνουν στο θέατρο, παρευρίσκονται στα κοσμικά κέντρα και φωτογραφίζονται τρισευτυχισμένοι και ανέμελοι. Την επόμενη μέρα θαυμάζουν τους εαυτούς τους, πόσο καλοντυμένοι και κομψοί δείχνουν στα ολοσέλιδα αφιερώματα των περιοδικών και των κοινωνικών δικτύων. Όσο υπάρχει «*ευρωπαϊκή βοήθεια*», το προτεκτοράτο μας θα έχει αέρα στα πανιά του και τα έξοδά τους θα είναι όλα πληρωμένα. Οι γόνοι συνεχίζουν τις σπουδές και τα ταξίδια τους στους πολυτελείς προορισμούς του εξωτερικού, προετοιμαζόμενοι για να κληρονομήσουν τις θέσεις και τα αξιώματα.

Οι δεύτεροι; Δείτε το μαύρο τους το χάλι. Όσοι κακορίζικοι βρέθηκαν αντιμέτωποι με τις τελευταίες καταστροφές, θρηνούν τσαλαβουτώντας μέσα στα λασπόνερα για μέρες, επειδή τους παράτησαν στη μοίρα τους οι πρoύχοντες της Καρδίτσας και

κυβέρνηση να φορούν τα παιδάκια στα σχολεία για να μην κλείσει τις τάξεις. Τις θέλουμε δωρεάν, είπαν κλαίγοντας οι ζητιάνοι, τι σας κοστίζει μωρέ; Αγανάκτησαν οι αξιωματούχοι με τις μεμψιμοιρίες και έδωσαν διαταγή να δοθούν μεν δωρεάν μάσκες στα παιδάκια, αλλά να είναι μεγάλες σαν τραπεζομάντηλα για να ταπεινώσουν τους γονείς. Δωρεάν δεν θέλατε;

Η ίδια κατάσταση στα νοσοκομεία, που έχουν αρχίσει να ασφυκτιούν. Να φανταστείτε ότι υπάρχουν πολλοί που πιστεύουν ότι η κυβέρνηση θα αυξήσει τις κλίνες για να προστατεύσει τη «δημόσια υγεία», από τους ίδιους πολιτικούς, που είχαν ψηφίσει και υπογράψει τη λεηλασία των κρατικών υποδομών υγείας. Απορούμε και εμείς σαν τον Ροΐδη, μα καλά δεν πήραν χαμπάρι ότι η χώρα πτώχευσε το 2010; Ότι τα πρώτα χρόνια δεν ήταν τα πιο δύσκολα, αλλά αυτά που έρχονται, καθώς η χώρα ρημάζει χρόνο με το χρόνο;

Δύο εικόνες, δύο κόσμοι. Από τη μία το ξεφάντωμα, η ξεγνοιασιά και η σιγουριά για το μέλλον, βρέξει χιονίσει, από την άλλη τα σκοτεινιασμένα βλέμματα, η απελπισία, οι παραλυμένοι από το φόβο άνθρωποι, που δεν ξέρουν τί τους ξημερώνει.

Και ακόμα δεν χειμώνιασε.

Ο εκβιαστής Δήμαρχος Δυτικής Λέσβου

Δύο γεγονότα φαινομενικά ασύνδετα μεταξύ τους, μας έδωσαν την αφορμή για το παρακάτω σημείωμα. Το πρώτο είναι η καταληκτική προθεσμία από το ΥΠΕΝ για «τακτοποίηση» των μυριάδων παραβάσεων του οικοδομικού κανονισμού στις 30 Σεπτεμβρίου (όχι ακριβώς καταληκτική, αφού η τακτοποίηση επιτρέπεται και μετά από αυτή την ημερομηνία για τους αργοπορημένους, αλλά με προσαυξήσεις στα πρόστιμα). Το δεύτερο είναι η εκρηκτική κατάσταση που επικρατεί στο νησί της Λέσβου από τα αλλεπάλληλα μεταναστευτικά κύματα, που εγκλωβίζονται εκεί επ' αόριστον σύμφωνα με τις διεθνείς συμφωνίες. Τελευταίο επεισόδιο είναι βέβαια ο εμπρησμός του στρατοπέδου της Μόριας.

Ο Ταξιάρχης Βέρρος είναι δήμαρχος του νεοσύστατου δήμου Δυτικής Λέσβου και ήταν στην πρώτη γραμμή στα τοπικά συλλαλητήρια πριν λίγους μήνες κατά της κυβέρνησης για το μεταναστευτικό. Πληροφορούμενος ότι επίκειται μετεγκατάσταση, μεταφορά δηλαδή αιτούντων άσυλο από μια ΜΚΟ σε κλειστά (λόγω covid-19) ξενοδοχεία στον Μόλυβο και στην Πέτρα, έγραψε το παρακάτω καταπλη-

στους κόλπους της αμερικάνικης ιθύνουσας Τάξης έχει κορυφωθεί και έχει σχέση με την ακολουθητέα πορεία σε σχέση με το μέλλον της παγκόσμιας κυριαρχίας, σε ένα ιδιαίτερα κρίσιμο σημείο της. Δύο κόσμοι, δύο ατζέντες, δύο τεράστια και αντιμαχόμενα συμφέροντα. Και πολλοί είναι οι συμπορευόμενοι με την μία ή την άλλη πλευρά.

Η αμερικάνικη κοινωνία δεν είναι απλά διχασμένη, είναι ένα καζάνι έτοιμο να εκραγεί δίχως προηγούμενο. Οι σφυγομετρήσεις για το προβάδισμα του ενός, ανατρέπονται από τις αμέσως επόμενες. Τα δύο κυρίαρχα στρατόπεδα ετοιμάζονται για μία κατά μέτωπον αναμέτρηση. Και ασφαλιστικές δικλείδες δεν φαίνεται να υπάρχουν, αυτήν την στιγμή. Σ' αυτή την περίπτωση όσα θα συμβούν θα είναι απλά ανεπανάληπτα χαοτικά. Η σπίθα θα βάλει φωτιά, όπου ήδη υπάρχει εύφλεκτο υλικό. Και αυτό περισσεύει!

Η μετάδοση θα είναι άμεση τόσο στις περιφερειακές εμπόλεμες ζώνες, όσο και στο κοινωνικό πεδίο των δυτικών μητροπόλεων. Υπάρχουν πολλές ενδείξεις ότι το ενδεχόμενο αυτό, όχι μόνο δεν είναι αμελητέο αλλά ότι υπάρχει, εδώ και καιρό, η πρόβλεψη για την αντιμετώπισή του. Η αυτοκρατορία δεν υποχωρεί απλά, μοιάζει να διανύει τις τελευταίες ημέρες πριν την Πομπηΐα.

Τα κυριαρχικά συμφέροντα τα οποία συγκρούονται είναι τεράστια, η σύγκρουση είναι παρατεταμένη και το «πρόβλημα» φαίνεται ότι πρόκειται να λυθεί με την άμεση αντιπαράθεση των κοινωνικών δυνάμεων, που εκπροσωπούνται, μ' ό,τι αυτό συνεπάγεται. Οι δυνάμεις φαίνεται να μετρήθηκαν, σε πρώτη φάση, μ' αφορμή τις επαναλαμβανόμενες δολοφονίες έγχρωμων από λευκούς αστυνομικούς. Είναι πολύ πιθανόν η έκρηξη να προκληθεί με αφορμή τις προεκλογικές συγκεντρώσεις, χωρίς να αποκλείεται και ένα περιστασιακό συμβάν. Όσο για την ματαίωση του «σεναρίου», προϋποθέτει απλά την «αναίμακτη» μετάβαση σ' έναν μεταπολεμικό κόσμο. Προσδεθείτε...

Οκτώβριος 2020

άρχοντες οι τοπικοί, οι άρχοντες οι περιφερειακοί και οι κεντρικοί και οι επιτελικοί, οι άρχοντες της κυβερνήσεως και της αντιπολιτεύσεως στα σουαρέ τους με την μαζική ανοησία, που δέρνει τους υποτελείς τους, που παρακαλάνε τους ζάμπλουτους καταστροφείς τους να τους σώσουν τη ζωή και να τους δώσουν μερικά ψίχουλα με απλωμένο χέρι σαν ζήτουλες.

Η μια καταστροφή μετά την άλλη, μεσούσης της περίεργης αυτής «πανδημίας», που αντί οι ασθενείς να ψάχνουν τους γιατρούς γίνεται κυρίως το αντίθετο κι ακόμα βρισκόμαστε στον μήνα Σεπτέμβριο. Ακόμα και ο περιλάλητος «θεός της Ελλάδας» αγανάκτησε, τα μάζεψε και έφυγε.

Οι πρώτοι, οι καταστροφείς, ζουν ζωή χαρισάμενη όπως πάντα. Βρίσκονται σε μόνιμες διακοπές από τότε που χρεωκόπησαν τη χώρα, γλεντούν σαν να μην υπάρχει αύριο σπαταλώντας τα τελευταία περισσεύματα από τα άδεια κρατικά ταμεία, πηγαίνουν στο θέατρο, παρευρίσκονται στα κοσμικά κέντρα και φωτογραφίζονται τρισευτυχισμένοι και ανέμελοι. Την επόμενη μέρα θαυμάζουν τους εαυτούς τους, πόσο καλοντυμένοι και κομψοί δείχνουν στα ολοσέλιδα αφιερώματα των περιοδικών και των κοινωνικών δικτύων. Όσο υπάρχει «*ευρωπαϊκή βοήθεια*», το προτεκτοράτο μας θα έχει αέρα στα πανιά του και τα έξοδά τους θα είναι όλα πληρωμένα. Οι γόνοι συνεχίζουν τις σπουδές και τα ταξίδια τους στους πολυτελείς προορισμούς του εξωτερικού, προετοιμαζόμενοι για να κληρονομήσουν τις θέσεις και τα αξιώματα.

Οι δεύτεροι; Δείτε το μαύρο τους το χάλι. Όσοι κακορίζικοι βρέθηκαν αντιμέτωποι με τις τελευταίες καταστροφές, θρηνούν τσαλαβουτώντας μέσα στα λασπόνερα για μέρες, επειδή τους παράτησαν στη μοίρα τους οι προύχοντες της Καρδίτσας και του επιτελικού κράτους των Αθηνών. Τους ψήφισαν και τους ξαναψήφισαν, και εδώ θα είμαστε, πάλι θα τους ξαναψηφίσουν.

Οι υπόλοιποι σηκώνουν κι αυτοί το σταυρό τους, στριμώχνονται στις στάσεις των λεωφορείων και στους σταθμούς του μετρό, και τα βαγόνια μετατρέπονται συχνά σε ρινγκ για τη μάσκα, που δεν φοράει ένας νεαρός ή για τις "αποστάσεις που δεν τηρούνται", στριμωγμένοι όλοι σαν τις σαρδέλες και σε κατάσταση λιποθυμίας. Και για να μας αποτρελάνουν εντελώς πρέπει να εφαρμόζεται και το χευσε το 2010; Ότι τα πρώτα χρόνια δεν ήταν τα πιο δύσκολα, αλλά αυτά που έρχονται, καθώς η χώρα ρημάζει χρόνο με το χρόνο;

Δύο εικόνες, δύο κόσμοι. Από τη μία το ξεφάντωμα, η ξεγνοιασιά και η σιγουριά για το μέλλον, βρέξει χιονίσει, από την άλλη τα σκοτεινιασμένα βλέμματα, η απελπισία, οι παραλυμένοι από το φόβο άνθρωποι, που δεν ξέρουν τί τους ξημερώνει.

Και ακόμα δεν χειμώνιασε.

Ο εκβιαστής Δήμαρχος Δυτικής Λέσβου

Δύο γεγονότα φαινομενικά ασύνδετα μεταξύ τους, μας έδωσαν την αφορμή για το παρακάτω σημείωμα. Το πρώτο είναι η καταληκτική προθεσμία από το ΥΠΕΝ για «τακτοποίηση» των μυριάδων παραβάσεων του οικοδομικού κανονισμού στις 30 Σεπτεμβρίου (όχι ακριβώς καταληκτική, αφού η τακτοποίηση επιτρέπεται και μετά από αυτή την ημερομηνία για τους αργοπορημένους, αλλά με προσαυξήσεις στα πρόστιμα). Το δεύτερο είναι η εκρηκτική κατάσταση που επικρατεί στο νησί της Λέσβου από τα αλλεπάλληλα μεταναστευτικά κύματα, που εγκλωβίζονται εκεί επ' αόριστον σύμφωνα με τις διεθνείς συμφωνίες. Τελευταίο επεισόδιο είναι βέβαια ο εμπρησμός του στρατοπέδου της Μόριας.

Ο Ταξιάρχης Βέρρος είναι δήμαρχος του νεοσύστατου δήμου Δυτικής Λέσβου και ήταν στην πρώτη γραμμή στα τοπικά συλλαλητήρια πριν λίγους μήνες κατά της κυβέρνησης για το μεταναστευτικό. Πληροφορούμενος ότι επίκειται μετεγκατάσταση, μεταφορά δηλαδή αιτούντων άσυλο από μια ΜΚΟ σε κλειστά (λόγω covid-19) ξενοδοχεία στον Μόλυβο και στην Πέτρα, έγραψε το παρακάτω καταπληκτικό σημείωμα στο facebook τον Ιούλιο του 2020, το οποίο θα άξιζε να μπει σε *Ανθολόγιο κειμένων* από δημόσιους λειτουργούς για τη λεπτή ειρωνεία και τα απειλητικά υπονοούμενα που σφάζουν με το μπαμπάκι.

«*Δεν πιστεύω ότι υπάρχουν άνθρωποι, που ασχολούνται με τη "βαριά βιομηχανία" της περιοχής, που θα προχωρήσουν σε αυτό το απονενοημένο διάβημα και που απλά θα καταστρέψει ό,τι απόμεινε από τη λαίλαπα του 2015-16. Αναγνωρί-*

συνέχεια στη σελ. 4

Πολυπολική παγκόσμια κυριαρχική τάξη:
Ο ιστός της αράχνης απλώνεται...

«Το πολυζωνικό σύστημα, το οποίο βρίσκεται σε μια κατάσταση συνεχούς ροής, απέχει πολύ από τη μεταφορά της (πρωτόγονης) κοινωνίας κρατών με την οποία ξεκινήσαμε. Περιλαμβάνει ολόκληρο το φάσμα των ανταγωνιζόμενων πραττόντων στην παγκόσμια σκηνή, μαζί με τα ποικίλα σχήματα σύγκρουσης και συνεργασίας, κατακερματισμού και αλληλεγγύης. Διαφορετικές διαστάσεις και θεματικές περιοχές στο εσωτερικό τους. Θα εμφανίσουν διαφορετικά σχήματα εξουσίας ή κυριαρχίας. Άλλα θα είναι χαοτικά και άλλα αρκετά καλά οργανωμένα, ώστε να συνιστούν «καθεστώτα». Το μόνο βέβαιο είναι ότι απ' όλα αυτά θα ξεπηδήσει ένα ατελείωτο πλήθος από νέα γεγονότα, πρωτοβουλίες, προβλήματα, ιδέες».

Κρίστοφερ Χιλ, Η Εξωτερική πολιτική τον 21ο αιώνα

«Ο εκάστοτε μεγάλος πόλεμος δημιουργεί μια νέα ισορροπία στην κατανομή δυνάμεων και μετά από κάθε πόλεμο η παγκόσμια τάξη επανιδρύεται στις βάσεις ενός νέου παραδείγματος. Το οικονομικό σύστημα και οι νόρμες, που απαρτίζουν την ουσία αυτού του παραδείγματος, καθορίζουν τις θέσεις, τους ρόλους και τις κινήσεις και των άλλων εντός του συστήματος σε παγκόσμια κλίμακα. Ως κράτη, είτε προσαρμόζεστε στο σύστημα, είτε αντιστεκόσαστε, ή προσπαθείτε να συγκαταλεχθείτε στο σύστημα για να επωφεληθείτε από τα αγαθά του. Για να αντικατασταθεί η παγκόσμια τάξη από μία νέα τάξη μετά τον κορωναϊό, η επιδημία πρέπει να δημιουργήσει μια αλλαγή στην σημερινή κατανομή δύναμης και παράλληλα η οικονομική δομή και οι παίκτες, που θα ελέγξουν την δομή να πραγματοποιήσουν τις διαρθρωτικές ρυθμίσεις, που θα οδηγήσουν σε αλλαγή στους μηχανισμούς λειτουργίας του συστήματος και να μπορέσουν στον άξονα των νέων νορμών να δημιουργήσουν νέα παγκόσμια καθεστώτα».

Μουράτ Γεσίλτας, διευθυντής Ερευνών Ασφαλείας στη SETA, αναπληρωτής καθηγητής

Καθίσταται ολοένα και πιο φανερό ότι η νέα παγκόσμια *«κρίση»* μ' αφορμή την εμφάνιση και εξάπλωση του κορωναϊού θα έχει διάρκεια, αλλά και πολύπλευρες συνέπειες για τις κοινωνίες, εξ αιτίας της ταχείας ανα-

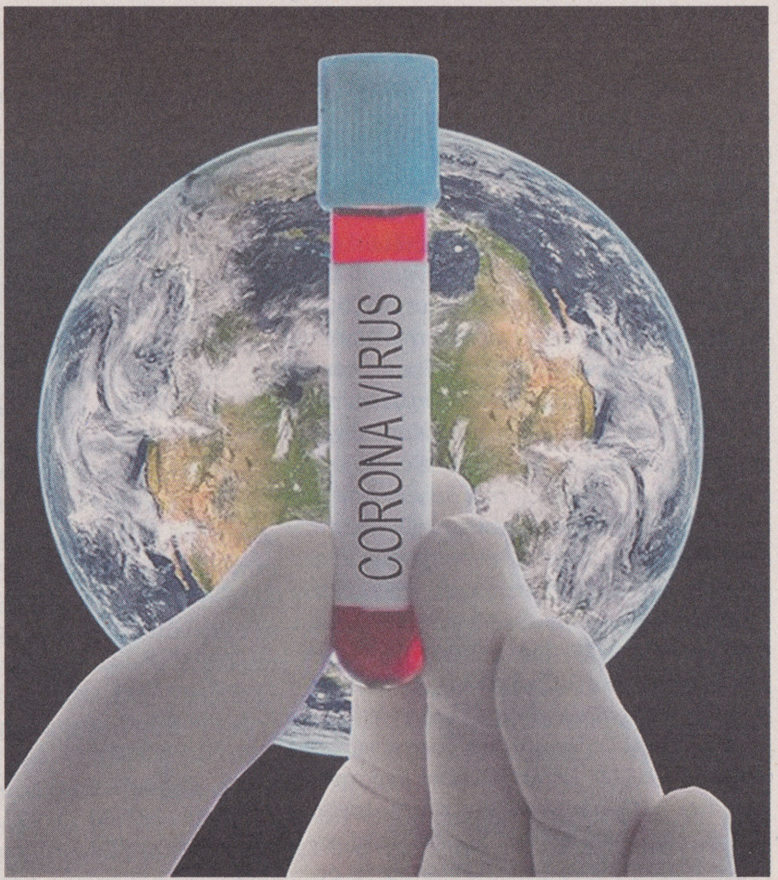
ρόλος των κρατών στις παγκόσμιες υποθέσεις γίνεται όλο και λιγότερο σημαντικός και άλλοι δρώντες ή κοινωνικές δυνάμεις (π.χ. Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, πολυεθνικές επιχειρήσεις, η διεθνής τρομοκρατία, οι παγκόσμιες αγορές κ.λπ.) υποσκάπτουν την κρατική κυριαρχία και σπρώχνουν το κράτος προς τον κάλαθο της ιστορίας. Όταν αναδεικνύονται νέοι κίνδυνοι όμως, οι άνθρωποι στρέφονται πριν από κάθε τι άλλο στις εθνικές κυβερνήσεις για προστασία», έγραψε ο Γουόλτ.

Προφανώς αυτό είναι και το ζητούμενο στην τρέχουσα περίοδο για μια σημαντική μερίδα της κυριαρχίας, να ανακτηθεί, δηλαδή, έστω και ένα μερίδιο του χαμένου κύρους των εθνικών κυβερνήσεων. Σε ποιά κατεύθυνση, όμως, και με ποια προοπτική; Μήπως θα εξαφανιστεί ή θα μειωθεί η αλληλεπίδραση μεταξύ κρατών και μη κρατικών οντοτήτων ανεξαρτήτως προελεύσεως, δομής ή μεγέθους;

Ασφαλώς και όχι, καθώς η πραγματικότητα αποδεικνύει το αντίθετο.

Οι ***ΗΠΑ,*** λόγου χάριν, πρόσφατα ήρθαν σε απευθείας συνεννόηση με τους ***Ταλιμπάν***, σε μια προσπάθεια να προστατέψουν τα στρατεύματά τους από την δράση των εναπομείναντων αντάρτικων τμημάτων του ***Ισλαμικού Κράτους***, παρακάμπτοντας ευθέως την διχασμένη, «διεφθαρμένη» πολιτική τάξη της Καμπούλ, όπου χαρακτηριστικό είναι το γεγονός της όρκισης δύο αντιπάλων προέδρων Δημοκρατίας, λόγω ασυμφωνίας σχετικά με το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών. Μ' άλλα λόγια, η συμφωνία του *Τραμπ* με τους *Ταλιμπάν* φέρνει τους τελευταίους πιο κοντά στην εξουσία, αυξάνει την μεταναστευτική ροή προς το Ιράν, περιορίζει την παρουσία των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν λίγο πριν τις εκλογές του Νοεμβρίου και αποτελεί ένα μικρό, αλλά χαρακτηριστικό παράδειγμα του τρόπου αλληλεπίδρασης για μιαν ακόμη φορά μιας μη κρατικής οντότητας, όπως οι Ταλιμπάν στην λεγόμενη εσωτερική πολιτική σκηνή μιας υπερδύναμης όπως οι ΗΠΑ.

Εδώ, λοιπόν, αφ' ενός τίθεται σαφώς το ερώτημα, εάν

του υπάρχοντος κυριαρχικού μοντέλου και της αμφισβήτησής του. Πράγματι το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ βρέθηκε σε αδυναμία να πάρει αποφάσεις σχετικά με την αντιμετώπιση της «κρίσης» του κορωναϊού, επειδή οι μεγάλες δυνάμεις απέτρεψαν την σύγκλισή του, ενώ επίσης ο Τραμπ κατηγόρησε τον Π.Ο.Υ. για χειραγώγηση από την Κίνα, διέκοψε την χρηματοδότησή του (οι ΗΠΑ συμμετέχουν με ποσοστό 17% στο συνολικό προϋπολογισμό του διεθνούς αυτού Οργανισμού).

Στη συνέχεια οι ΗΠΑ απαίτησαν να πραγματοποιηθεί μια εσωτερική έρευνα στον ΠΟΥ για τις ευθύνες του όσον αφορά στην εξάπλωση της πανδημίας, και στοχοποίησαν τον Πρόεδρο του Οργανισμού και την Κίνα. Σε διαφορετική περίπτωση, απείλησαν ότι η διακοπή της οικονομικής συνεισφοράς τους στον Π.Ο.Υ. θα καταστεί οριστική.

Την ίδια στιγμή η Κίνα συνεχίζει την προσπάθειά της να

κερματισμού και αλληλεγγύης. Διαφορετικές διαστάσεις και θεματικές περιοχές στο εσωτερικό τους. Θα εμφανίσουν διαφορετικά σχήματα εξουσίας ή κυριαρχίας. Άλλα θα είναι χαοτικά και άλλα αρκετά καλά οργανωμένα, ώστε να συνιστούν «καθεστώτα». Το μόνο βέβαιο είναι ότι απ' όλα αυτά θα ξεπηδήσει ένα ατελείωτο πλήθος από νέα γεγονότα, πρωτοβουλίες, προβλήματα, ιδέες».

Κρίστοφερ Χιλ, Η Εξωτερική πολιτική του 21ο αιώνα

«Ο εκάστοτε μεγάλος πόλεμος δημιουργεί μια νέα ισορροπία στην κατανομή δυνάμεων και μετά από κάθε πόλεμο η παγκόσμια τάξη επανιδρύεται στις βάσεις ενός νέου παραδείγματος. Το οικονομικό σύστημα και οι νόρμες, που απαρτίζουν την ουσία αυτού του παραδείγματος, καθορίζουν τις θέσεις, τους ρόλους και τις κινήσεις και των άλλων εντός του συστήματος σε παγκόσμια κλίμακα. Ως κράτη, είτε προσαρμόζεστε στο σύστημα, είτε αντιστεκόσαστε, ή προσπαθείτε να συγκαταλεχθείτε στο σύστημα για να επωφεληθείτε από τα αγαθά του. Για να αντικατασταθεί η παγκόσμια τάξη από μία νέα τάξη μετά τον κορωναϊό, η επιδημία πρέπει να δημιουργήσει μια αλλαγή στην σημερινή κατανομή δύναμης και παράλληλα η οικονομική δομή και οι παίκτες, που θα ελέγξουν την δομή να πραγματοποιήσουν τις διαρθρωτικές ρυθμίσεις, που θα οδηγήσουν σε αλλαγή στους μηχανισμούς λειτουργίας του συστήματος και να μπορέσουν στον άξονα των νέων νορμών να δημιουργήσουν νέα παγκόσμια καθεστώτα».

Μουράτ Γεσίλτας, διευθυντής Ερευνών Ασφαλείας στη SETA, αναπληρωτής καθηγητής

Καθίσταται ολοένα και πιο φανερό ότι η νέα παγκόσμια «*κρίση*» μ' αφορμή την εμφάνιση και εξάπλωση του κορωναϊού θα έχει διάρκεια, αλλά και πολύπλευρες συνέπειες για τις κοινωνίες, εξ αιτίας της ταχείας αναδιαμόρφωσης των σχέσεων αλληλεπίδρασης ανάμεσα στους ποικίλους βασικούς ή συμπληρωματικούς δρώντες, φανερούς ή μη, του παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας.

Αυτή η αναδιαμόρφωση δεν ξεκινά ούτε οφείλεται στην «*κρίση*» του κορωναϊού, οι τάσεις προϋπήρχαν, τα δοκιμασμένα εργαλεία για την αντιμετώπιση «έκτακτων συνθηκών» επίσης, η κλίμακα, όμως, αυτή τη φορά της παγκόσμιας επιβολής με απαγορευτικά της ελευθερίας μέτρα είναι πραγματικά πρωτόγνωρη, όπως λ.χ. η ταυτόχρονη απαγόρευση κυκλοφορίας σε 4,5 δισεκατομμύρια ανθρώπους σ' ολόκληρο τον πλανήτη την περασμένη άνοιξη. Θα κάνουμε απλά την παρατήρηση σ' αυτό το σημείο, ότι αυτή ακριβώς η πρωτόγνωρη ταυτόχρονη επιβολή απαγορευτικών μέτρων συμβάδισε και επέτεινε τον τεράστιων διαστάσεων έλεγχο ενός σημαντικότατου πληθυσμιακού μεγέθους μέσω των λεγόμενων μέσων κοινωνικής δικτύ-

αρχία και σπρώχνουν το κράτος προς τον καλαθο της ιστορίας. Όταν αναδεικνύονται νέοι κίνδυνοι όμως, οι άνθρωποι στρέφονται πριν από κάθε τι άλλο στις εθνικές κυβερνήσεις για προστασία», έγραψε ο Γουόλτ.

Προφανώς αυτό είναι και το ζητούμενο στην τρέχουσα περίοδο για μια σημαντική μερίδα της κυριαρχίας, να ανακτηθεί, δηλαδή, έστω και ένα μερίδιο του χαμένου κύρους των εθνικών κυβερνήσεων. Σε ποιά κατεύθυνση, όμως, και με ποια προοπτική; Μήπως θα εξαφανιστεί ή θα μειωθεί η αλληλεπίδραση μεταξύ κρατών και μη κρατικών οντοτήτων ανεξαρτήτως προελεύσεως, δομής ή μεγέθους;

Ασφαλώς και όχι, καθώς η πραγματικότητα αποδεικνύει το αντίθετο.

Οι ***ΗΠΑ,*** λόγου χάριν, πρόσφατα ήρθαν σε απευθείας συνεννόηση με τους ***Ταλιμπάν***, σε μια προσπάθεια να προστατέψουν τα στρατεύματά τους από την δράση των εναπομείναντων αντάρτικων τμημάτων του ***Ισλαμικού Κράτους***, παρακάμπτοντας ευθέως την διχασμένη, «διεφθαρμένη» πολιτική τάξη της Καμπούλ, όπου χαρακτηριστικό είναι το γεγονός της όρκισης δύο αντιπάλων προέδρων Δημοκρατίας, λόγω ασυμφωνίας σχετικά με το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών. Μ' άλλα λόγια, η συμφωνία του *Τραμπ* με τους *Ταλιμπάν* φέρνει τους τελευταίους πιο κοντά στην εξουσία, αυξάνει την μεταναστευτική ροή προς το Ιράν, περιορίζει την παρουσία των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν λίγο πριν τις εκλογές του Νοεμβρίου και αποτελεί ένα μικρό, αλλά χαρακτηριστικό παράδειγμα του τρόπου αλληλεπίδρασης για μιαν ακόμη φορά μιας μη κρατικής οντότητας, όπως οι Ταλιμπάν στην λεγόμενη εσωτερική πολιτική σκηνή μιας υπερδύναμης όπως οι ΗΠΑ.

Εδώ, λοιπόν, αφ' ενός τίθεται σαφώς το ερώτημα, εάν πλήττεται η λεγόμενη ***πολυμέρεια του υπάρχοντος κυριαρχικού μοντέλου*** εξ αιτίας της «κρίσης» του κορωναϊού ή εάν αυτή αναπροσαρμόζεται μέσα από δαιδαλώδεις γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς, αλλά και συγκλίσεις, που εξελίσσονται βίαια ενίοτε με χαοτικό τρόπο, παρ' όλο που και σ' αυτήν την περίπτωση είναι δυνατές οι προβλέψεις και επομένως οι κυριαρχικοί σχεδιασμοί.

Ας προσέξουμε κάτι ακόμη σ' αυτό το σημείο.

Οι όροι που χρησιμοποιήθηκαν εξ αρχής στην παγκόσμια πολιτική ρητορική είναι πολεμικοί. Στις 18 Μαρτίου, ο Τραμπ εμφανίζεται ως «***πρόεδρος του πολέμου***», έτοιμος για μια μάχη, που θα οδηγήσει σε μια «***απόλυτη νίκη***» εναντίον ενός «*αόρατου εχθρού*», του νέου κορωναϊού, ενώ δύο ημέρες νωρίτερα, ο Γάλλος πρόεδρος Εμμανουέλ Μακρόν έχει ήδη κηρύξει τον πόλεμο κατά του ιού. Το ίδιο καταγράφηκε στην Αυστραλία, την Ινδία, τη

του υπάρχοντος κυριαρχικού μοντέλου και της αμφισβήτησής του. Πράγματι το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ βρέθηκε σε αδυναμία να πάρει αποφάσεις σχετικά με την αντιμετώπιση της «κρίσης» του κορωναϊού, επειδή οι μεγάλες δυνάμεις απέτρεψαν την σύγκλισή του, ενώ επίσης ο Τραμπ κατηγόρησε τον Π.Ο.Υ. για χειραγώγηση από την Κίνα, διέκοψε την χρηματοδότησή του (οι ΗΠΑ συμμετέχουν με ποσοστό 17% στο συνολικό προϋπολογισμό του διεθνούς αυτού Οργανισμού).

Στη συνέχεια οι ΗΠΑ απαίτησαν να πραγματοποιηθεί μια εσωτερική έρευνα στον ΠΟΥ για τις ευθύνες του όσον αφορά στην εξάπλωση της πανδημίας, και στοχοποίησαν τον Πρόεδρο του Οργανισμού και την Κίνα. Σε διαφορετική περίπτωση, απείλησαν ότι η διακοπή της οικονομικής συνεισφοράς τους στον Π.Ο.Υ. θα καταστεί οριστική.

Την ίδια στιγμή η Κίνα συνεχίζει την προσπάθειά της να μεταρρυθμίσει διεθνείς οργανισμούς ή να δημιουργήσει καινούργιους.

Ο πρώην γενικός διευθυντής του ΔΝΤ ***Ντομινίκ Στρος-Καν*** εκτίμησε, μεταξύ άλλων, σε συνέντευξή του στην επιθεώρηση Politique internationale ότι «*Στριμωγμένες ανάμεσα στην απροθυμία τους για οποιαδήποτε πολυμερή δράση και στην αντιπαράθεσή τους με το Πεκίνο, οι Ηνωμένες Πολιτείες θα δυσκολευθούν να αποφύγουν ένα ξαναμοίρασμα της τράπουλας, αλλά εννοείται ότι πολλά θα εξαρτηθούν από τις εκλογές του Νοεμβρίου. Η Κίνα δεν βρίσκεται σε κατάσταση για να ασκήσει παγκόσμια ηγεσία, αλλά δεν είναι βέβαιο αν και οι Ηνωμένες Πολιτείες θα εξακολουθήσουν να είναι ικανές να το κάνουν*».

Ο άγριος ανταγωνισμός δηλαδή μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας στην προκειμένη περίπτωση παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις μετά το ξέσπασμα της κρίσης του κορωναϊού, όμως

σύστημα για να επωφεληθείτε από τα αγαθά του. Για να αντικατασταθεί η παγκόσμια τάξη από μία νέα τάξη μετά τον κορωναϊό, η επιδημία πρέπει να δημιουργήσει μια αλλαγή στην σημερινή κατανομή δύναμης και παράλληλα η οικονομική δομή και οι παίκτες, που θα ελέγξουν την δομή να πραγματοποιήσουν τις διαρθρωτικές ρυθμίσεις, που θα οδηγήσουν σε αλλαγή στους μηχανισμούς λειτουργίας του συστήματος και να μπορέσουν στον άξονα των νέων νορμών να δημιουργήσουν νέα παγκόσμια καθεστώτα».

Μουράτ Γεσίλτας, διευθυντής Ερευνών Ασφαλείας στη SETA, αναπληρωτής καθηγητής

Καθίσταται ολοένα και πιο φανερό ότι η νέα παγκόσμια «*κρίση*» μ' αφορμή την εμφάνιση και εξάπλωση του κορωναϊού θα έχει διάρκεια, αλλά και πολύπλευρες συνέπειες για τις κοινωνίες, εξ αιτίας της ταχείας αναδιαμόρφωσης των σχέσεων αλληλεπίδρασης ανάμεσα στους ποικίλους βασικούς ή συμπληρωματικούς δρώντες, φανερούς ή μη, του παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας.

Αυτή η αναδιαμόρφωση δεν ξεκινά ούτε οφείλεται στην «*κρίση*» του κορωναϊού, οι τάσεις προϋπήρχαν, τα δοκιμασμένα εργαλεία για την αντιμετώπιση «έκτακτων συνθηκών» επίσης, η κλίμακα, όμως, αυτή τη φορά της παγκόσμιας επιβολής με απαγορευτικά της ελευθερίας μέτρα είναι πραγματικά πρωτόγνωρη, όπως λ.χ. η ταυτόχρονη απαγόρευση κυκλοφορίας σε 4,5 δισεκατομμύρια ανθρώπους σ' ολόκληρο τον πλανήτη την περασμένη άνοιξη. Θα κάνουμε απλά την παρατήρηση σ' αυτό το σημείο, ότι αυτή ακριβώς η πρωτόγνωρη ταυτόχρονη επιβολή απαγορευτικών μέτρων συμβάδισε και επέτεινε τον τεραστίων διαστάσεων έλεγχο ενός σημαντικότατου πληθυσμιακού μεγέθους μέσω των λεγόμενων μέσων κοινωνικής δικτύωσης, με ό,τι αυτό συνεπάγεται στην περαιτέρω υποδούλωση του (γίνεται λόγος για τις ψηφιακές αυτοκρατορίες, τις GAFAMI δηλαδή Google, Amazon, Facebook, Apple και Microsoft και BATHX δηλαδή τις Baidou, Alibaba, Tencent, Huawei και Xiaomi).

Ο καθηγητής Διεθνών Σχέσεων του Πανεπιστημίου Harvard *Στήβεν Γουώλτ*, σημαντικός εκφραστής της σχολής του ρεαλισμού, έγραφε ήδη τον περασμένο Απρίλιο στο περιοδικό «*Foreign Policy*» ότι ένα από τα βασικά διδάγματα της «*κρίσης*» του κορωναϊού είναι ότι τα έθνη-κράτη παραμένουν οι βασικοί δρώντες του διεθνούς συστήματος. «*Κάθε λίγα χρόνια, λόγιοι και αναλυτές εκτιμούν ότι ο* μια προσπάθεια να προστατέψουν τα στρατεύματά τους από την δράση των εναπομείναντων αντάρτικων τμημάτων του ***Ισλαμικού Κράτους***, παρακάμπτοντας ευθέως την διχασμένη, «διεφθαρμένη» πολιτική τάξη της Καμπούλ, όπου χαρακτηριστικό είναι το γεγονός της όρκισης δύο αντιπάλων προέδρων Δημοκρατίας, λόγω ασυμφωνίας σχετικά με το αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών. Μ' άλλα λόγια, η συμφωνία του *Τραμπ* με τους *Ταλιμπάν* φέρνει τους τελευταίους πιο κοντά στην εξουσία, αυξάνει την μεταναστευτική ροή προς το Ιράν, περιορίζει την παρουσία των ΗΠΑ στο Αφγανιστάν λίγο πριν τις εκλογές του Νοεμβρίου και αποτελεί ένα μικρό, αλλά χαρακτηριστικό παράδειγμα του τρόπου αλληλεπίδρασης για μιαν ακόμη φορά μιας μη κρατικής οντότητας, όπως οι Ταλιμπάν στην λεγόμενη εσωτερική πολιτική σκηνή μιας υπερδύναμης όπως οι ΗΠΑ.

Εδώ, λοιπόν, αφ' ενός τίθεται σαφώς το ερώτημα, εάν πλήττεται η λεγόμενη ***πολυμέρεια του υπάρχοντος κυριαρχικού μοντέλου*** εξ αιτίας της «κρίσης» του κορωναϊού ή εάν αυτή αναπροσαρμόζεται μέσα από δαιδαλώδεις γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς, αλλά και συγκλίσεις, που εξελίσσονται βίαια ενίοτε με χαοτικό τρόπο, παρ' όλο που και σ' αυτήν την περίπτωση είναι δυνατές οι προβλέψεις και επομένως οι κυριαρχικοί σχεδιασμοί.

Ας προσέξουμε κάτι ακόμη σ' αυτό το σημείο.

Οι όροι που χρησιμοποιήθηκαν εξ αρχής στην παγκόσμια πολιτική ρητορική είναι πολεμικοί. Στις 18 Μαρτίου, ο Τραμπ εμφανίζεται ως «***πρόεδρος του πολέμου***», έτοιμος για μια μάχη, που θα οδηγήσει σε μια «***απόλυτη νίκη***» εναντίον ενός «*αόρατου εχθρού*», του νέου κορωναϊού, ενώ δύο ημέρες νωρίτερα, ο Γάλλος πρόεδρος Εμμανουέλ Μακρόν έχει ήδη κηρύξει τον πόλεμο κατά του ιού. Το ίδιο καταγράφηκε στην Αυστραλία, την Ινδία, τη Νότια Αφρική, τη Νότια Κορέα και την Κίνα, όπου η απάντηση στην πανδημία περιγράφεται, επίσης με στρατιωτικούς όρους.

Επομένως, δικαίως τίθεται το ερώτημα σχετικά με την μορφή που θα λάβει παγκόσμια ο «*μεταπολεμικός κόσμος*». Η ορολογία παραπέμπει ευθέως στον πόλεμο κατά την «τρομοκρατίας» μ' αφορμή την επίθεση της 11ης Σεπτέμβρη 2001, την συνθήκη «*έκτακτης ανάγκης*», που επιβλήθηκε και την συγκρότηση στις ΗΠΑ αθέατων κυβερνήσεων (βλ. εκτενή αρθρογραφία στην ***Διαδρομή Ελευθερίας*** σχετικά με την FEMA).

Ας επιστρέψουμε, όμως, στο ζήτημα της πολυμέρειας του υπάρχοντος κυριαρχικού μοντέλου και της αμφισβήτησής του. Πράγματι το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ βρέθηκε σε αδυναμία να πάρει αποφάσεις σχετικά με την αντιμετώπιση της «κρίσης» του κορωναϊού, επειδή οι μεγάλες δυνάμεις απέτρεψαν την σύγκλισή του, ενώ επίσης ο Τραμπ κατηγόρησε τον Π.Ο.Υ. για χειραγώγηση από την Κίνα, διέκοψε την χρηματοδότησή του (οι ΗΠΑ συμμετέχουν με ποσοστό 17% στο συνολικό προϋπολογισμό του διεθνούς αυτού Οργανισμού).

Στη συνέχεια οι ΗΠΑ απαίτησαν να πραγματοποιηθεί μια εσωτερική έρευνα στον ΠΟΥ για τις ευθύνες του όσον αφορά στην εξάπλωση της πανδημίας, και στοχοποίησαν τον Πρόεδρο του Οργανισμού και την Κίνα. Σε διαφορετική περίπτωση, απείλησαν ότι η διακοπή της οικονομικής συνεισφοράς τους στον Π.Ο.Υ. θα καταστεί οριστική.

Την ίδια στιγμή η Κίνα συνεχίζει την προσπάθειά της να μεταρρυθμίσει διεθνείς οργανισμούς ή να δημιουργήσει καινούργιους.

Ο πρώην γενικός διευθυντής του ΔΝΤ ***Ντομινίκ Στρος-Καν*** εκτίμησε, μεταξύ άλλων, σε συνέντευξή του στην επιθεώρηση Politique internationale ότι «*Στριμωγμένες ανάμεσα στην απροθυμία τους για οποιαδήποτε πολυμερή δράση και στην αντιπαράθεσή τους με το Πεκίνο, οι Ηνωμένες Πολιτείες θα δυσκολευθούν να αποφύγουν ένα ξαναμοίρασμα της τράπουλας, αλλά εννοείται ότι πολλά θα εξαρτηθούν από τις εκλογές του Νοεμβρίου. Η Κίνα δεν βρίσκεται σε κατάσταση για να ασκήσει παγκόσμια ηγεσία, αλλά δεν είναι βέβαιο αν και οι Ηνωμένες Πολιτείες θα εξακολουθήσουν να είναι ικανές να το κάνουν*».

Ο άγριος ανταγωνισμός δηλαδή μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας στην προκειμένη περίπτωση παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις μετά το ξέσπασμα της κρίσης του κορωναϊού, όμως ο πόλεμος μέσω επιβολής δασμών μαινόταν καιρό πριν.

«***Μπορούμε να στοιχηματίσουμε πως κανένας μεγάλος πόλος ισχύος δεν θα βγει ενισχυμένος από την κρίση, είτε πρόκειται για κράτος είτε για μοντέλο***», προβλέπει σε υπόμνημά του και το Fondation de la Recherche Strategique (FRS, Ίδρυμα Στρατηγικής Έρευνας).

Ας δούμε, όμως, άλλο ένα παράδειγμα της πολυμέρειας την ίδια περίοδο.

Σύμφωνα με έρευνα της *Διεθνούς Κοινοπραξίας Ερευνητικών Δημοσιογράφων* (International Consortium of

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από την σελ. 2

ζω, βέβαια, τα τεράστια προβλήματα, που τους δημιούργησε τόσο το μεταναστευτικό όσο και ο κορωνοϊός, αλλά αυτή δεν είναι λύση. Θα παρασύρουν τους πάντες στον βυθό.

Ο Δήμος δεν μπορεί να παρέμβει, όπως είναι προφανές, στη διαχείριση της ιδιωτικής περιουσίας. Θέλω, όμως, να ενημερώσω ότι υπάρχει η πρόθεση να διενεργηθούν –δειγματοληπτικά– έλεγχοι από την Υπηρεσία Δόμησης του Δήμου σε οικοδομές, προκειμένου να διαπιστωθεί αν δηλώνονται τα σωστά τετραγωνικά στον Δήμο. Είναι προφανές, ότι οι έλεγχοι θα είναι αυστηροί και αν –όλως τυχαίως– στο δείγμα υπάρξουν και ξενοδοχεία, θα ελεγχθούν και τα συστήματα βιολογικού, πυροπροστασίας, εσωτερικές διαρρυθμίσεις κ.λπ. και γενικά καθετί, σύμφωνα με το σήμα λειτουργίας τους από τον ΕΟΤ. Παρεκκλίσεις ή διαφορές από την οικοδομική άδεια –πράγματα σπανιότατα βέβαια στην Ελλάδα– επισύρουν και βαριά πρόστιμα και άμεσες κυρώσεις από τον ΕΟΤ. Επειδή δε είναι περιοχές, που εποπτεύονται από την Αρχαιολογία, η τακτοποίησή τους είναι και δύσκολη και χρονοβόρα. Έχω, όμως, τη βεβαιότητα ότι όλα όσα ακούω είναι φαντασιώσεις και ότι τα πάντα λειτουργούν άψογα και δεν υπάρχει καμία παρέκκλιση πουθενά. Οπότε, δεν χρειάζεται να ανησυχεί ουδείς. Ένθεν, κακείθεν».

Τα σχέδια της ΜΚΟ ναυάγησαν αμέσως, (καταλαβαίνετε όλοι γιατί), ενώ το υπουργείο μεταναστευτικής πολιτικής εκ των υστέρων δήλωνε άγνοια...

ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ: ΕΙΝΑΙ ΜΑΚΕΤΟ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΕΡΓΟ;;;

Έπεσαν όλοι με τα μούτρα να τον φάνε τον Κωστάκη τον Μπακογιάννη, τον δήμαρχο Αθηναίων ντε.

τί πειράζει που τα σκουλήκια τρώνε το γκαζόν της πλατείας Ομονοίας, πως θα ζήσουν τα σκουληκάκια ρε που κάνετε και τους φιλόζωους, θέλετε να πεθάνουν της πείνας; Ο *Κωστάκης ο Λιμοκοντόρος* είναι φιλόζωος, τα αγαπάει τα σκουληκάκια, τα προσέχει, γι' αυτό τους πρόσφερε αυτόν τον μεζέ.

Τον κατηγόρησαν για ασχετοσύνη, γιατί λέει όλοι γνωρίζουν ότι δεν φυτεύουμε Ιούλιο μήνα, αλλά την άνοιξη. Ορίστε. Μου έγιναν όλοι κηπουροί τώρα. Είπαν και είπαν για τις ζαρντινιέρες, ότι δεν τους άρεσαν που είναι τσιμεντένιες και τι θέλανε δηλαδή οι αχάριστοι να κόβουν βόλτες στους κήπους της Βαβυλώνας; Και πολύ τους είναι να βλέπουν αυτά τα στάχυα να ανεμίζουν, καθώς τα αυτοκίνητα ροβολούν στην Πανεπιστημίου. Τοπίον βουκολικόν. Αλλά τι να διαισθανθούν οι ανώριμοι απ' αυτό το νατουραλιστικό κατά βάθος όραμα του δήμαρχου Κωστάκη.

Χαθήκαν, λέει, εκατομμύρια για το καπρίτσιο του πειραματιστή δημάρχου. Ε, και τι έγινε! Μας λείπουν; Δεν μας λείπουν. Λεφτά υπάρχουν. Και αν δεν υπάρχουν να λείψουν από αλλού. Αλλά το αναθεματισμένο πόπολο δεν χαίρεται με τίποτα, όλο ζητάει και παραπάνω, ποτέ δεν χαίρεται με τίποτα σου λέω. Πως να πάει μπροστά αυτός ο τόπος; Για όλα η εξουσία φταίει;

Αλλά αυτή είναι η μοίρα όλων των μεγάλων ανδρών, να εισπράττουν την χλεύη, να πικραίνονται από την αγνωμοσύνη των υπηκόων τους, να μην αναγνωρίζονται στον καιρό τους. Αλλά ο *Κωστάκης ο Λελέκος* τα γνωρίζει όλα αυτά. Στέκεται πάνω από τα προβλήματα, αφουγκράζεται την κοινωνική δυσαρέσκεια. Κρύφθηκε, λοιπόν, πίσω από τους φοίνικες της Πανεπιστημίου και αφού παρατήρησε τα πάντα, ξαναφουγκράστηκε την κατάσταση, κάθισε στα ωραιότατα παγκάκια, κάηκε είναι αλήθεια λίγο ο πισινός του, σκέφθηκε την κατάσταση, πήδηξε δύο τρεις φορές πάνω

σταματά τίποτε τον οδοστρωτήρα δήμαρχο. Και όσο για τις απαίσιες ζαρντινιέρες είπε το αμίμητο. Αποτελούν, λέει, την προίκα της πόλης και σύντομα θα μεταφερθούν σε 129 γειτονιές της Αθήνας. Σαΐνι η δημαρχάρα. Όλα τα έχει σκεφθεί. Να μη βαριούνται και οι ζαρντινιέρες, να αλλάζουν τον αέρα τους κιόλας και αν βαρεθούν στις γειτονιές της Αθήνας, θα τις πάει στην επαρχία, στα νησιά. Ο Μεγάλος περίπατος της ζαρντινιέρας. Το πιάσατε. Κορόιδα, ο δήμαρχος είναι ιδιοφυΐα. Μπορεί και χειρότερα. Γιατί αυτό το έργο δεν είναι μακέτο...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΦΑΓΟΥΡΑ ΤΟΥ ΤΣΙΠΡΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Μεγάλη φαγούρα συνεχίζει να ταλαιπωρεί τον μεγάλο τιμονιέρη ***Τσίπροβιτς*** και την προεδρική αυλή του εξ αιτίας του ακούρδιστου κόμματος και όλων αυτών των προβλημάτων, που έχει στην πλάτη του σε μια εποχή, που η βαρεμάρα του είναι άνευ προηγουμένου.

Έχει το ***Τσακαλώτο***, που δεν του αρέσει ο χαρακτηρισμός ***πολιτικός απατεώνας*** του αρχηγού του για τον Μητσοτάκη: «*Πρέπει να είμαστε εξαιρετικά φειδωλοί όταν αποκαλούμε τους αντιπάλους μας απατεώνες. Από τη μια μεριά, αυτό το είδος πολιτικής αντιπαράθεσης αποξενώνει μεγάλο μέρος των πολιτών, και ιδιαίτερα τους νέους και τις νέες*» έγραψε στο ημερολόγιό του και συμπλήρωσε: «*και κάτι χειρότερο: πολλοί ταυτίζουν την πολιτική με αυτό το είδος αντιπαράθεσης και όχι με μια εν δυνάμει δραστηριότητα χειραφέτησης*».

Μια χειραφέτηση και μπούρδες. Να τα αφήσει αυτά. Δηλαδή θέλει το Τσακαλώτο, μ' άλλα λόγια, να μην μοιράζεται ο Συριζα τον χαρακτηρισμό αυτόν με κανέναν άλλο. Εδώ που τα λέμε δεν έχει και άδικο, φαταουλιά μεν, αλλά έχει το δίκιο του, γιατί σου λέει, εμείς προσπαθήσαμε να ξεπεράσου-

μήνυμα του κόμματος. Ένας είναι ο ηγέτης.

Όσο για την ***Τζάκρη***, έτσι για να ξέρετε, σύμφωνα και με έγκριτους αστρολόγους (όπως ο *Λεφάκης*), τους οποίους παρακολουθούμε αδιαλείπτως και το αυτό συμβουλεύουμε και σε εσάς, ***είναι γλωσσού***, γιατί η *Αφροδίτη* της είναι στους *Ιχθείς* και το ζώδιο της περνάει από τον *Κρόνο* και τον *Ερμή* με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Γι' αυτό είναι ***γλωσσού***, όχι για κάποιον άλλο λόγο, δεν είναι βαρεμένη ούτε λοξή, όπως νομίζουν πολλοί, ούτε θέλει το κακό του κόμματος και του μεγάλου του ηγέτη.

Και για να ξεκαθαρίσουμε. Εμείς είμαστε και με τις δύο πλευρές. Γιατί μας αρέσουν τα κομματικά μαλλιοτραβήγματα. Έχουν ενδιαφέρουν (ενδιαφέρον) από κάθε άποψη. Μακάρι να γίνει σφαγή στο ίσιωμα. Στο κάτω κάτω ένας είναι ο ηγέτης...

Περί αποστρατικοποίησης...

Όπως ξέρουμε ήδη, η περίφημος «εθνική στρατηγική» στα ελληνοτουρκικά στην πραγματικότητα δεν είναι κάτι περισσότερο από το «βλέποντας και κάνοντας», δηλαδή η εγχώρια πλευρά παρακολουθεί τα ερευνητικά σκάφη του Ερντογάν να κόβουν βόλτες στο Αιγαίο και να κάνουν τα δικά τους, συνοδευόμενα από τουρκικά πολεμικά σκάφη και έπειτα αρχίζει τα παράπονα στο ΝΑΤΟ, την κυρά Ευρώπη και τους Αμερικανούς συμμάχους. Παράλληλα ξεκινά το γνωστό εθνικοπατριωτικό μασάζ στο πόπολο, που είχε ξεθυμάνει πολύ επί Συριζα, (αν θυμάστε ο ίδιος ο Αλέξης ο Τσίπρας δεν γνώριζε περί θαλασσίων συνόρων) με τα γνωστά «διατρανώνουμε τη βούλησή μας να μην αποδεχτούμε εκείνο και το άλλο».

Και τί έγινε που το «διατρανώσατε»; Άλλοι αποφασίζουν ως γνωστόν τί θα διατρανώσετε και τί όχι. Η ελληνοτουρκική κρίση αυτού του καλοκαιριού κράτησε απρόσμενα πολύ και ο κίνδυνος ενός πολεμικού

–δειγματοληπτικά– έλεγχοι από την Υπηρεσία Δόμησης του Δήμου σε οικοδομές, προκειμένου να διαπιστωθεί αν δηλώνονται τα σωστά τετραγωνικά στον Δήμο. Είναι προφανές, ότι οι έλεγχοι θα είναι αυστηροί και αν –όλως τυχαίως– στο δείγμα υπάρξουν και ξενοδοχεία, θα ελεγχθούν και τα συστήματα βιολογικού, πυροπροστασίας, εσωτερικές διαρρυθμίσεις κ.λπ. και γενικά καθετί, σύμφωνα με το σήμα λειτουργίας τους από τον ΕΟΤ. Παρεκκλίσεις ή διαφορές από την οικοδομική άδεια –πράγματα σπανιότατα βέβαια στην Ελλάδα– επισύρουν και βαριά πρόστιμα και άμεσες κυρώσεις από τον ΕΟΤ. Επειδή δε είναι περιοχές, που εποπτεύονται από την Αρχαιολογία, η τακτοποίησή τους είναι και δύσκολη και χρονοβόρα. Έχω, όμως, τη βεβαιότητα ότι όλα όσα ακούω είναι φαντασιώσεις και ότι τα πάντα λειτουργούν άψογα και δεν υπάρχει καμία παρέκκλιση πουθενά. Οπότε, δεν χρειάζεται να ανησυχεί ουδείς. Ένθεν, κακείθεν».

Τα σχέδια της ΜΚΟ ναυάγησαν αμέσως, (καταλαβαίνετε όλοι γιατί), ενώ το υπουργείο μεταναστευτικής πολιτικής εκ των υστέρων δήλωνε άγνοια...

ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ: ΕΙΝΑΙ ΜΑΚΕΤΟ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΕΡΓΟ;;;

Έπεσαν όλοι με τα μούτρα να τον φάνε τον Κωστάκη τον Μπακογιάννη, τον δήμαρχο Αθηναίων ντε.

Και τι δεν του έχουν σύρει. Τον κατασπάραξαν στην κυριολεξία. Δημοσιογράφοι δικοί και από τους αλλουνούς, βουλευτές ακόμα και της ΝΔ, όπως η Όλγα η Κεφαλογιάννη, η μοχθηροζηλόφθονη, που έχει μείνει στην απέξω και θέλει να επιστρέψει στο προσκήνιο και πόσοι ακόμη. Και τί του πρόσαπτουν; Ότι όποιος περνάει από την Πανεπιστημίου δεν αντικρύζει ποδήλατο ούτε για δείγμα, στον πεζόδρομο απαξιούν να περπατήσουν άπαντες, γιατί σιχαίνονται κιόλας, καθώς έχει ξεβάψει και έχει γίνει ένα πράγμα σαν τον εμετό της γάτας. Ε, όχι, λοιπόν. Εμείς πάντα κόντρα στο ρεύμα θα υπερασπιστούμε το *Κωστάκη το Λελέ* και θα ρωτήσουμε πρώτα απ' όλα με βροντερή φωνή: Είναι μακέτο τούτο το έργο;;; Είναι μακέτο;;; Είναι; Ε, λοιπόν, δεν είναι...

Τι θέλουμε να πούμε; Μα ότι ο μεγάλος

Μου έγιναν όλοι κηπουροί τώρα. Είπαν και είπαν για τις ζαρντινιέρες, ότι δεν τους άρεσαν που είναι τσιμεντένιες και τι θέλανε δηλαδή οι αχάριστοι να κόβουν βόλτες στους κήπους της Βαβυλώνας; Και πολύ τους είναι να βλέπουν αυτά τα στάχυα να ανεμίζουν, καθώς τα αυτοκίνητα ροβολούν στην Πανεπιστημίου. Τοπίον βουκολικόν. Αλλά τι να διαισθανθούν οι ανώριμοι απ' αυτό το νατουραλιστικό κατά βάθος όραμα του δήμαρχου Κωστάκη.

Χαθήκαν, λέει, εκατομμύρια για το καπρίτσιο του πειραματιστή δημάρχου. Ε, και τι έγινε! Μας λείπουν; Δεν μας λείπουν. Λεφτά υπάρχουν. Και αν δεν υπάρχουν να λείψουν από αλλού. Αλλά το αναθεματισμένο πόπολο δεν χαίρεται με τίποτα, όλο ζητάει και παραπάνω, ποτέ δεν χαίρεται με τίποτα σου λέω. Πως να πάει μπροστά αυτός ο τόπος; Για όλα η εξουσία φταίει;

Αλλά αυτή είναι η μοίρα όλων των μεγάλων ανδρών, να εισπράττουν την χλεύη, να πικραίνονται από την αγνωμοσύνη των υπηκόων τους, να μην αναγνωρίζονται στον καιρό τους. Αλλά ο *Κωστάκης ο Λελέκος* τα γνωρίζει όλα αυτά. Στέκεται πάνω από τα προβλήματα, αφουγκράζεται την κοινωνική δυσαρέσκεια. Κρύφθηκε, λοιπόν, πίσω από τους φοίνικες της Πανεπιστημίου και αφού παρατήρησε τα πάντα, ξαναφουγκράστηκε την κατάσταση, κάθισε στα ωραιότατα παγκάκια, κάηκε είναι αλήθεια λίγο ο πισινός του, σκέφθηκε την κατάσταση, πήδηξε δύο τρεις φορές πάνω από τις ζαρντινιέρες για να δει αν δυσκολεύονται οι ταραχοποιοί, όταν τους κυνηγούν οι Ματατζήδες και αποφάσισε.

Ναι, αποφάσισε. Ο Κωστάκης που τον λένε *Φαντασμένο*. Και μόλις τέσσερις μήνες μετά την πιλοτική εφαρμογή του Μεγάλου Περιπάτου της Πανεπιστημίου ανακοίνωσε απολογούμενος στους υπηκόους του ότι το έργο «***βγήκε και δεν βγήκε***», ενώ υποσχέθηκε ότι εντός του 2021 θα ξεκινήσουν νέα έργα για μία μόνιμη, μεγάλης κλίμακας, ανάπλαση της κεντρικής οδικής αρτηρίας της πρωτεύουσας, σε όλο το μήκος της, μέχρι την Ομόνοια. «*Ξεχάστε την Πανεπιστημίου όπως την ξέρατε*», δήλωσε, «*Πάμε για κάτι καινούριο*», ενώ στην συνέχεια υποσχέθηκε ενώπιον του ραδιοφώνου του ΣΚΑΪ, ένα ειδικό πολεοδομικό σχέδιο,

ζαρντινιέρας. Το πιάσατε. Κορόιδα, ο δήμαρχος είναι ιδιοφυΐα. Μπορεί και χειρότερα. Γιατί αυτό το έργο δεν είναι μακέτο...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΦΑΓΟΥΡΑ ΤΟΥ ΤΣΙΠΡΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Μεγάλη φαγούρα συνεχίζει να ταλαιπωρεί τον μεγάλο τιμονιέρη ***Τσίπροβιτς*** και την προεδρική αυλή του εξ αιτίας του ακούρδιστου κόμματος και όλων αυτών των προβλημάτων, που έχει στην πλάτη του σε μια εποχή, που η βαρεμάρα του είναι άνευ προηγουμένου.

Έχει το ***Τσακαλώτο***, που δεν του αρέσει ο χαρακτηρισμός ***πολιτικός απατεώνας*** του αρχηγού του για τον Μητσοτάκη: «*Πρέπει να είμαστε εξαιρετικά φειδωλοί όταν αποκαλούμε τους αντιπάλους μας απατεώνες. Από τη μια μεριά, αυτό το είδος πολιτικής αντιπαράθεσης αποξενώνει μεγάλο μέρος των πολιτών, και ιδιαίτερα τους νέους και τις νέες*» έγραψε στο ημερολόγιό του και συμπλήρωσε: «*και κάτι χειρότερο: πολλοί ταυτίζουν την πολιτική με αυτό το είδος αντιπαράθεσης και όχι με μια εν δυνάμει δραστηριότητα χειραφέτησης*».

Μια χειραφέτηση και μπούρδες. Να τα αφήσει αυτά. Δηλαδή θέλει το Τσακαλώτο, μ' άλλα λόγια, να μην μοιράζεται ο Συριζα τον χαρακτηρισμό αυτόν με κανέναν άλλο. Εδώ που τα λέμε δεν έχει και άδικο, φαταουλιά μεν, αλλά έχει το δίκιο του, γιατί σου λέει, εμείς προσπαθήσαμε να ξεπεράσουμε κάθε προηγούμενον στο ευγενές αυτό άθλημα της πολιτικής και όχι μόνο απατεωνιάς, τώρα θα μοιραστούμε την δόξα με τον Μητσοτάκη;

Και δεν φθάνει αυτό. Ο Αλεξέϊ έχει και την τρισμέγιστη Θεοδώρα Τζάκρη, η οποία χαρακτήρισε τον μεγάλο τηλεγήτη Κυριάκο ***διεθνιστή και απάτριδα*** και μάλιστα με την υποστήριξη του Πολάκη. Ώπα τώρα έχει τα δίκια του αρχηγός. *Ο Κυριάκος είναι πολιτικός απατεώνας, διεθνιστής και απάτριδας;* Και στο Συριζα τι θα μείνει ρε λεβέντες; Που είναι η ιδεολογική καθοδήγηση του κόμματος; Ο καθένας τσαμπουνάει ό,τι του καπνίσει;

Είδε και αποείδε η κολώνα του Συριζα, συμφώνησε βέβαια και η αδερφή Ζανέτ Τσίπρα και ο εξάδερφος Γιώργος Τσίπρας,

δεν είναι βαρεμένη ούτε λοξή, όπως νομίζουν πολλοί, ούτε θέλει το κακό του κόμματος και του μεγάλου του ηγέτη.

Και για να ξεκαθαρίσουμε. Εμείς είμαστε και με τις δύο πλευρές. Γιατί μας αρέσουν τα κομματικά μαλλιοτραβήγματα. Έχουν ενδιαφέρουν (ενδιαφέρον) από κάθε άποψη. Μακάρι να γίνει σφαγή στο ίσιωμα. Στο κάτω κάτω ένας είναι ο ηγέτης...

Περί αποστρατικοποίησης...

Όπως ξέρουμε ήδη, η περίφημος «εθνική στρατηγική» στα ελληνοτουρκικά στην πραγματικότητα δεν είναι κάτι περισσότερο από το «βλέποντας και κάνοντας», δηλαδή η εγχώρια πλευρά παρακολουθεί τα ερευνητικά σκάφη του Ερντογάν να κόβουν βόλτες στο Αιγαίο και να κάνουν τα δικά τους, συνοδευόμενα από τουρκικά πολεμικά σκάφη και έπειτα αρχίζει τα παράπονα στο ΝΑΤΟ, την κυρά Ευρώπη και τους Αμερικανούς συμμάχους. Παράλληλα ξεκινά το γνωστό εθνικοπατριωτικό μασάζ στο πόπολο, που είχε ξεθυμάνει πολύ επί Συριζα, (αν θυμάστε ο ίδιος ο Αλέξης ο Τσίπρας δεν γνώριζε περί θαλασσίων συνόρων) με τα γνωστά «διατρανώνουμε τη βούλησή μας να μην αποδεχτούμε εκείνο και το άλλο».

Και τί έγινε που το «διατρανώσατε»; Άλλοι αποφασίζουν ως γνωστόν τί θα διατρανώσετε και τί όχι. Η ελληνοτουρκική κρίση αυτού του καλοκαιριού κράτησε απρόσμενα πολύ και ο κίνδυνος ενός πολεμικού «ατυχήματος» κάθε άλλο παρά αμελητέος είναι. Στο τέλος η ελληνική πλευρά αφού διατράνωσε ό,τι ήταν να διατρανώσει, συμφώνησε μυστικά να πάνε τα τουρκικά ερευνητικά προς το «χρυσοπράσινο φύλλο» την Κύπρο και έκατσε στο τραπέζι μυστικών, μιλάμε για πολύ μυστικών μυστικών διαπραγματεύσεων με την τουρκική στρατιωτική(!) και διπλωματική ηγεσία.

Οι εγχώριοι αξιωματούχοι κρατούν ερμητικά τα στόματα κλειστά, οπότε παιδιά, όποιος θέλει να μάθει τι παζαρεύουν μπορεί να διαβάζει προσεκτικά τα δελτία τύπου Τουρκικού ΥΠΕΞ (μεταφράζονται και στα αγγλικά). Το σημαντικότερο; Δεν διαψεύδονται ποτέ από την ελληνική πλευρά. Οι προξενητές ήταν η Γερμανία στα φανερά και οι ΗΠΑ από πίσω. Δεν θα μπορούσε να

χρονοβόρα. Έχω, όμως, τη βεβαιότητα ότι όλα όσα ακούω είναι φαντασιώσεις και ότι τα πάντα λειτουργούν άψογα και δεν υπάρχει καμία παρέκκλιση πουθενά. Οπότε, δεν χρειάζεται να ανησυχεί ουδείς. Ένθεν, κακείθεν».

Τα σχέδια της ΜΚΟ ναυάγησαν αμέσως, (καταλαβαίνετε όλοι γιατί), ενώ το υπουργείο μεταναστευτικής πολιτικής εκ των υστέρων δήλωνε άγνοια...

ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ: ΕΙΝΑΙ ΜΑΚΕΤΟ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΕΡΓΟ;;;

Έπεσαν όλοι με τα μούτρα να τον φάνε τον Κωστάκη τον Μπακογιάννη, τον δήμαρχο Αθηναίων ντε.

Και τι δεν του έχουν σύρει. Τον κατασπάραξαν στην κυριολεξία. Δημοσιογράφοι δικοί και από τους αλλουνούς, βουλευτές ακόμα και της ΝΔ, όπως η Όλγα η Κεφαλογιάννη, η μοχθηροζηλόφθονη, που έχει μείνει στην απέξω και θέλει να επιστρέψει στο προσκήνιο και πόσοι ακόμη. Και τί του πρόσαπτουν; Ότι όποιος περνάει από την Πανεπιστημίου δεν αντικρύζει ποδήλατο ούτε για δείγμα, στον πεζόδρομο απαξιούν να περπατήσουν άπαντες, γιατί σιχαίνονται κιόλας, καθώς έχει ξεβάψει και έχει γίνει ένα πράγμα σαν τον εμετό της γάτας. Ε, όχι, λοιπόν. Εμείς πάντα κόντρα στο ρεύμα θα υπερασπιστούμε το *Κωστάκη το Λελέ* και θα ρωτήσουμε πρώτα απ' όλα με βροντερή φωνή: Είναι μακέτο τούτο το έργο;;; Είναι μακέτο;;; Είναι; Ε, λοιπόν, δεν είναι...

Τι θέλουμε να πούμε; Μα ότι ο μεγάλος οραματιστής ο *Κωστάκης ο Τζιτζιφιόγκος*, ο οποίος ακολουθεί λέει τα βήματα της *Μελίνας* και του *Τρίτση*, έκανε πράξη όλη αυτή τη μαλακία που θαυμάζουμε εδώ και τόσους μήνες. Δεν έμεινε, δηλαδή, στα λόγια όπως τόσοι άλλοι. Γι' αυτό πρέπει στην πραγματικότητα να τον συγχαρούμε. Δεν έμεινε στις υποσχέσεις, στα μεγάλα λόγια, αλλά τόλμησε να καινοτομήσει για να δοξαστεί. Δοξάστε τον γι' αυτό και μόνο. Και ζητάει και παραπάνω, ποτέ δεν χαίρεται με τίποτα σου λέω. Πως να πάει μπροστά αυτός ο τόπος; Για όλα η εξουσία φταίει;

Αλλά αυτή είναι η μοίρα όλων των μεγάλων ανδρών, να εισπράττουν την χλεύη, να πικραίνονται από την αγνωμοσύνη των υπηκόων τους, να μην αναγνωρίζονται στον καιρό τους. Αλλά ο *Κωστάκης ο Λελέκος* τα γνωρίζει όλα αυτά. Στέκεται πάνω από τα προβλήματα, αφουγκράζεται την κοινωνική δυσαρέσκεια. Κρύφθηκε, λοιπόν, πίσω από τους φοίνικες της Πανεπιστημίου και αφού παρατήρησε τα πάντα, ξαναφουγκράστηκε την κατάσταση, κάθισε στα ωραιότατα παγκάκια, κάηκε είναι αλήθεια λίγο ο πισινός του, σκέφθηκε την κατάσταση, πήδηξε δύο τρεις φορές πάνω από τις ζαρντινιέρες για να δει αν δυσκολεύονται οι ταραχοποιοί, όταν τους κυνηγούν οι Ματατζήδες και αποφάσισε.

Ναι, αποφάσισε. Ο Κωστάκης που τον λένε *Φαντασμένο*. Και μόλις τέσσερις μήνες μετά την πιλοτική εφαρμογή του Μεγάλου Περιπάτου της Πανεπιστημίου ανακοίνωσε απολογούμενος στους υπηκόους του ότι το έργο «***βγήκε και δεν βγήκε***», ενώ υποσχέθηκε ότι εντός του 2021 θα ξεκινήσουν νέα έργα για μία μόνιμη, μεγάλης κλίμακας, ανάπλαση της κεντρικής οδικής αρτηρίας της πρωτεύουσας, σε όλο το μήκος της, μέχρι την Ομόνοια. «*Ξεχάστε την Πανεπιστημίου όπως την ξέρατε*», δήλωσε, «*Πάμε για κάτι καινούριο*», ενώ στην συνέχεια υποσχέθηκε ενώπιον του ραδιοφώνου του ΣΚΑΪ, ένα ειδικό πολεοδομικό σχέδιο, το οποίο θα τεθεί σε διαβούλευση και μια επόμενη φάση που θα περιλαμβάνει τα μόνιμα έργα τα οποία θα αρχίσουν μέσα στο 2021.

Είδατε δεν βαριόμαστε κιόλας με την βλαχοδημαρχάρα, είναι όλο εκπλήξεις. Μπορεί να φέρει και μαϊμούδες να σκαρφαλώνουν στους φοίνικες και να τρώνε μπανάνες, ποιος ξέρει; Είναι μακέτο, λοιπόν, αυτό το έργο;;;

Έτσι για να σκάσουν οι οχθροί του. Δεν να είμαστε εξαιρετικά φειδωλοί όταν αποκαλούμε τους αντιπάλους μας απατεώνες. *Από τη μια μεριά, αυτό το είδος πολιτικής αντιπαράθεσης αποξενώνει μεγάλο μέρος των πολιτών, και ιδιαίτερα τους νέους και τις νέες* έγραψε στο ημερολόγιό του και συμπλήρωσε: «*και κάτι χειρότερο: πολλοί ταυτίζουν την πολιτική με αυτό το είδος αντιπαράθεσης και όχι με μια εν δυνάμει δραστηριότητα χειραφέτησης*».

Μια χειραφέτηση και μπούρδες. Να τα αφήσει αυτά. Δηλαδή θέλει το Τσακαλώτο, μ' άλλα λόγια, να μην μοιράζεται ο Συριζα τον χαρακτηρισμό αυτόν με κανέναν άλλο. Εδώ που τα λέμε δεν έχει και άδικο, φαταουλιά μεν, αλλά έχει το δίκιο του, γιατί σου λέει, εμείς προσπαθήσαμε να ξεπεράσουμε κάθε προηγούμενον στο ευγενές αυτό άθλημα της πολιτικής και όχι μόνο απατεωνιάς, τώρα θα μοιραστούμε την δόξα με τον Μητσοτάκη;

Και δεν φθάνει αυτό. Ο Αλεξέι έχει και την τρισμέγιστη Θεοδώρα Τζάκρη, η οποία χαρακτήρισε τον μεγάλο τηλεηγέτη Κυριάκο ***διεθνιστή και απάτριδα*** και μάλιστα με την υποστήριξη του Πολάκη. Ώπα τώρα έχει τα δίκια του αρχηγός. *Ο Κυριάκος είναι πολιτικός απατεώνας, διεθνιστής και απάτριδας*; Και στο Συριζα τι θα μείνει ρε λεβέντες; Που είναι η ιδεολογική καθοδήγηση του κόμματος; Ο καθένας τσαμπουνάει ό,τι του καπνίσει;

Είδε και αποείδε η κολώνα του Συριζα, συμφώνησε βέβαια και η αδερφή Ζανέτ Τσίπρα και ο εξάδερφος Γιώργος Τσίπρας, ανασκουμπώθηκε και διέταξε επειγόντως την συγκρότηση πειθαρχικού και ετοιμάζει με το παραμικρό κομματικό ολίσθημα τις Μεγάλες ***Δίκες της Κουμουνδούρου***.

Εμείς, βέβαια, του τα έχουμε πει αυτά εδώ καιρό: ***Αλεξέι πάρε κεφάλια όσο είναι καιρός***, αλλά αυτός νύσταζε βαριόταν, τα ζώα μου αργά. Αλλά και τώρα δεν είναι αργά να πάρει κεφάλια, να μην ανεχθεί καμμία διαφωνία, ούτε κανέναν από αυτούς τους άχρηστους, που θολώνουν το ερευνητικά σκάφη του Ερντογάν να κόβουν βόλτες στο Αιγαίο και να κάνουν τα δικά τους, συνοδευόμενα από τουρκικά πολεμικά σκάφη και έπειτα αρχίζει τα παράπονα στο ΝΑΤΟ, την κυρά Ευρώπη και τους Αμερικανούς συμμάχους. Παράλληλα ξεκινά το γνωστό εθνικοπατριωτικό μασάζ στο πόπολο, που είχε ξεθυμάνει πολύ επί Συριζα, (αν θυμάστε ο ίδιος ο Αλέξης ο Τσίπρας δεν γνώριζε περί θαλασσίων συνόρων) με τα γνωστά «διατρανώνουμε τη βούλησή μας να μην αποδεχτούμε εκείνο και το άλλο».

Και τί έγινε που το «διατρανώσατε»; Άλλοι αποφασίζουν ως γνωστόν τί θα διατρανώσετε και τί όχι. Η ελληνοτουρκική κρίση αυτού του καλοκαιριού κράτησε απρόσμενα πολύ και ο κίνδυνος ενός πολεμικού «ατυχήματος» κάθε άλλο παρά αμελητέος είναι. Στο τέλος η ελληνική πλευρά αφού διατράνωσε ό,τι ήταν να διατρανώσει, συμφώνησε μυστικά να πάνε τα τουρκικά ερευνητικά προς το «χρυσοπράσινο φύλλο» την Κύπρο και έκατσε στο τραπέζι μυστικών, μιλάμε για πολύ μυστικών μυστικών διαπραγματεύσεων με την τουρκική στρατιωτική(!) και διπλωματική ηγεσία.

Οι εγχώριοι αξιωματούχοι κρατούν ερμητικά τα στόματα κλειστά, οπότε παιδιά, όποιος θέλει να μάθει τι παζαρεύουν μπορεί να διαβάζει προσεκτικά τα δελτία τύπου Τουρκικού ΥΠΕΞ (μεταφράζονται και στα αγγλικά). Το σημαντικότερο; Δεν διαψεύδονται ποτέ από την ελληνική πλευρά. Οι προξενητές ήταν η Γερμανία στα φανερά και οι ΗΠΑ από πίσω. Δεν θα μπορούσε να είναι και διαφορετικά.

Ο νέος όρος που γυροφέρνει τα τοπικά ΜΜΕ είναι η περίφημη αποστρατιωτικοποίηση των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου. Όταν, μάλιστα, διαψεύδεται επισήμως από τον κυβερνητικό εκπρόσωπο, δεν χρειάζεται να πούμε περισσότερα. Εμείς προτιμούμε σε αυτό το σημείο να διηγηθούμε μια αληθινή ιστορία από τα παλιά, με αφορμή την αποστρατικοποίηση και τους συμμάχους μας τους Γερμανούς...

Τα γεγονότα εκτυλίσσονται το 1916, μεσούντος του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου και η Ελλάδα είχε καταφέρει να χωριστεί στα δύο: την γερμανόφιλη κυβέρνηση των Αθηνών υπό τον ***βασιλιά Κωνσταντίνο τον Α΄*** και το προσκείμενο στην **Αντάντ** *Κίνημα της Αμύνης* με επικεφαλής τον ***Βενιζέλο*** στη Θεσσαλονίκη. Ο γερμανόφιλος βουλγάρικος στρατός, καθοδηγούμενος από γερμανούς αξιωματικούς και με γερμανικό οπλισμό, εισβάλλει αιφνιδιαστικά στις Σέρρες και στη Δράμα και τις καταλαμβάνει προσωρινά εν μέσω οργίου βιαιότητας, εκτελέσεων με συνοπτικές διαδικασίες και λεηλασιών.

Ο πληθυσμός, διωκόμενος, φτάνει στην Καβάλα για να σωθεί. Ο βούλγαρος και ο γερμανός πρέσβης στην Αθήνα συνεχώς τόνιζαν πως η εισβολή των βουλγάρικων στρατευμάτων έγινε για την εκδίωξη των συμμαχικών στρατευμάτων της Αντάντ και ουδεμία πρόθεση είχαν να κατακτήσουν οριστικά τις περιοχές αυτές.

Αν και γερμανόφιλος, ο διοικητής του Δ΄ Σώματος Στρατού (με έδρα τότε την Καβάλα) έστειλε τηλεγράφημα στην Αθήνα: «*Αναφέρω ότι η συμπεριφορά των Βουλγάρων είναι εντελώς εχθρική. Οι κάτοικοι των πόλεων Σερρών και Δράμας έντρομοι καταφεύγουν εις Καβάλα. Παρακαλώ, όπως τύχω αμέσου απαντήσεως επί αιτήσεώς μου να επιστρέψουν αμέσως οι επίστρατοι, καθόσον οι προθέσεις των Βουλγάρων περί καταλήψεως της Καβάλας εκδηλούνται από ώρα σε ώρα σαφέστερες, εάν δε συμβεί τούτο, η πόλις θα καταστραφεί και θα αιχμαλωτιστεί το Σώμα ολόκληρον. Είναι αναγκαία η αποστολή στόλου, διότι μόνον η παρουσία* [...]

μέρα παραδίδει το Σώμα στις γερμανικές δυνάμεις κυριολεκτικώς, καθώς 7000 οπλίτες, υπαξιωματικοί, αξιωματικοί, χωροφύλακες μεταφέρονται με αμαξοστοιχίες στην πόλη Gorlitz της γερμανικής αυτοκρατορίας. Ήταν 16 του Σεπτέμβρη του έτους 1916.

Η αποστρατιωτικοποιημένη, πλέον, Καβάλα παραδόθηκε στους βούλγαρους κατσαπλιάδες, που επιδόθηκαν σε λουτρό αίματος και λεηλασίες.

Οπότε τώρα ξέρετε...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΜΟΡΙΑΣ...

Τελικά η ολοσχερής καταστροφή του κολαστηρίου της Μόριας, του εφιαλτικότερου καταυλισμού προσφύγων και μεταναστών στον πλανήτη, χαροποίησε, κατά δήλωσή τους, άπαντες μέχρι και τον υπουργό δημόσιας τάξης Μ. Χρυσοχοΐδη: «*Η αθλιότητα και η ασχήμια της Μόριας τελείωσε και θα ισοπεδωθεί, θα εξαφανιστούν όλα τα φαινόμενα της Μόριας και δεν θα επαναληφθούν. Είναι ένα πράγμα που δεν πρέπει να θυμάται κανείς*».

Αδειάζοντας μάλιστα Μηταράκη και Σία, που απειλούσαν τους πρόσφυγες και τους μετανάστες ότι δεν θα φύγει ούτε ένας από το νησί, δήλωσε στην ανταποκρίτρια του βρετανικού «*Guardian*», Έλενα Σμιθ: «***Θα φύγουν όλοι. Από τους σχεδόν 12.000 πρόσφυγες που βρίσκονται τώρα εδώ, προβλέπω ότι οι 6.000 θα έχουν μεταφερθεί στην ηπειρωτική Ελλάδα μέχρι τα Χριστούγεννα και οι υπόλοιποι μέχρι το Πάσχα***».

Τότε, γιατί οι ***ανήλικοι*** «υπεύθυνοι» κατά το κατηγορητήριο, αυτού του χαρμόσυνου γεγονότος, που έβαλε [...]

συνέχεια από τη σελ. 3

Investigative Journalists), η οποία πραγματοποιήθηκε από 108 διεθνή μέσα ενημέρωσης σε 88 χώρες, περισσότερα από 2 τρισ. δολάρια «ύποπτου» χρήματος διακινήθηκαν από το 1999 μέχρι το 2017, με βάση περισσότερα από 2.500 έγγραφα που διέρρευσαν από το αμερικανικό Δίκτυο Αντιμετώπισης Οικονομικού Εγκλήματος (FinCEN), του υπουργείου Οικονομικών των ΗΠΑ. Αποτέλεσμα ήταν η υποχώρηση των διεθνών χρηματιστηρίων, αλλά και η πίεση π.χ. στο τουρκικό κράτος, αφού η τουρκική τράπεζα actif bank φαίνεται να έχει «παράνομες» επιχειρηματικές δραστηριότητες διαφόρων ειδών με τους Ταλιμπάν, αλλά και με γερμανική εταιρεία πορνό.

Αν προσθέσουμε ότι στην ιστορία εμπλέκεται όχι μόνο ο υπουργός Οικονομικών της Τουρκίας, και γαμπρός του *Ερντογάν*, ο *Μπεράτ Αλμπαϊράκ*, αλλά και ο ίδιος ο Ερντογάν με τον *Ντόναλντ Τραμπ*, αντιλαμβανόμαστε άλλη μια διάσταση της πολυμέρειας και την συμμετοχή, εν προκειμένω, της *Διεθνούς Κοινοπραξίας Ερευνητικών Δημοσιογράφων*, την ύπαρξη της οποίας είναι φυσικό να αγνοεί ο καθένας μας. Μια «ανεξάρτητη», δηλαδή, διεθνής ομάδα δημοσιογράφων εξαπολύει «κεραυνούς» σε μια κρίσιμη γεωπολιτικά στιγμή, τόσο για τον Ερντογάν όσο και τον Τραμπ, εμφανιζόμενη «ξαφνικά» ως μια δρώσα οντότητα με σημαντικές φιλοδοξίες επιρροής στην παγκόσμια πολιτική και οικονομική σκηνή.

Να σημειώσουμε εδώ ότι ήδη από την δεκαετία του '80, νεοφιλελεύθεροι μελετητές συνέκλιναν προς τον ***κρατο-κεντρισμό*** των ***νέο-ρεαλιστών***, θεωρώντας ότι αν και η δράση των κρατών πλαισιώνεται πλέον από ***μη κρατικούς δρώντες***, τα πρώτα παραμένουν τα κύρια υποκείμενα στο διεθνές σύστημα. Αναγνώρισαν, δηλαδή, ότι ενώ η ανάλυσή τους για έναν αλληλεξαρτημένο κόσμο είχε σαφή εμπειρική βάση στη Δύση, δεν μπορούσε να εξηγήσει τις διαμάχες στη Μέση Ανατολή (βλ. για παράδειγμα τον [...]

Γίνεται, δηλαδή, εύκολα αντιληπτό ότι **η ισχύς σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν αντλείται μόνο από ένα ισχυρό στρατό και μία οικονομία που παράγει πλεονάσματα, αλλά και από φύσει διϋποκειμενικές έννοιες, όπως η νομιμοποίηση, οι νόρμες και οι κανονιστικές αρχές, και η πρόσδοση συγκεκριμένου νοήματος και περιεχομένου σε έννοιες και γεγονότα**.

Ταυτόχρονα πολλές φορές οι διεθνείς διακυβερνητικοί οργανισμοί λειτουργούν και ως «εργαλεία» προώθησης των κυρίαρχων συμφερόντων της διεθνούς πολιτικής, είτε πρόκειται για δυτικά βιομηχανικά κράτη είτε πολυεθνικές εταιρείες. Έτσι παγκόσμιοι οικονομικοί οργανισμοί, όπως η ***Παγκόσμια Τράπεζα*** και το ***Διεθνές Νομισματικό Ταμείο***, έχουν «εσωτερικεύσει» τις κυρίαρχες ιδεολογικοπολιτικές κατευθύνσεις, εμβαθύνοντας με τον καλύτερο τρόπο τις παγκόσμιες ανισότητες και την σταθεροποίηση ...της αστάθειας τη χρηματοπιστωτικής τάξης.

Η εμφάνιση της σχολής του κοινωνικού κονστρουκτιβισμού (social constructivism) έφερε στο προσκήνιο τον ισχυρισμό ότι τα συμφέροντα των κρατών δεν πρέπει να θεωρούνται δεδομένα a priori, αλλά θα πρέπει να μελετήσουμε ακριβώς τις διαδικασίες μέσα από τις οποίες οι δρώντες αντιλαμβάνονται τι στοιχειοθετεί το εθνικό συμφέρον και τι όχι. Μ' άλλα λόγια ο ***κοινωνικός κονστρουκτιβισμός*** αμφισβητεί την ύπαρξη μίας αντικειμενικής πραγματικότητας, θεωρώντας ότι η πραγματικότητα διαμεσολαβείται και καθορίζεται σε μεγάλο βαθμό από τη νόησή μας, τον τρόπο με τον οποίο παρατηρούμε τα γεγονότα γύρω μας, σκεφτόμαστε για τον κόσμο και διατυπώνουμε τις θέσεις μας για αυτόν. Οι κονστρουκτιβιστές αποδίδουν έμφαση στη λογική της *καταλληλότητας*, ποιες ενέργειες δηλαδή συνάδουν με τις ιδέες τις οποίες ενστερνίζονται οι πολιτικοί δρώντες και χαρακτηρίζουν τα κράτη. Αντίθετα οι ρεαλιστές, όπως είπαμε, ορίζουν το εθνικό συμφέρον με όρους ισχύος, δυσκολευόμενοι, όμως, να ορίσουν

στη Θεσσαλονίκη. Ο γερμανόφιλος βουλγάρικος στρατός, καθοδηγούμενος από γερμανούς αξιωματικούς και με γερμανικό οπλισμό, εισβάλλει αιφνιδιαστικά στις Σέρρες και στη Δράμα και τις καταλαμβάνει προσωρινά εν μέσω οργίου βιαιότητας, εκτελέσεων με συνοπτικές διαδικασίες και λεηλασιών.

Ο πληθυσμός, διωκόμενος, φτάνει στην Καβάλα για να σωθεί. Ο βούλγαρος και ο γερμανός πρέσβης στην Αθήνα συνεχώς τόνιζαν πως η εισβολή των βουλγάρικων στρατευμάτων έγινε για την εκδίωξη των συμμαχικών στρατευμάτων της Αντάντ και ουδεμία πρόθεση είχαν να κατακτήσουν οριστικά τις περιοχές αυτές.

Αν και γερμανόφιλος, ο διοικητής του Δ΄ Σώματος Στρατού (με έδρα τότε την Καβάλα) έστειλε τηλεγράφημα στην Αθήνα: «*Αναφέρω ότι η συμπεριφορά των Βουλγάρων είναι εντελώς εχθρική. Οι κάτοικοι των πόλεων Σερρών και Δράμας έντρομοι καταφεύγουν εις Καβάλα. Παρακαλώ, όπως τύχω αμέσου απαντήσεως επί αιτήσεώς μου να επιστρέψουν αμέσως οι επίστρατοι, καθόσον οι προθέσεις των Βουλγάρων περί καταλήψεως της Καβάλας εκδηλούνται από ώρα σε ώρα σαφέστερες, εάν δε συμβεί τούτο, η πόλις θα καταστραφεί και θα αιχμαλωτιστεί το Σώμα ολόκληρον. Είναι αναγκαία η αποστολή στόλου, διότι μόνον η παρουσία του θα καθησυχάσει τους πληθυσμούς. Δεν είναι δυνατόν να αντιληφθείτε την ενταύθα κατάστασιν*».

Η (γερμανόφιλη) Αθήνα απάντησε αρνητικά την ίδια μέρα στο θέμα της αποστολής στόλου. Τα πράγματα στην Καβάλα δυσκολεύουν πολύ, καθώς ο Χίντεμπουργκ δίνει εντολή στους βούλγαρους εισβολείς να την περικυκλώσουν, ενώ η φημολογία από το γερμανικό επιτελείο ότι επίκειται απόβαση ναυτικών δυνάμεων της Αντάντ στο λιμάνι της Καβάλας κάνει τους βούλγαρους να σκυλιάσουν. Το τελεσίγραφο που επιδόθηκε στον διοικητή του Δ΄ Σώματος Στρα-

Καβάλα παραδόθηκε στους βούλγαρους κατσαπλιάδες, που επιδόθηκαν σε λουτρό αίματος και λεηλασίες.

Οπότε τώρα ξέρετε...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΜΟΡΙΑΣ...

Τελικά η ολοσχερής καταστροφή του κολαστηρίου της Μόριας, του εφιαλτικότερου καταυλισμού προσφύγων και μεταναστών στον πλανήτη, χαροποίησε, κατά δήλωσή τους, άπαντες μέχρι και τον υπουργό δημόσιας τάξης Μ. Χρυσοχοΐδη: «*Η αθλιότητα και η ασχήμια της Μόριας τελείωσε και θα ισοπεδωθεί, θα εξαφανιστούν όλα τα φαινόμενα της Μόριας και δεν θα επαναληφθούν. Είναι ένα πράγμα που δεν πρέπει να θυμάται κανείς*».

Αδειάζοντας μάλιστα Μηταράκη και Σία, που απειλούσαν τους πρόσφυγες και τους μετανάστες ότι δεν θα φύγει ούτε ένας από το νησί, δήλωσε στην ανταποκρίτρια του βρετανικού «*Guardian*», Έλενα Σμιθ: «***Θα φύγουν όλοι. Από τους σχεδόν 12.000 πρόσφυγες που βρίσκονται τώρα εδώ, προβλέπω ότι οι 6.000 θα έχουν μεταφερθεί στην ηπειρωτική Ελλάδα μέχρι τα Χριστούγεννα και οι υπόλοιποι μέχρι το Πάσχα***».

Τότε, γιατί οι ***ανήλικοι*** «υπεύθυνοι» κατά το κατηγορητήριο, αυτού του χαρμόσυνου γεγονότος, που έβαλε τέλος σε μια από τις μεγαλύτερες αθλιότητες των τελευταίων ετών για την πολιτισμένη Ευρώπη αντί να βραβεύονται, διώκονται και μάλιστα ως, άκουσον άκουσον, *εγκληματική οργάνωση;*

Όσο για τις προβλέψεις Χρυσοχοΐδη, όχι μόνο δεν τις πιστεύουμε, αλλά είναι σχεδόν σίγουρο ότι λέγονται εκ του πονηρού. Υπόσχεται για να κερδίσει χρόνο, να σταβλίσει και πάλι δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους αυτή τη φορά σε κλειστό στρατόπεδο συγκέντρωσης με εκατοντάδες μπάτσους σε ρόλο δεσμοφυλάκων μέσα και έξω από τον χώρο που δόθηκε

κού Εγκλήματος (FinCEN), του υπουργείου Οικονομικών των ΗΠΑ. Αποτέλεσμα ήταν η υποχώρηση των διεθνών χρηματιστηρίων, αλλά και η πίεση π.χ. στο τουρκικό κράτος, αφού η τουρκική τράπεζα actif bank φαίνεται να έχει «παράνομες» επιχειρηματικές δραστηριότητες διαφόρων ειδών με τους Ταλιμπάν, αλλά και με γερμανική εταιρεία πορνό.

Αν προσθέσουμε ότι στην ιστορία εμπλέκεται όχι μόνο ο υπουργός Οικονομικών της Τουρκίας, και γαμπρός του *Ερντογάν*, ο *Μπεράτ Αλμπαϊράκ*, αλλά και ο ίδιος ο Ερντογάν με τον *Ντόναλντ Τραμπ*, αντιλαμβανόμαστε άλλη μια διάσταση της πολυμέρειας και την συμμετοχή, εν προκειμένω, της *Διεθνούς Κοινοπραξίας Ερευνητικών Δημοσιογράφων*, την ύπαρξη της οποίας είναι φυσικό να αγνοεί ο καθένας μας. Μια «ανεξάρτητη», δηλαδή, διεθνής ομάδα δημοσιογράφων εξαπολύει «κεραυνούς» σε μια κρίσιμη γεωπολιτικά στιγμή, τόσο για τον Ερντογάν όσο και τον Τραμπ, εμφανιζόμενη «ξαφνικά» ως μια δρώσα οντότητα με σημαντικές φιλοδοξίες επιρροής στην παγκόσμια πολιτική και οικονομική σκηνή.

Να σημειώσουμε εδώ ότι ήδη από την δεκαετία του ’80, νεοφιλελεύθεροι μελετητές συνέκλιναν προς τον ***κρατο-κεντρισμό*** των ***νέο-ρεαλιστών***, θεωρώντας ότι αν και η δράση των κρατών πλαισιώνεται πλέον από ***μη κρατικούς δρώντες***, τα πρώτα παραμένουν τα κύρια υποκείμενα στο διεθνές σύστημα. Αναγνώρισαν, δηλαδή, ότι ενώ η ανάλυσή τους για έναν αλληλεξαρτημένο κόσμο είχε σαφή εμπειρική βάση στη Δύση, δεν μπορούσε να εξηγήσει τις διαμάχες στη Μέση Ανατολή (βλ. για παράδειγμα τον πόλεμο ανάμεσα στο Ιράκ και το Ιράν, 1980-1988), αλλά και τη δεύτερη και πιο «σκληρή» φάση του Ψυχρού Πολέμου.

Επαναδιατύπωσαν, έτσι, την κύρια υπόθεση εργασίας τους αποδεχόμενοι την κύρια σημασία της ασφάλειας, η οποία σε πολλές περιπτώσεις εξακολουθεί να μονοπωλεί τη διεθνή σκηνή, ανοίγοντας δίαυλο επικοινωνίας με τους νεορεαλιστές που επικεντρώνονται στην πρωταρχική έννοια της ισχύος, προτρέποντας στην εστίαση της ασύμμετρης αλληλεξάρτησης ως πηγή ισχύος και υπεροχής των ισχυρότερων δυνάμεων, οι οποίες μπορούν να την εκμεταλλευτούν προς όφελός τους.

Τα κράτη, λοιπόν, μοιράζονται την διαχείριση με μη κρατικούς δρώντες, πολυεθνικές, ΜΚΟ,

Ταυτόχρονα πολλές φορές οι διεθνείς διακυβερνητικοί οργανισμοί λειτουργούν και ως «εργαλεία» προώθησης των κυρίαρχων συμφερόντων της διεθνούς πολιτικής, είτε πρόκειται για δυτικά βιομηχανικά κράτη είτε πολυεθνικές εταιρείες. Έτσι παγκόσμιοι οικονομικοί οργανισμοί, όπως η ***Παγκόσμια Τράπεζα*** και το ***Διεθνές Νομισματικό Ταμείο***, έχουν «εσωτερικεύσει» τις κυρίαρχες ιδεολογικοπολιτικές κατευθύνσεις, εμβαθύνοντας με τον καλύτερο τρόπο τις παγκόσμιες ανισότητες και την σταθεροποίηση ...της αστάθειας τη χρηματοπιστωτικής τάξης.

Η εμφάνιση της σχολής του κοινωνικού κονστρουκτιβισμού (social constructivism) έφερε στο προσκήνιο τον ισχυρισμό ότι τα συμφέροντα των κρατών δεν πρέπει να θεωρούνται δεδομένα a priori, αλλά θα πρέπει να μελετήσουμε ακριβώς τις διαδικασίες μέσα από τις οποίες οι δρώντες αντιλαμβάνονται τι στοιχειοθετεί το εθνικό συμφέρον και τι όχι. Μ’ άλλα λόγια ο ***κοινωνικός κονστρουκτιβισμός*** αμφισβητεί την ύπαρξη μίας αντικειμενικής πραγματικότητας, θεωρώντας ότι η πραγματικότητα διαμεσολαβείται και καθορίζεται σε μεγάλο βαθιό από τη νόησή μας, τον τρόπο με τον οποίο παρατηρούμε τα γεγονότα γύρω μας, σκεφτόμαστε για τον κόσμο και διατυπώνουμε τις θέσεις μας για αυτόν. Οι κονστρουκτιβιστές αποδίδουν έμφαση στη λογική της *καταλληλότητας*, ποιες ενέργειες δηλαδή συνάδουν με τις ιδέες τις οποίες ενστερνίζονται οι πολιτικοί δρώντες και χαρακτηρίζουν τα κράτη. Αντίθετα οι ρεαλιστές, όπως είπαμε, ορίζουν το εθνικό συμφέρον με όρους ισχύος, δυσκολευόμενοι, όμως, να ορίσουν πως αντιλαμβάνονται οι επί μέρους και διαφορετικοί δρώντες το μέγεθος της ισχύος.

Εν κατακλείδι, θεωρούμε ότι απουσία παγκόσμιας κεντρικής κυβέρνησης η παγκόσμια διακυβέρνηση ασκείται από πολλούς δρώντες, από τους κάθε είδους διεθνείς οργανισμούς (βλ. λ.χ.. G20, ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα, ΕΕ, ΠΟΕ κ.ά.), οι οποίοι σε κάθε βίαιη σύγκρουση, περιβαλλοντικό ζήτημα, οικονομική «κατάρρευση» ή «ανθρωπιστική κρίση», δεν περιορίζονται απλά στο να εκτελούν διεθνείς διακρατικές συμφωνίες, αλλά παίρνουν καίριες αποφάσεις που επηρεάζουν άμεσα ή έμμεσα την ζωή του παγκόσμιου πληθυσμού.

Ο ιστός της αράχνης, λοιπόν, αφορά μια *πολυπολική παγκόσμια κυριαρχική τάξη* στην οποία

Αν και γερμανόφιλος, ο διοικητής του Δ΄ Σώματος Στρατού (με έδρα τότε την Καβάλα) έστειλε τηλεγράφημα στην Αθήνα: *«Αναφέρω ότι η συμπεριφορά των Βουλγάρων είναι εντελώς εχθρική. Οι κάτοικοι των πόλεων Σερρών και Δράμας έντρομοι καταφεύγουν εις Καβάλα. Παρακαλώ, όπως τύχω αμέσου απαντήσεως επί αιτήσεώς μου να επιστρέψουν αμέσως οι επίστρατοι, καθόσον οι προθέσεις των Βουλγάρων περί καταλήψεως της Καβάλας εκδηλούνται από ώρα σε ώρα σαφέστερες, εάν δε συμβεί τούτο, η πόλις θα καταστραφεί και θα αιχμαλωτιστεί το Σώμα ολόκληρον. Είναι αναγκαία η αποστολή στόλου, διότι μόνον η παρουσία του θα καθησυχάσει τους πληθυσμούς. Δεν είναι δυνατόν να αντιληφθείτε την ενταύθα κατάστασιν»*.

Η (γερμανόφιλη) Αθήνα απάντησε αρνητικά την ίδια μέρα στο θέμα της αποστολής στόλου. Τα πράγματα στην Καβάλα δυσκολεύουν πολύ, καθώς ο Χίντεμπουργκ δίνει εντολή στους βούλγαρους εισβολείς να την περικυκλώσουν, ενώ η φημολογία από το γερμανικό επιτελείο ότι επίκειται απόβαση ναυτικών δυνάμεων της Αντάντ στο λιμάνι της Καβάλας κάνει τους βούλγαρους να σκυλιάσουν. Το τελεσίγραφο που επιδόθηκε στον διοικητή του Δ΄ Σώματος Στρατού είναι παράδοση ή καταστροφή της Καβάλας.

Ο Χατζόπουλος επικοινωνεί με την Αθήνα ζητώντας να συμφωνηθεί με την Γερμανική Αυτοκρατορία η μεταφορά του Σώματος σε ασφαλή τοποθεσία στην Στερεά Ελλάδα, για να λάβει πάλι αρνητική απάντηση, ενώ αρνείται με τη σειρά του μυστική πρόταση από τους βενιζελικούς να παραδώσει το Σώμα στις δυνάμεις της Αντάντ όντας γερμανόφιλος και βασιλόφρων ο ίδιος. Την επόμενη

Μόριας και δεν θα επαναληφθούν. Είναι ένα πράγμα που δεν πρέπει να θυμάται κανείς».

Αδειάζοντας μάλιστα Μηταράκη και Σία, που απειλούσαν τους πρόσφυγες και τους μετανάστες ότι δεν θα φύγει ούτε ένας από το νησί, δήλωσε στην ανταποκρίτρια του βρετανικού «*Guardian*», Έλενα Σμιθ: «***Θα φύγουν όλοι. Από τους σχεδόν 12.000 πρόσφυγες που βρίσκονται τώρα εδώ, προβλέπω ότι οι 6.000 θα έχουν μεταφερθεί στην ηπειρωτική Ελλάδα μέχρι τα Χριστούγεννα και οι υπόλοιποι μέχρι το Πάσχα***».

Τότε, γιατί οι ***ανήλικοι*** «υπεύθυνοι» κατά το κατηγορητήριο, αυτού του χαρμόσυνου γεγονότος, που έβαλε τέλος σε μια από τις μεγαλύτερες αθλιότητες των τελευταίων ετών για την πολιτισμένη Ευρώπη αντί να βραβεύονται, διώκονται και μάλιστα ως, άκουσον άκουσον, *εγκληματική οργάνωση*;

Όσο για τις προβλέψεις Χρυσοχοΐδη, όχι μόνο δεν τις πιστεύουμε, αλλά είναι σχεδόν σίγουρο ότι λέγονται εκ του πονηρού. Υπόσχεται για να κερδίσει χρόνο, να σταβλίσει και πάλι δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους αυτή τη φορά σε κλειστό στρατόπεδο συγκέντρωσης με εκατοντάδες μπάτσους σε ρόλο δεσμοφυλάκων μέσα και έξω από τον χώρο που δόθηκε για τον σκοπό αυτό στο Καρά Τεπέ. Πάντως, έστω και αυτή η ανάσα που δόθηκε κερδήθηκε μέσα από τις φλόγες μιας εξέγερσης, είτε αρέσει στην εξουσία είτε όχι. Και το γεγονός αυτό είναι πέρα κάθε αμφισβήτησης...

Λεόν

δημοσιογράφων εξαπολύει «κεραυνούς» σε μια κρίσιμη γεωπολιτικά στιγμή, τόσο για τον Ερντογάν όσο και τον Τραμπ, εμφανιζόμενη «ξαφνικά» ως μια δρώσα οντότητα με σημαντικές φιλοδοξίες επιρροής στην παγκόσμια πολιτική και οικονομική σκηνή.

Να σημειώσουμε εδώ ότι ήδη από την δεκαετία του '80, νεοφιλελεύθεροι μελετητές συνέκλιναν προς τον ***κρατο-κεντρισμό*** των ***νέο-ρεαλιστών***, θεωρώντας ότι αν και η δράση των κρατών πλαισιώνεται πλέον από ***μη κρατικούς δρώντες***, τα πρώτα παραμένουν τα κύρια υποκείμενα στο διεθνές σύστημα. Αναγνώρισαν, δηλαδή, ότι ενώ η ανάλυσή τους για έναν αλληλεξαρτημένο κόσμο είχε σαφή εμπειρική βάση στη Δύση, δεν μπορούσε να εξηγήσει τις διαμάχες στη Μέση Ανατολή (βλ. για παράδειγμα τον πόλεμο ανάμεσα στο Ιράκ και το Ιράν, 1980-1988), αλλά και τη δεύτερη και πιο «σκληρή» φάση του Ψυχρού Πολέμου.

Επαναδιατύπωσαν, έτσι, την κύρια υπόθεση εργασίας τους αποδεχόμενοι την κύρια σημασία της ασφάλειας, η οποία σε πολλές περιπτώσεις εξακολουθεί να μονοπωλεί τη διεθνή σκηνή, ανοίγοντας δίαυλο επικοινωνίας με τους νεορεαλιστές που επικεντρώνονται στην πρωταρχική έννοια της ισχύος, προτρέποντας στην εστίαση της ασύμμετρης αλληλεξάρτησης ως πηγή ισχύος και υπεροχής των ισχυρότερων δυνάμεων, οι οποίες μπορούν να την εκμεταλλευτούν προς όφελός τους.

Τα κράτη, λοιπόν, μοιράζονται την διαχείριση με μη κρατικούς δρώντες, πολυεθνικές, ΜΚΟ, περιβαλλοντικές ή ανθρωπιστικές οργανώσεις που προσφέρουν το «κύρος» τους, αλλά και κοινωνική νομιμοποίηση όταν χρειάζεται. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της συνδιαχείρισης αποτελούν και τα «***παγκόσμια δίκτυα δημόσιας πολιτικής***», που συνδυάζουν τη δράση των κυβερνήσεων, διεθνών οργανισμών, μη κυβερνητικών οργανώσεων και πολυεθνικών εταιρειών, λειτουργούν ως δίκτυα συντονισμού και ανταλλαγής απόψεων και γνώσεων και διευκολύνουν τη διαπραγμάτευση και τον καθορισμό παγκόσμιων προτύπων σε ποικίλους τομείς, όπως λ.χ. η περιβαλλοντική διαχείριση.

με ακριβώς τις διαδικασίες μέσα από τις οποίες οι δρώντες αντιλαμβάνονται τι στοιχειοθετεί το εθνικό συμφέρον και τι όχι. Μ' άλλα λόγια ο ***κοινωνικός κονστρουκτιβισμός*** αμφισβητεί την ύπαρξη μίας αντικειμενικής πραγματικότητας, θεωρώντας ότι η πραγματικότητα διαμεσολαβείται και καθορίζεται σε μεγάλο βαθιό από τη νόησή μας, τον τρόπο με τον οποίο παρατηρούμε τα γεγονότα γύρω μας, σκεφτόμαστε για τον κόσμο και διατυπώνουμε τις θέσεις μας για αυτόν. Οι κονστρουκτιβιστές αποδίδουν έμφαση στη λογική της *καταλληλότητας*, ποιες ενέργειες δηλαδή συνάδουν με τις ιδέες τις οποίες ενστερνίζονται οι πολιτικοί δρώντες και χαρακτηρίζουν τα κράτη. Αντίθετα οι ρεαλιστές, όπως είπαμε, ορίζουν το εθνικό συμφέρον με όρους ισχύος, δυσκολευόμενοι, όμως, να ορίσουν πως αντιλαμβάνονται οι επί μέρους και διαφορετικοί δρώντες το μέγεθος της ισχύος.

Εν κατακλείδι, θεωρούμε ότι απουσία παγκόσμιας κεντρικής κυβέρνησης η παγκόσμια διακυβέρνηση ασκείται από πολλούς δρώντες, από τους κάθε είδους διεθνείς οργανισμούς (βλ. λ.χ.. G20, ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα, ΕΕ, ΠΟΕ κ.ά.), οι οποίοι σε κάθε βίαιη σύγκρουση, περιβαλλοντικό ζήτημα, οικονομική «κατάρρευση» ή «ανθρωπιστική κρίση», δεν περιορίζονται απλά στο να εκτελούν διεθνείς διακρατικές συμφωνίες, αλλά παίρνουν καίριες αποφάσεις που επηρεάζουν άμεσα ή έμμεσα την ζωή του παγκόσμιου πληθυσμού.

Ο ιστός της αράχνης, λοιπόν, αφορά μια *πολυπολική παγκόσμια κυριαρχική τάξη* στην οποία οι διακυβερνητικοί οργανισμοί πολλές φορές ουσιαστικά αναδημιουργούν ολόκληρα κράτη, καθώς αναλαμβάνουν το σχεδιασμό νέων συνταγμάτων και δικαστικών συστημάτων, πιέζουν για τη μεταρρύθμιση των οικονομικών θεσμών και δίνουν τις κατευθύνσεις για την συγκρότηση αστυνομικών σωμάτων.

Και όμως, οι αρχιτέκτονες του οικοδομήματος ανησυχούν. Υποσχόμαστε να επανέλθουμε σύντομα για να εκτιμήσουμε το μέγεθος των ρωγμών. Μέχρι τότε, ευχόμαστε να έχουν μεγαλώσει ανεπανόρθωτα για την κυριαρχία...

Συσπείρωση Αναρχικών

Κυρώσεις και «πράσινα άλογα»

Παράλληλα με το θέρος του καλοκαιριού αναπτύχθηκε δημοσιογραφικά αλλά και κυβερνητικά η διπλωματία των κυρώσεων έναντι της Τουρκίας. Τα εγχώρια ΜΜΕ στην πλειονότητα τους, μέσα από μια κλασικά μονόπλευρη και μονοδιάστατη λογική, επικροτούσαν εξ αρχής τις αναμενόμενες– κατά αυτά– επιβαλλόμενες κυρώσεις από την ΕΕ έναντι της Τουρκίας. Την ίδια ώρα, που παχυλοί τίτλοι για ανατολίτικα παζάρια του Ερντογάν έκαναν την εμφάνιση τους, κλείνονταν τα ντηλς για αγορά αεροσκαφών και λοιπού υλικού μεταξύ Ελλάδας και Γαλλίας. Ταυτόχρονα, λοιπόν, με την διπλωματία και τις διαπραγματεύσεις, τις αερομαχίες και την ανάπτυξη του στόλου στο Αιγαίο, κλείνονται και οι δουλειές αρκετών δις. Άλλωστε η συσχέτιση της διπλωματίας με το εμπόριο είναι αδιάρρηκτη.

Η διπλωματία, έτσι όπως εμφανίζεται σήμερα, έχει τις καταβολές της στην ιταλική χερσόνησο του 15ου αιώνα μχχ, αλλά η καταγωγή της μπορεί να εντοπιστεί στις σχέσεις μεταξύ των «Μεγάλων Βασιλιάδων» της Εγγύς Ανατολής κατά τη δεύτερη –ή προγενέστερα– χιλιετία πχχ. Τα κύρια χαρακτηριστικά της εποχής εκείνης ήταν η εξάρτηση των επικοινωνιών από τους αγγελιοφόρους και τα καραβάνια των εμπόρων, καθώς και η διπλωματική ασυλία που προβλεπόταν σε συνήθεις κώδικες φιλοξενίας και η τήρηση των Συνθηκών υπό τον φόβο των θεών.

Στο σύστημα των ελληνικών πόλεων-κρατών του 4ου και 5ου αιώνα πχχ, οι συνθήκες συνεπικουρούσαν στην ανάπτυξη μιας πιο εκλεπτυσμένης διπλωματίας. Η διπλωματική ασυλία, ακόμη και του αγγελιοφόρου κατά τη διάρκεια του πολέμου, κατέστη κατοχυρωμένος κανόνας, οπότε και άρχισαν να εμφανίζονται μόνιμες αποστολές, αν και επικεφαλής τους τοποθετούνταν ένας πολίτης της χώρας που τις φιλοξενούσε, ο πρόξενος.

Στη συνέχεια, στη Μεσαιωνική Ευρώπη, η εξέλιξη της διπλωματίας επηρεάστηκε αρχικά από το Βυζάντιο αλλά κυρίως από τη Βενετία, η οποία έθεσε νέα κριτήρια τεχνικής επάρκειας. Παρά το γεγονός ότι στη βυζαντινή αυτοκρατορία εντοπίζονται τα πρώτα ίχνη μιας εξελιγμένης διπλωματικής υπηρεσίας, έστω και αν δεν ήταν ειδικευμένη, οι απεσταλμένοι στην αυλή του Βυζαντίου δεν είχαν την εξουσία να διαπραγματευτούν πολιτικές υποθέσεις. Στη Δύση οι βασιλιάδες διαπραγματεύονταν γενικά μέσω **συναντήσεων κορυφής** ή με τη μεσολάβηση πρεσβειών και πληρεξουσίων που συναντιούνταν στα σύνορα μεταξύ των κρατών. Η έντονη διπλωματική δράση την οποία ανάπτυξε ο Πάπας εκείνη την εποχή, είτε για να προστατεύσει τα συμφέροντα της εκκλησίας, είτε ως μεσολαβητής μεταξύ άλλων ηγεμόνων, δημιούργησε ένα ισχυρό δίκτυο πολιτικοθρησκευτικών σχέσεων.

Η σημερινή διπλωματία ως δομή μέσω μόνιμων αντιπροσωπειών που επιφορτίζονται με τη διατήρηση σταθερών σχέσεων και αποτελούνται από δημόσιους υπαλλήλους, οι οποίοι διαδέχονται ο ένας τον άλλον, πραγματοποιήθηκε κυρίως στην Ιταλία του

στρατιωτικών συμφερόντων των Η.Π.Α. και της εξέλιξης της γενικής ιδέας της «σοβιετικής απειλής». Σύμφωνα με την προσέγγιση αυτή, η «σοβιετική απειλή» είχε σκοπό να **εξασφαλίσει την υποστήριξη του αμερικανικού λαού για όσα φανταζόταν ως δαπανηρή και μη απαραίτητη στρατιωτική περιπέτεια. Για να αιτιολογηθεί μια παρέμβαση των Η.Π.Α. σε υποθέσεις άλλου κράτους «απαιτούνταν» ένας εχθρός.** Παρ' όλο που η Σοβιετική Ένωση δεν ήταν ουσιαστικά ποτέ σε θέση να παίξει το ρόλο που προπαγάνδιζαν οι θιασώτες του ψυχρού πολέμου, ο μυστικοπαθής χαρακτήρας της κομμουνιστικής κυβέρνησης της **την έκανε ένα βολικό αντικείμενο για προπαγάνδα.** Το ίδιο αλλά με διαφορετικές αφετηρίες ισχύει από την αντίθετη πλευρά, δηλαδή η Σοβιετική Ένωση χρησιμοποιούσε τις απειλές των ΗΠΑ για να πειθαναγκάζει τους πολίτες της αλλά και μια σειρά χωρών-δορυφόρων της. Συνεπώς και οι δύο μεγάλες δυνάμεις αποκόμιζαν από κοινού οφέλη από την ανάπτυξη και συντήρηση του «ψυχρού πολέμου». Σε μικρότερη κλίμακα, το ίδιο φυσικά ισχύει και για τους ανταγωνι-

Τα εγχώρια ΜΜΕ στην πλειονότητά τους, μέσα από μια κλασικά μονόπλευρη και μονοδιάστατη λογική, επικροτούσαν εξ αρχής τις αναμενόμενες– κατά αυτά– επιβαλλόμενες κυρώσεις από την ΕΕ έναντι της Τουρκίας. Την ίδια ώρα, που παχυλοί τίτλοι για ανατολίτικα παζάρια του Ερντογάν έκαναν την εμφάνιση τους, κλείνονταν τα ντηλς για αγορά αεροσκαφών και λοιπού υλικού μεταξύ Ελλάδας και Γαλλίας. Ταυτόχρονα, λοιπόν, με την διπλωματία και τις διαπραγματεύσεις, τις αερομαχίες και την ανάπτυξη του στόλου στο Αιγαίο, κλείνονται και οι δουλειές αρκετών δις. Άλλωστε η συσχέτιση της διπλωματίας με το εμπόριο είναι αδιάρρηκτη.

Η διπλωματία, έτσι όπως εμφανίζεται σήμερα, έχει τις καταβολές της στην ιταλική χερσόνησο του 15ου αιώνα μχχ, αλλά η καταγωγή της μπορεί να εντοπιστεί στις σχέσεις μεταξύ των «Μεγάλων Βασιλιάδων» της Εγγύς Ανατολής κατά τη δεύτερη –ή προγενέστερα– χιλιετία πχχ. Τα κύρια χαρακτηριστικά της εποχής εκείνης ήταν η εξάρτηση των επικοινωνιών από τους αγγελιοφόρους και τα καραβάνια των εμπόρων, καθώς και η διπλωματική ασυλία που προβλεπόταν σε συνήθεις κώδικες φιλοξενίας και η τήρηση των Συνθηκών υπό τον φόβο των θεών.

Στο σύστημα των ελληνικών πόλεων-κρατών του 4ου και 5ου αιώνα πχχ, οι συνθήκες συνεπικουρούσαν στην ανάπτυξη μιας πιο εκλεπτυσμένης διπλωματίας. Η διπλωματική ασυλία, ακόμη και του αγγελιοφόρου κατά τη διάρκεια του πολέμου, κατέστη κατοχυρωμένος κανόνας, οπότε και άρχισαν να εμφανίζονται μόνιμες αποστολές, αν και επικεφαλής τους τοποθετούνταν ένας πολίτης της χώρας που τις φιλοξενούσε, ο πρόξενος.

Στη συνέχεια, στη Μεσαιωνική Ευρώπη, η εξέλιξη της διπλωματίας επηρεάστηκε αρχικά από το Βυζάντιο αλλά κυρίως από τη Βενετία, η οποία έθεσε νέα κριτήρια τεχνικής επάρκειας. Παρά το γεγονός ότι στη βυζαντινή αυτοκρατορία εντοπίζονται τα πρώτα ίχνη μιας εξελιγμένης διπλωματικής υπηρεσίας, έστω και αν δεν ήταν ειδικευμένη, οι απεσταλμένοι στην αυλή του Βυζαντίου δεν είχαν την εξουσία να διαπραγματευτούν πολιτικές υποθέσεις. Στη Δύση οι βασιλιάδες διαπραγματεύονταν γενικά μέσω **συναντήσεων κορυφής** ή με τη μεσολάβηση πρεσβειών και πληρεξουσίων που συναντιούνταν στα σύνορα μεταξύ των κρατών. Η έντονη διπλωματική δράση την οποία ανάπτυξε ο Πάπας εκείνη την εποχή, είτε για να προστατεύσει τα συμφέροντα της εκκλησίας, είτε ως μεσολαβητής μεταξύ άλλων ηγεμόνων, δημιούργησε ένα ισχυρό δίκτυο πολιτικοθρησκευτικών σχέσεων.

Η σημερινή διπλωματία ως δομή μέσω μόνιμων αντιπροσωπειών που επιφορτίζονται με τη διατήρηση σταθερών σχέσεων και αποτελούνται από δημόσιους υπαλλήλους, οι οποίοι διαδέχονται ο ένας τον άλλον, πραγματοποιήθηκε κυρίως στην Ιταλία του 15ου αιώνα. Σε αυτό συνετέλεσε, η χρόνια ένταση των πολιτικών σχέσεων και οι οικονομικοί ανταγωνισμοί μεταξύ των δυνάμεων της Βενετίας, Γένοβας, Φλωρεντίας, Ρώμης κ.ά. Με την ανάπτυξη του διεθνούς εμπορίου και την ταυτόχρονη επέκταση του τραπεζικού συστήματος, οι ιταλικές πόλεις-κράτη επέκτειναν τις μόνιμες διπλωματικές αντιπροσωπείες και εκτός ιταλικής χερσονήσου προστατεύοντας και ενισχύοντας τα συμφέροντα των οικονομικά ισχυρών.

Αλλά διπλωματία και προπαγάνδα συχνά-πυκνά βαδίζουν μαζί, με την υποστήριξη φυσικά και των μμε. Ο αρχικός όρος της προπαγάνδας συναντάται σε Ιερά Σύνοδο του 17ου αι. με σκοπό να περιγράψει έναν νεοφερμένο θεσμό του Βα-

στρατιωτικών συμφερόντων των Η.Π.Α. και της εξέλιξης της γενικής ιδέας της «σοβιετικής απειλής». Σύμφωνα με την προσέγγιση αυτή, η «σοβιετική απειλή» είχε σκοπό να **εξασφαλίσει την υποστήριξη του αμερικανικού λαού για όσα φανταζόταν ως δαπανηρή και μη απαραίτητη στρατιωτική περιπέτεια. Για να αιτιολογηθεί μια παρέμβαση των Η.Π.Α. σε υποθέσεις άλλου κράτους «απαιτούνταν» ένας εχθρός.** Παρ' όλο που η Σοβιετική Ένωση δεν ήταν ουσιαστικά ποτέ σε θέση να παίξει το ρόλο που προπαγάνδιζαν οι θιασώτες του ψυχρού πολέμου, ο μυστικοπαθής χαρακτήρας της κομμουνιστικής κυβέρνησής της **την έκανε ένα βολικό αντικείμενο για προπαγάνδα.** Το ίδιο αλλά με διαφορετικές αφετηρίες ισχύει από την αντίθετη πλευρά, δηλαδή η Σοβιετική Ένωση χρησιμοποιούσε τις απειλές των ΗΠΑ για να πειθαναγκάζει τους πολίτες της αλλά και μια σειρά χωρών-δορυφόρων της. Συνεπώς και οι δύο μεγάλες δυνάμεις αποκόμιζαν από κοινού οφέλη από την ανάπτυξη και συντήρηση του «ψυχρού πολέμου». Σε μικρότερη κλίμακα, το ίδιο φυσικά ισχύει και για τους ανταγωνισμούς μεταξύ των κρατών όπως Ελλάδας-Τουρκίας.

Παράλληλα, δεδομένη πρέπει να θεωρείται για τα κράτη και την πολιτική τους τα **«δύο μέτρα και δύο σταθμά»**. Πρόσφατα η Γαλλία, δια του υπουργού Ευρωπαϊκών Σχέσεων, προέτρεψε την κυπριακή κυβέρνηση να μη συνδέει τις ευρωπαϊκές κυρώσεις κατά της Λευκορωσίας με τις ενέργειες κατά της Τουρκίας εξ αιτίας της έντασης στην Ανατολική Μεσόγειο, την ίδια στιγμή που τα ελληνικά ΜΜΕ παρουσιάζουν τη γαλλική κυβέρνηση με φωτοστέφανο και υποστηρικτή των ελληνικών θέσεων. Κοινά συμφέροντα, κοινές θέσεις. Σταθερά καιροσκοπική πολιτική από όλα τα κράτη τα οποία προσπαθούν με κάθε μέσο να προστατέψουν τα οικονομικά συμφέροντα των εταιρειών τους, είτε λέγεται TOTAL, είτε Deutche Bank. **Έπρεπε να περάσουν κοντά δύο μήνες για να ανακαλύψουν οι δημοσιογράφοι των ελληνικών ΜΜΕ ότι το ζήτημα των κυρώσεων έναντι της Τουρκίας είναι πάρα πολύ δύσκολο λόγω της εμπλοκής**

Ανατολής κατά τη δεύτερη –η προγενέστερα– χιλιετία πχχ. Τα κύρια χαρακτηριστικά της εποχής εκείνης ήταν η εξάρτηση των επικοινωνιών από τους αγγελιοφόρους και τα καραβάνια των εμπόρων, καθώς και η διπλωματική ασυλία που προβλεπόταν σε συνήθεις κώδικες φιλοξενίας και η τήρηση των Συνθηκών υπό τον φόβο των θεών.

Στο σύστημα των ελληνικών πόλεων-κρατών του 4ου και 5ου αιώνα πχχ, οι συνθήκες συνεπικουρούσαν στην ανάπτυξη μιας πιο εκλεπτυσμένης διπλωματίας. Η διπλωματική ασυλία, ακόμη και του αγγελιοφόρου κατά τη διάρκεια του πολέμου, κατέστη κατοχυρωμένος κανόνας, οπότε και άρχισαν να εμφανίζονται μόνιμες αποστολές, αν και επικεφαλής τους τοποθετούνταν ένας πολίτης της χώρας που τις φιλοξενούσε, ο πρόξενος.

Στη συνέχεια, στη Μεσαιωνική Ευρώπη, η εξέλιξη της αυτοκρατορία εντοπίζονται τα πρώτα ίχνη μιας εξελιγμένης διπλωματικής υπηρεσίας, έστω και αν δεν ήταν ειδικευμένη, οι απεσταλμένοι στην αυλή του Βυζαντίου δεν είχαν την εξουσία να διαπραγματευτούν πολιτικές υποθέσεις. Στη Δύση οι βασιλιάδες διαπραγματεύονταν γενικά μέσω **συναντήσεων κορυφής** ή με τη μεσολάβηση πρεσβειών και πληρεξουσίων που συναντιούνταν στα σύνορα μεταξύ των κρατών. Η έντονη διπλωματική δράση την οποία ανάπτυξε ο Πάπας εκείνη την εποχή, είτε για να προστατεύσει τα συμφέροντα της εκκλησίας, είτε ως μεσολαβητής μεταξύ άλλων ηγεμόνων, δημιούργησε ένα ισχυρό δίκτυο πολιτικοθρησκευτικών σχέσεων.

Η σημερινή διπλωματία ως δομή μέσω μόνιμων αντιπροσωπειών που επιφορτίζονται με τη διατήρηση σταθερών σχέσεων και αποτελούνται από δημόσιους υπαλλήλους, οι οποίοι διαδέχονται ο ένας τον άλλον, πραγματοποιήθηκε κυρίως στην Ιταλία του 15ου αιώνα. Σε αυτό συνετέλεσε, η χρόνια ένταση των πολιτικών σχέσεων και οι οικονομικοί ανταγωνισμοί μεταξύ των δυνάμεων της Βενετίας, Γένοβας, Φλωρεντίας, Ρώμης κ.ά. Με την ανάπτυξη του διεθνούς εμπορίου και την ταυτόχρονη επέκταση του τραπεζικού συστήματος, οι ιταλικές πόλεις-κράτη επέκτειναν τις μόνιμες διπλωματικές αντιπροσωπείες και εκτός ιταλικής χερσονήσου προστατεύοντας και ενισχύοντας τα συμφέροντα των οικονομικά ισχυρών.

Αλλά διπλωματία και προπαγάνδα συχνά-πυκνά βαδίζουν μαζί, με την υποστήριξη φυσικά και των μμε. Ο αρχικός όρος της προπαγάνδας συναντάται σε Ιερά Σύνοδο του 17ου αι. με σκοπό να περιγράψει έναν νεοφερμένο θεσμό του Βατικανού για τη διάδοση της πίστης μέσω ιεραποστολών στο εξωτερικό. Τα σύγχρονα κράτη προπαγανδίζουν τα συμφέροντα τους μέσω διαφόρων καναλιών διάδοσης, όπως πολιτιστικές και αθλητικές εκδηλώσεις, χρήση ψηφιακών μέσων και δικτύων, πέραν των συμβατικά συνηθισμένων.

Οι Noam Chomsky και Edward Herman έχουν περιγράψει τη στενή σχέση μεταξύ των μεταπολεμικών οικονομικών και πό να **εξασφαλίσει την υποστήριξη του αμερικανικού λαού για όσα φανταζόταν ως δαπανηρή και μη απαραίτητη στρατιωτική περιπέτεια. Για να αιτιολογηθεί μια παρέμβαση των Η.Π.Α. σε υποθέσεις άλλου κράτους «απαιτούνταν» ένας εχθρός.** Παρ' όλο που η Σοβιετική Ένωση δεν ήταν ουσιαστικά ποτέ σε θέση να παίξει το ρόλο που προπαγάνδιζαν οι θιασώτες του ψυχρού πολέμου, ο μυστικοπαθής χαρακτήρας της κομμουνιστικής κυβέρνησής της **την έκανε ένα βολικό αντικείμενο για προπαγάνδα.** Το ίδιο αλλά με διαφορετικές αφετηρίες ισχύει από την αντίθετη πλευρά, δηλαδή η Σοβιετική Ένωση χρησιμοποιούσε τις απειλές των ΗΠΑ για να πειθαναγκάζει τους πολίτες της αλλά και μια σειρά χωρών-δορυφόρων της. Συνεπώς και οι δύο μεγάλες δυνάμεις αποκόμιζαν από κοινού οφέλη από την ανάπτυξη και συντήρηση του «ψυχρού πολέμου». Σε μικρότερη κλίμακα, το ίδιο φυσικά ισχύει και για τους ανταγωνισμούς μεταξύ των κρατών όπως Ελλάδας-Τουρκίας.

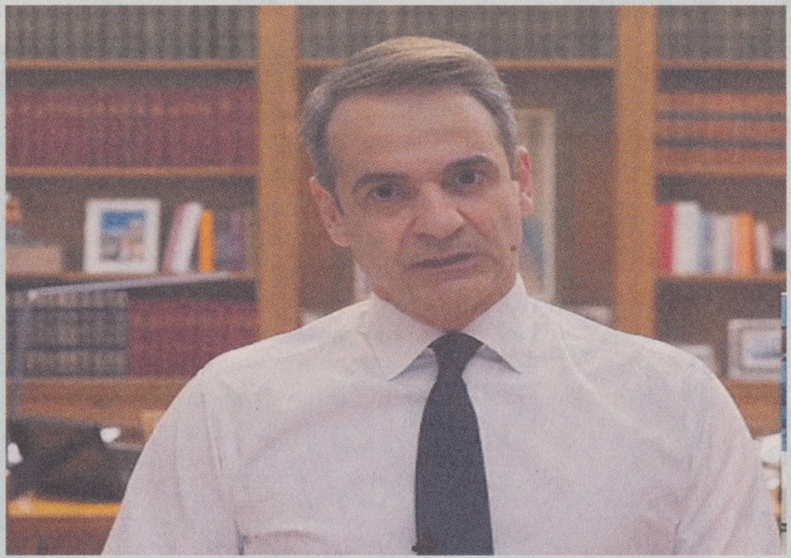
Παράλληλα, δεδομένη πρέπει να θεωρείται για τα κράτη και την πολιτική τους τα **«δύο μέτρα και δύο σταθμά».** Πρόσφατα η Γαλλία, δια του υπουργού Ευρωπαϊκών Σχέσεων, προέτρεψε την κυπριακή κυβέρνηση να μη συνδέει τις ευρωπαϊκές κυρώσεις κατά της Λευκωσίας με τις ενέργειες κατά της Τουρκίας εξ αιτίας της έντασης στην Ανατολική Μεσόγειο, την ίδια στιγμή που τα ελληνικά ΜΜΕ παρουσιάζουν τη γαλλική κυβέρνηση με φωτοστέφανο και υποστηρικτή των ελληνικών θέσεων. Κοινά συμφέροντα, κοινές θέσεις. Σταθερά καιροσκοπική πολιτική από όλα τα κράτη τα οποία προσπαθούν με κάθε μέσο να προστατέψουν τα οικονομικά συμφέροντα των εταιρειών τους, είτε λέγεται TOTAL, είτε Deutche Bank. **Έπρεπε να περάσουν κοντά δύο μήνες για να ανακαλύψουν οι δημοσιογράφοι των ελληνικών ΜΜΕ ότι το ζήτημα των κυρώσεων έναντι της Τουρκίας είναι πάρα πολύ δύσκολο λόγω της εμπλοκής σημαντικών ευρωπαϊκών τραπεζών και όχι μόνο.**

Η Τουρκία είναι μακράν ο πλέον σημαντικός οικονομικός εταίρος για τη Γερμανία πέραν της Κίνας, τόσο λόγω των άμεσων επενδύσεων στην οικονομία της όσο και του εμπορικού ισοζυγίου μεταξύ των δύο χωρών. Σε μια πρόσφατη μελέτη για το θέμα των συνεπειών μιας κατάρρευσης στην τουρκική οικονομία επιβεβαιώνεται ότι οι συνέπειες για τη γερμανική οικονομία θα ήταν εξαιρετικά σημαντικές. Παράλληλα ισπανικές τράπεζες έχουν αυξήσει σημαντικά την έκθεση της συμμετοχής τους στο τουρκικό τραπεζικό σύστημα, το οποίο παρουσίαζε,

Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΤΗΛΕΗΓΕΤΗ

Η λεγόμενη δεύτερη φάση αντιμετώπισης του κορωναϊού που διαδέχεται την πρώτη και εμφανιζόμενη ως «επιτυχής» είναι φανερό ότι χαρακτηρίζεται, επίσης, από σημαντικές απαγορεύσεις, οι οποίες επιβάλλονται ή έχει αναγγελθεί ότι θα επιβληθούν στον γενικό πληθυσμό, αλλά και σε συγκεκριμένες ηλικιακές ομάδες. Η πολεμική ρητορική κατά της «πανδημίας» έρχεται να πείσει για τον επείγοντα χαρακτήρα των όποιων αυστηρών μέτρων και να εξοστρακίσει στην σφαίρα του ανορθολογισμού την οποιαδήποτε αντίρρηση ακόμα και στα πλέον παράλογα εξ αυτών.

Τα όποια λάθη είναι χαρακτηριστικό ότι δεν χρεώνονται ούτε στην πολιτική ηγεσία ούτε στους ειδικούς επιστήμονες, που έχουν επιλεγεί για την διαχείριση της «κρίσης». Πότε ακούμε ότι οι επιστήμονες προτείνουν και η κυβέρνηση αποφασίζει και πότε ότι η κυβέρνηση πράττει ό,τι προτείνει η επιστημονική αυθεντία. Η προεδρική φιγούρα του Μητσοτάκη κατά το αμερικάνικο μοντέλο μοιάζει βγαλμένη από εγχειρίδιο επικοινωνιολόγων.

Μετρημένος, ισορροπημένος, με πατρικό ύφος, με κατανόηση για τις «ανήκουστες», αλλά απαραίτητες απαγορεύσεις, παρουσιάζεται να διαγγέλλει την συνέχεια ευρισκόμενος σε διαρκή επικοινωνία με το ποίμνιο του. Πανταχού παρών, τηλεηγέτης, αεικίνητος, γυμνασμένος, ακάματος, ασύγκριτος ως προς τον προκάτοχό του. Φιλελεύθερος και σοσιαλδημοκράτης, όπως χαρακτηρίζεται από τα όμορα ΜΜΕ, ακοίμητος κριτής των υπουργών του, έτοιμος να καταγράψει τις ατέλειες, ή τις ανεπάρκειες, έτοιμος να κρίνει για να αντικαταστήσει.

Η μονοκρατορία Μητσοτάκη διαφημίζεται δεόντως από τα ΜΜΕ, χωρίς άλλωστε να χρειάζεται ιδιαίτερος κόπος. Η κατάσταση της αντιπολίτευσης προκαλεί γέλωτα ακόμα και στους οπαδούς της. Τα κοινωνικά κινήματα κοιμούνται τον ύπνο του «δικαίου». Ο αγώνας άλλωστε παραδικαιώθηκε επί της πρώτης φορά αριστερής κυβέρνησης, αφού η κινηματική εξουσία, γράφτηκε με δόξα και τιμή στα ιστορικά καλεντάρια της. Με τις υγείες τους. Και τώρα κλαίνε τα καβουράκια στης πλατείας Εξαρχείων τα σκαλάκια. Και που είστε ακόμη.

Τον Μητσοτάκη είναι αλήθεια ότι τον υποτίμησαν εχθροί και φίλοι. Ας πρόσεχαν. Άδραξε την ευκαιρία και θα δώσει μάχη για να κρατηθεί πολλά χρόνια στην εξουσία. Στην περίπτωση αυτή η σταθεροποίησή του θα μοιάζει με την επιστροφή στις παλιές γνωστές εποχές των οκταετιών. Το επίτευγμα, όμως, δεν θα είναι αποκλειστικά δικό του. Ο Συριζα έχει δουλέψει σκληρά γι' αυτό, όσο και αν καταναλώνεται σε μπουρδολογίες περί ακροδεξιάς κυβέρνησης. Άλλωστε το ένα χέρι νίβει το άλλο και τα δυο το πρόσωπο.

Ο Μητσοτάκης γνωρίζει ότι του έχουν πέσει στο κεφάλι πολλά και δύσκολα και δυστυχώς στο δικό μας έχει πέσει εκτός των άλλων και η αφεντιά του. Τι να κάνουμε, ούτως ή άλλως εμείς δεν τους διαλέγουμε. Η εδραίωση του Μητσοτάκη, και αυτό πρέπει να το τονίσουμε, περνάει μέσα από δυο πολεμικά μέτωπα, όπως έχουν χαρακτηριστεί αμφότερα: τα ελληνοτουρκικά, και την αντιμετώπιση του κορωναϊού. Η καταστροφή της Μόριας τον γλίτωσε όπως φαίνεται από το τρίτο. Εφ' όσον εμφανισθεί ως τροπαιούχος, η επικράτησή του στο εσωτερικό πολιτικό σκηνικό θα πρέπει να θεωρείται δεδομένη και όχι για βραχύ χρονικό διάστημα και η εκλογική απόσταση από το δεύτερο κόμμα θα σταθεροποιηθεί, βοηθούσης και μιας τυχόν διάσπασης. Η κοινωνική σύνθεση έχει αλλάξει άρδην. Δεν χρειάζεται ιδιαίτερες ικανότητες να το αντιληφθεί κάποιος, όσο τυφλωμένος και αν είναι. Εν κατακλείδι ήταν στραβό το κλίμα το έφαγε και ο κορωναϊός. Εκπλήξεις; Πάντα μπορούμε να έχουμε. Αλλά ο δρόμος είναι μακρύς...

Συσπείρωση Αναρχικών

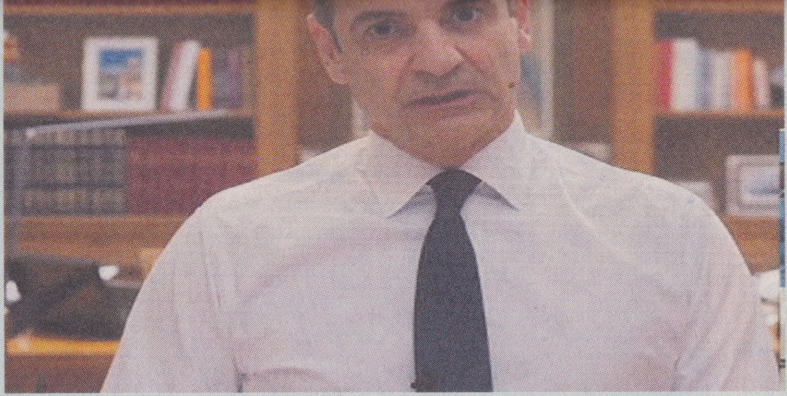
λόγω των υψηλών ρυθμών ανάπτυξης σημαντικά περιθώρια κερδοφορίας, παρ' ότι υπήρχαν αρνητικές ενδείξεις για την τουρκική οικονομία τα τελευταία χρόνια. Ρίσκαραν, όπως ρίσκαραν προ 15ετίας οι γερμανικές-γαλλικές τράπεζες στο ελληνικό χρέος, αλλά βγήκαν αλώβητες, αφού το ιδιωτικό χρέος με πολιτικές αποφάσεις μετα-

συσκευασία του ίδιου προϊόντος, που μετεξελίσσεται και ανανεώνεται, αλλά στον πυρήνα της παραμένει αναλλοίωτο εδώ και πολλούς αιώνες.

Συνεπώς όσοι μιλάνε και γράφουν για κυρώσεις απέναντι σε κράτη, θα πρέπει να έχουν υπ' όψιν τους ότι οι κυρίαρχοι διεθνείς εξουσιαστικοί θεσμοί και μηχανισμοί δεν ενδιαφέρο-

χαρακτήρα των όποιων αυστηρών μέτρων και να εξοστρακίσει στην σφαίρα του ανορθολογισμού την οποιαδήποτε αντίρρηση ακόμα και στα πλέον παράλογα εξ αυτών.

Τα όποια λάθη είναι χαρακτηριστικό ότι δεν χρεώνονται ούτε στην πολιτική ηγεσία ούτε στους ειδικούς επιστήμονες, που έχουν επιλεγεί για την διαχείριση της «κρίσης». Πότε ακούμε ότι οι επιστήμονες προτείνουν και η κυβέρνηση αποφασίζει και πότε ότι η κυβέρνηση πράττει ό,τι προτείνει η επιστημονική αυθεντία. Η προεδρική φιγούρα του Μητσοτάκη κατά το αμερικάνικο μοντέλο μοιάζει βγαλμένη από εγχειρίδιο επικοινωνιολόγων.

Μετρημένος, ισορροπημένος, με πατρικό ύφος, με κατανόηση για τις «ανήκουστες», αλλά απαραίτητες απαγορεύσεις, παρουσιάζεται να διαγγέλλει την συνέχεια ευρισκόμενος σε διαρκή επικοινωνία με το ποίμνιο του. Πανταχού παρών, τηλεγενής, αεικίνητος, γυμνασμένος, ακάματος, ασύγκριτος ως προς τον προκάτοχό του. Φιλελεύθερος και σοσιαλδημοκράτης, όπως χαρακτηρίζεται από τα όμορα ΜΜΕ, ακοίμητος κριτής των υπουργών του, έτοιμος να καταγράψει τις ατέλειες, ή τις ανεπάρκειες, έτοιμος να κρίνει για να αντικαταστήσει.

Η μονοκρατορία Μητσοτάκη διαφημίζεται δεόντως από τα ΜΜΕ, χωρίς άλλωστε να χρειάζεται ιδιαίτερος κόπος. Η κατάσταση της αντιπολίτευσης προκαλεί γέλωτα ακόμα και στους οπαδούς της. Τα κοινωνικά κινήματα κοιμούνται τον ύπνο του «δικαίου». Ο αγώνας άλλωστε παραδικαιώθηκε επί της πρώτης φορά αριστερής κυβέρνησης, αφού η κινηματική εξουσία, γράφτηκε με δόξα και τιμή στα ιστορικά καλεντάρια της. Με τις υγείες τους. Και τώρα κλαίνε τα καβουράκια στης πλατείας Εξαρχείων τα σκαλάκια. Και που είστε ακόμη.

Τον Μητσοτάκη είναι αλήθεια ότι τον υποτίμησαν

νησης. Άλλωστε το ένα χέρι νίβει το άλλο και τα δυο το πρόσωπο.

Ο Μητσοτάκης γνωρίζει ότι του έχουν πέσει στο κεφάλι πολλά και δύσκολα και δυστυχώς στο δικό μας έχει πέσει εκτός των άλλων και η αφεντιά του. Τι να κάνουμε, ούτως ή άλλως εμείς δεν τους διαλέγουμε. Η εδραίωση του Μητσοτάκη, και αυτό πρέπει να το τονίσουμε, περνάει μέσα από δυο πολεμικά μέτωπα, όπως έχουν χαρακτηριστεί αμφότερα: τα ελληνοτουρκικά, και την αντιμετώπιση του κορωναΐού. Η καταστροφή της Μόριας τον γλίτωσε όπως φαίνεται από το τρίτο. Εφ' όσον εμφανισθεί ως τροπαιούχος, η επικράτησή του στο εσωτερικό πολιτικό σκηνικό θα πρέπει να θεωρείται δεδομένη και όχι για βραχύ χρονικό διάστημα και η εκλογική απόσταση από το δεύτερο κόμμα θα σταθεροποιηθεί, βοηθούσης και μιας τυχόν διάσπασης. Η κοινωνική σύνθεση έχει αλλάξει άρδην. Δεν χρειάζεται ιδιαίτερες ικανότητες να το αντιληφθεί κάποιος, όσο τυφλωμένος και αν είναι. Εν κατακλείδι ήταν στραβό το κλίμα το έφαγε και ο κορωναΐός. Εκπλήξεις; Πάντα μπορούμε να έχουμε. Αλλά ο δρόμος είναι μακρύς...

Συσπείρωση Αναρχικών

λόγω των υψηλών ρυθμών ανάπτυξης σημαντικά περιθώρια κερδοφορίας, παρ' ότι υπήρχαν αρνητικές ενδείξεις για την τουρκική οικονομία τα τελευταία χρόνια. Ρίσκαραν, όπως ρίσκαραν προ 15ετίας οι γερμανικές-γαλλικές τράπεζες στο ελληνικό χρέος, αλλά βγήκαν αλώβητες, αφού το ιδιωτικό χρέος με πολιτικές αποφάσεις μετακυλίστηκε στους πολίτες. Σήμερα αναγνωρίζεται ότι μια κατάρρευση στο τουρκικό ιδιωτικό χρέος θα δρομολογούσε μεγάλης έκτασης κινδύνους και για το ισπανικό τραπεζικό σύστημα, με συνέπειες διασποράς στην Ευρωζώνη, ενώ οι παγκόσμιες τράπεζες είχαν στο τέλος του πρώτου τριμήνου του 2020 δάνεια προς το τουρκικό κράτος ή τις τουρκικές επιχειρήσεις που κυμαίνονταν στα 154 δις ευρώ. Το 1/3 αυτού του χρέους αφορά ισπανικές τράπεζες.

Πέραν αυτών, είναι γνωστή η διαρκής εμπορική σύνδεση της Γερμανίας με την Τουρκία, η οποία ξεκινά από τα μέσα του 19ου αιώνα και φθάνει ως

συσκευασία του ίδιου προϊόντος, που μετεξελίσσεται και ανανεώνεται, αλλά στον πυρήνα της παραμένει αναλλοίωτο εδώ και πολλούς αιώνες.

Συνεπώς όσοι μιλάνε και γράφουν για κυρώσεις απέναντι σε κράτη, θα πρέπει να έχουν υπ' όψιν τους ότι οι κυρίαρχοι διεθνείς εξουσιαστικοί θεσμοί και μηχανισμοί δεν ενδιαφέρονται ούτε για την αυταρχικότητα των προέδρων και δικτατόρων, ούτε για τη δημοκρατία, αλλά μονάχα για την συνέχιση και διακράτηση της οικονομικής τους ισχύος. Όταν κλείνονται deals, βαίνουν όλα καλώς για την ελίτ. Σε διαφορετική περίπτωση ξεκινά η προπαγάνδα και τα «παπαγαλάκια». Και στην περίπτωση της Τουρκίας, που όπου εμπλέκεται και η Ελλάδα και «η ανάταση του έθνους», η χαιρέκακη επιβολή κυρώσεων εμφανίζεται ως η συμμετοχή των ξένων στο δίκαιο αγώνα του ελληνικού κράτους. Ματαιότητα. Πέραν της αναποτελεσματικότητας του

ακάματος, ασύγκριτος ως προς τον προκάτοχό του. Φιλελεύθερος και σοσιαλδημοκράτης, όπως χαρακτηρίζεται από τα όμορα ΜΜΕ, ακοίμητος κριτής των υπουργών του, έτοιμος να καταγράψει τις ατέλειες, ή τις ανεπάρκειες, έτοιμος να κρίνει για να αντικαταστήσει.

νησης, αφού η κινηματική εξουσία, γράφτηκε με δόξα και τιμή στα ιστορικά καλεντάρια της. Με τις υγείες τους. Και τώρα κλαίνε τα καβουράκια στης πλατείας Εξαρχείων τα σκαλάκια. Και που είστε ακόμη.

Τον Μητσοτάκη είναι αλήθεια ότι τον υποτίμησαν

ται ιδιαίτερες ικανότητες να το αντιληφθεί κάποιος, όσο τυφλωμένος και αν είναι. Εν κατακλείδι ήταν στραβό το κλίμα το έφαγε και ο κορωναΐος. Εκπλήξεις; Πάντα μπορούμε να έχουμε. Αλλά ο δρόμος είναι μακρύς...

Συσπείρωση Αναρχικών

λόγω των υψηλών ρυθμών ανάπτυξης σημαντικά περιθώρια κερδοφορίας, παρ' ότι υπήρχαν αρνητικές ενδείξεις για την τουρκική οικονομία τα τελευταία χρόνια. Ρίσκαραν, όπως ρίσκαραν προ 15ετίας οι γερμανικές-γαλλικές τράπεζες στο ελληνικό χρέος, αλλά βγήκαν αλώβητες, αφού το ιδιωτικό χρέος με πολιτικές αποφάσεις μετακυλίστηκε στους πολίτες. Σήμερα αναγνωρίζεται ότι μια κατάρρευση στο τουρκικό ιδιωτικό χρέος θα δρομολογούσε μεγάλης έκτασης κινδύνους και για το ισπανικό τραπεζικό σύστημα, με συνέπειες διασποράς στην Ευρωζώνη, ενώ οι παγκόσμιες τράπεζες είχαν στο τέλος του πρώτου τριμήνου του 2020 δάνεια προς το τουρκικό κράτος ή τις τουρκικές επιχειρήσεις που κυμαίνονταν στα 154 δις ευρώ. Το 1/3 αυτού του χρέους αφορά ισπανικές τράπεζες.

Πέραν αυτών, είναι γνωστή η διαρκής εμπορική σύνδεση της Γερμανίας με την Τουρκία, η οποία ξεκινά από τα μέσα του 19ου αιώνα και φθάνει ως τις ημέρες μας. Η ίδρυση τραπεζών, η κατασκευή σιδηροδρομικού δικτύου, όπως και διάφορες αντιπροσωπείες, είναι μερικές από τις δουλειές τις οποίες ξεκίνησαν οι δυο αυτοκρατορίες, η γερμανική και οθωμανική και συνεχίστηκαν στα αντίστοιχα μετεξελισσόμενα κράτη, με το rebranding (τον επαναπροσδιορισμό) τον οποίο έκαναν τα κέντρα εξουσίας τον 19ο και 20ο αιώνα τεμαχίζοντας τις αυτοκρατορίες σε εθνικά-κράτη, παρουσιάζοντας μια νέα συσκευασία του ίδιου προϊόντος, που μετεξελίσσεται και ανανεώνεται, αλλά στον πυρήνα της παραμένει αναλλοίωτο εδώ και πολλούς αιώνες.

Συνεπώς όσοι μιλάνε και γράφουν για κυρώσεις απέναντι σε κράτη, θα πρέπει να έχουν υπ' όψιν τους ότι οι κυρίαρχοι διεθνείς εξουσιαστικοί θεσμοί και μηχανισμοί δεν ενδιαφέρονται ούτε για την αυταρχικότητα των προέδρων και δικτατόρων, ούτε για τη δημοκρατία, αλλά μονάχα για την συνέχιση και διακράτηση της οικονομικής τους ισχύος. Όταν κλείνονται deals, βαίνουν όλα καλώς για την ελίτ. Σε διαφορετική περίπτωση ξεκινά η προπαγάνδα και τα «παπαγαλάκια». Και στην περίπτωση της Τουρκίας, που όπου εμπλέκεται και η Ελλάδα και «η ανάταση του έθνους», η χαιρέκακη επιβολή κυρώσεων εμφανίζεται ως η συμμετοχή των ξένων στο δίκαιο αγώνα του ελληνικού κράτους. Ματαιότητα. Πέραν της αναποτελεσματικότητας του μέσου, στην πλειοψηφία των περιπτώσεων κατά τις οποίες έχουν επιβληθεί κυρώσεις διαχρονικά, δεν έχουν υπάρξει ουσιαστικά μεταβολές στην άσκηση πολιτικής. Η χρήση τους πραγματώνεται μόνο και εφ' όσον όλες οι οικονομικές και γεωστρατηγικές πολιτικές των ισχυρών συνασπισμένων-μελών το επιτρέπουν. Και στην περίπτωση της ΕΕ, κάτι τέτοιο δεν ισχύει ούτε αυτή τη φορά...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η εξάρτηση των κοινωνιών απ' τον τουρισμό, σφίγγει τα λουριά στους ανθρώπους

«Δεν μένει ας πούμε επαγγελματικά κανένα άλλο μέλλον για τον έλληνα,
από το να αποβεί γκαρσόνι σε τουριστικά ρεστοράν ή συλλέκτης καποτών στο δρόμο,
απ' τις καπότες που θα πετάν οι ξένοι τουρίστες· τίποτα άλλο.
Όσο για την γλώσσα μας, δεν νομίζω ότι έχει άλλο μέλλον,
από το να αποβεί μια αργκό προς χρήση των ιθαγενών πλέον της Ελλάδος».

Ηλίας Πετρόπουλος

Στις 7 Μαΐου, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Τουρισμού του ΟΗΕ υπολόγισε ότι τα κέρδη από τον διεθνή τουρισμό ενδέχεται να μειωθούν κατά 80% και ότι θα χαθούν 120 εκατομμύρια θέσεις εργασίας. Ο τουρισμός αντιπροσωπεύει (περίπου το 25% του ΑΕΠ της Κροατίας, περίπου το 19% του ΑΕΠ της Πορτογαλίας,) περίπου το 15% του ΑΕΠ της Ισπανίας και περίπου το 13% του ΑΕΠ της Ιταλίας, (περίπου το 7% του γαλλικού ΑΕΠ, ύψους 2,3 τρισ. ευρώ). Σε χώρες όπως οι Μαλβίδες ο τουρισμός αντιπροσωπεύει περίπου το ένα τρίτο του ΑΕΠ. Στην Ελλάδα ο τουρισμός το 2019 είχε συμμετοχή στο ΑΕΠ 20,8% με έσοδα περίπου στα 17,7 δις ευρώ.1 (Άλλα δημοσιεύματα αναφέρουν ότι ο τουρισμός συνεισφέρει περί το 30% στον ΑΕΠ της Ελλαδάρας μας!!![2])

(Επίσης, υπολογίζεται ότι το 2019, ο τουρισμός δημιούργησε το 11,2% των θέσεων εργασίας στην ΕΕ, ενώ φυσικά η διαφοροποίηση είναι μεγάλη από χώρα σε χώρα. Στην Κροατία ο τουρισμός είναι "υπεύθυνος" για το 25% όλων των θέσεων εργασίας της χώρας, ενώ αντίθετα στο Βέλγιο δεν ξεπερνάει το 5%.

Στη χώρα μας ο τουρισμός αντιστοιχεί στο 21,7% των θέσεων εργασίας, στην Πορτογαλία στο 18,6% στην Ισπανία στο 14,6%, Ιταλία 14,9%. Στον βορρά, ο τουρισμός δημιουργεί λιγότερες θέσεις εργασίας, με 9,8% στην Σουηδία, 8,1% στην Φινλανδία και 6,9% στην Δανία.)

ενώ η οικονομική χασούρα, παγκοσμίως, μετριέται σε αρκετά δισεκατομμύρια δολάρια. Επιπλέον, υπάρχει και η συζήτηση για την ανάγκη ενός διαφορετικού μοντέλου τουρισμού στα πλαίσια της αειφόρου ανάπτυξης που να σέβεται τις τοπικές κοινότητες, το περιβάλλον και την κουλτούρα κάθε τόπου, αλλά και να είναι οικονομικά επικερδής.

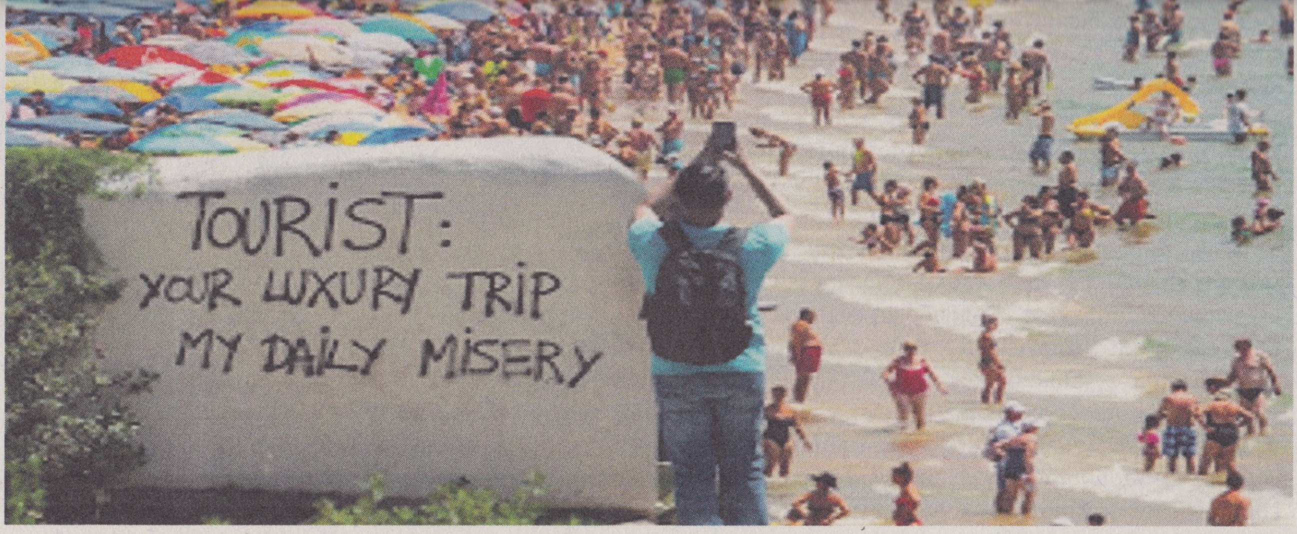
Κάπου σε αυτό το σημείο, θα αναγκαστούμε να σταματήσουμε να αναπαράγουμε παραμύθια, είτε μικρά είτε μεγάλα, θέλοντας να επικεντρωθούμε στην ουσία της έννοιας του τουρισμού. Το παραμύθι δεν έγκειται στην οικονομική χασούρα λόγω της κρίσης του κορωναϊού στον τουρισμό, αφού αυτό είναι πραγματικότητα, αλλά στον καλλωπισμό του. Όσο υπάρχει το οικονομικό κέρδος και το εμπόρευμα, τίποτα μα τίποτα δεν θα αλλάξει προς το καλύτερο. Ο τουρισμός είναι προϊόν και μόνο έτσι μπο-

νω νούμερα αντιστοιχούν σε 107,8 τουρίστες ανά 100 κατοίκους και 220,6 τουρίστες ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο. Είναι προφανές, ότι όλος αυτός ο φόρτος έχει ως αποτέλεσμα βασικές ελλείψεις στο νερό και στην ενέργεια, το κυκλοφοριακό χάος, την ηχορύπανση, κ.λπ. Οι κάτοικοι αυτών των περιοχών θα πρέπει άμεσα να θέσουν προτεραιότητες για τον τόπο τους και να συνειδητοποιήσουν πόσο βρίσκονται στον αέρα. Το φετινό παράδειγμα με την κρίση του κορωναϊού έβγαλε στον αφρό όλες τις παθογένειες και τις συνέπειες του μαζικού τουρισμού. Το άνοιγμα των συνόρων για τον τουρισμό, που συνοδεύτηκε με αψίδες νερού στα αεροπλάνα και μουσικές ουσιαστικά έγινε για τις μεγάλες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις και τα μεγάλα γραφεία τουρισμού που ουσιαστικά ήταν και οι μόνοι κερδισμένοι μέσα από όλο αυτό.

Οι τοπικές κοινωνίες προσφέρουν επί πίνακι πολύ ση-

τίποτα άλλο.
Όσο για την γλώσσα μας, δεν νομίζω ότι έχει άλλο μέλλον,
από το να αποβεί μια αργκό προς χρήση των ιθαγενών πλέον της Ελλάδος».

Ηλίας Πετρόπουλος

Στις 7 Μαΐου, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Τουρισμού του ΟΗΕ υπολόγισε ότι τα κέρδη από τον διεθνή τουρισμό ενδέχεται να μειωθούν κατά 80% και ότι θα χαθούν 120 εκατομμύρια θέσεις εργασίας. Ο τουρισμός αντιπροσωπεύει (περίπου το 25% του ΑΕΠ της Κροατίας, περίπου το 19% του ΑΕΠ της Πορτογαλίας,) περίπου το 15% του ΑΕΠ της Ισπανίας και περίπου το 13% του ΑΕΠ της Ιταλίας, (περίπου το 7% του γαλλικού ΑΕΠ, ύψους 2,3 τρισ. ευρώ). Σε χώρες όπως οι Μαλβίδες ο τουρισμός αντιπροσωπεύει περίπου το ένα τρίτο του ΑΕΠ. Στην Ελλάδα ο τουρισμός το 2019 είχε συμμετοχή στο ΑΕΠ 20,8% με έσοδα περίπου στα 17,7 δις ευρώ.[1] (Άλλα δημοσιεύματα αναφέρουν ότι ο τουρισμός συνεισφέρει περί το 30% στον ΑΕΠ της Ελλαδάρας μας!!![2])

(Επίσης, υπολογίζεται ότι το 2019, ο τουρισμός δημιούργησε το 11,2% των θέσεων εργασίας στην ΕΕ, ενώ φυσικά η διαφοροποίηση είναι μεγάλη από χώρα σε χώρα. Στην Κροατία ο τουρισμός είναι "υπεύθυνος" για το 25% όλων των θέσεων εργασίας της χώρας, ενώ αντίθετα στο Βέλγιο δεν ξεπερνάει το 5%.

Στη χώρα μας ο τουρισμός αντιστοιχεί στο 21,7% των θέσεων εργασίας, στην Πορτογαλία στο 18,6% στην Ισπανία στο 14,6%, Ιταλία 14,9%. Στον βορρά, ο τουρισμός δημιουργεί λιγότερες θέσεις εργασίας, με 9,8% στην Σουηδία, 8,1% στην Φινλανδία και 6,9% στην Δανία.)

Στην Τζαμάικα ο τουρισμός φέρνει πάνω από 50% του ξένου νομίσματος στο νησί και τον Απρίλιο υπήρχαν μηδενικές αφίξεις στο αεροδρόμιο Montego Bay, μηδενικές αφίξεις για το αεροδρόμιο του Kingston και μηδενικοί επισκέπτες σε ξενοδοχεία. Πάνω από τα 300.000 άτομα δεν έχουν δουλειά επειδή όλα τα συστήματα μεταφορών που υποστηρίζουν τον τουρισμό σταμάτησαν. Οι αγρότες που υποστηρίζουν τον τουρισμό δεν έχουν πουθενά να πουλήσουν τις καλλιέργειές τους. Είναι προφανές, ότι η οικονομική στήριξη των κοινωνιών στο μοντέλο του μαζικού τουρισμού είναι παλάτια στην άμμο.

Η φετινή μείωση στην τουριστική κίνηση στον Ελλαδικό χώρο κινήθηκε περίπου στο 70%. Προορισμοί όπως η Σαντορίνη, η Μύκονος και η Ρόδος, που είναι άμεσα εξαρτώμενοι από τον μαζικό τουρισμό, αφού δέχονται τουρίστες από όλο τον κόσμο, κατέγραψαν τις μεγαλύτερες οικονομικές ζημιές. Από την άλλη, προορισμοί που προσελκύουν ενώ η οικονομική χασούρα, παγκοσμίως, μετριέται σε αρκετά δισεκατομμύρια δολάρια. Επιπλέον, υπάρχει και η συζήτηση για την ανάγκη ενός διαφορετικού μοντέλου τουρισμού στα πλαίσια της αειφόρου ανάπτυξης που να σέβεται τις τοπικές κοινότητες, το περιβάλλον και την κουλτούρα κάθε τόπου, αλλά και να είναι οικονομικά επικερδής.

Κάπου σε αυτό το σημείο, θα αναγκαστούμε να σταματήσουμε να αναπαράγουμε παραμύθια, είτε μικρά είτε μεγάλα, θέλοντας να επικεντρωθούμε στην ουσία της έννοιας του τουρισμού. Το παραμύθι δεν έγκειται στην οικονομική χασούρα λόγω της κρίσης του κορωναϊού στον τουρισμό, αφού αυτό είναι πραγματικότητα, αλλά στον καλλωπισμό του. Όσο υπάρχει το οικονομικό κέρδος και το εμπόρευμα, τίποτα μα τίποτα δεν θα αλλάξει προς το καλύτερο. Ο τουρισμός είναι προϊόν και μόνο έτσι μπορεί να λειτουργήσει. Ο τουρισμός είναι κομμάτι της κυριαρχίας, καθώς και της οικονομικής εξουσίας (κεφάλαιο), οπότε πάντα η ύπαρξή του θα είναι συνυφασμένη με την καταπίεση, την εκμετάλλευση και την διάλυση οιουδήποτε ουσιαστικού υπάρχει στις σχέσεις των ανθρώπων και δεν φέρνει καμμία αειφορία στους τόπους όπου εμφανίζεται. Αντίθετα, είναι μια γάγγραινα που κατατρώει το περιβάλλον, ιδιαιτερότητες τοπικές, αρχιτεκτονικές, κουλτούρας, αλλάζοντας χρόνο με το χρόνο τις συνήθειες και την αλληλεπίδραση των ανθρώπων μεταξύ τους, καθώς και τις ισορροπίες τους. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός, ότι μεταξύ 1950 και 2019, ο πληθυσμός της Βενετίας μειώθηκε από 180.000 κατοίκους σε περίπου 50.000, ενώ ο αριθμός των ετήσιων επισκεπτών αυξήθηκε από 1 εκατομμύριο σε 30 εκατομμύρια. Ο τουρισμός ισοπέδωσε κυριολεκτικά την κοινωνία της Βενετίας και την μετάλλαξε σε πόλη τουριστών και ανθρώπων που τους προσφέρουν νω νούμερα αντιστοιχούν σε 107,8 τουρίστες ανά 100 κατοίκους και 220,6 τουρίστες ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο. Είναι προφανές, ότι όλος αυτός ο φόρτος έχει ως αποτέλεσμα βασικές ελλείψεις στο νερό και στην ενέργεια, το κυκλοφοριακό χάος, την ηχορύπανση, κ.λπ. Οι κάτοικοι αυτών των περιοχών θα πρέπει άμεσα να θέσουν προτεραιότητες για τον τόπο τους και να συνειδητοποιήσουν πόσο βρίσκονται στον αέρα. Το φετινό παράδειγμα με την κρίση του κορωναϊού έβγαλε στον αφρό όλες τις παθογένειες και τις συνέπειες του μαζικού τουρισμού. Το άνοιγμα των συνόρων για τον τουρισμό, που συνοδεύτηκε με αψίδες νερού στα αεροπλάνα και μουσικές ουσιαστικά έγινε για τις μεγάλες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις και τα μεγάλα γραφεία τουρισμού που ουσιαστικά ήταν και οι μόνοι κερδισμένοι μέσα από όλο αυτό.

Οι τοπικές κοινωνίες προσφέρουν επί πίνακι πολύ σημαντικά πράγματα που αφορούν όχι μόνο το παρόν τους αλλά και το μέλλον τους. Δυστυχώς όλα τα παραπάνω γίνονται με αντάλλαγμα μια άρον άρον επιβίωση με τους πιο δύσκολους όρους και συνθήκες. Όροι και συνθήκες που άπαξ και μια κοινωνία τους δεχτεί στα πλαίσια του τουρισμού, δεν θα έχει κανένα λόγο στην επιβίωσή της, ούτε συλλογικά ως τέτοια αλλά ούτε και ατομικά.

Εδώ και πολλές δεκαετίες η κυριαρχία με μεθοδικότητα και σχεδιασμό, αργά και σταθερά, μετατρέπει τον ελλαδικό χώρο, (καθώς και διάφορες άλλες περιοχές ανά την υφήλιο σε τεράστια τουριστικά θέρετρα) για τις διακοπές των παγκόσμια οικονομικά προνομιούχων. Είναι χρέος όλων μας για το παρόν και το μέλλον του πλανήτη να αντισταθούμε σ' αυτή την ζοφερή πραγματικότητα του τουρισμού.

Ελευθερόκοκκος

2,3 τρισ. ευρώ). Σε χώρες όπως οι Μαλβίδες ο τουρισμός αντιπροσωπεύει περίπου το ένα τρίτο του ΑΕΠ. Στην Ελλάδα ο τουρισμός το 2019 είχε συμμετοχή στο ΑΕΠ 20,8% με έσοδα περίπου στα 17,7 δις ευρώ.[1] (Άλλα δημοσιεύματα αναφέρουν ότι ο τουρισμός συνεισφέρει περί το 30% στον ΑΕΠ της Ελλαδάρας μας!!![2])

(Επίσης, υπολογίζεται ότι το 2019, ο τουρισμός δημιούργησε το 11,2% των θέσεων εργασίας στην ΕΕ, ενώ φυσικά η διαφοροποίηση είναι μεγάλη από χώρα σε χώρα. Στην Κροατία ο τουρισμός είναι "υπεύθυνος" για το 25% όλων των θέσεων εργασίας της χώρας, ενώ αντίθετα στο Βέλγιο δεν ξεπερνάει το 5%.

Στη χώρα μας ο τουρισμός αντιστοιχεί στο 21,7% των θέσεων εργασίας, στην Πορτογαλία στο 18,6% στην Ισπανία στο 14,6%, Ιταλία 14,9%. Στον βορρά, ο τουρισμός δημιουργεί λιγότερες θέσεις εργασίας, με 9,8% στην Σουηδία, 8,1% στην Φινλανδία και 6,9% στην Δανία.)

Στην Τζαμάικα ο τουρισμός φέρνει πάνω από 50% του ξένου νομίσματος στο νησί και τον Απρίλιο υπήρχαν μηδενικές αφίξεις στο αεροδρόμιο Montego Bay, μηδενικές αφίξεις για το αεροδρόμιο του Kingston και μηδενικοί επισκέπτες σε ξενοδοχεία. Πάνω από τα 300.000 άτομα δεν έχουν δουλειά επειδή όλα τα συστήματα μεταφορών που υποστηρίζουν τον τουρισμό σταμάτησαν. Οι αγρότες που υποστηρίζουν τον τουρισμό δεν έχουν πουθενά να πουλήσουν τις καλλιέργειές τους. Είναι προφανές, ότι η οικονομική στήριξη των κοινωνιών στο μοντέλο του μαζικού τουρισμού είναι παλάτια στην άμμο.

Η φετινή μείωση στην τουριστική κίνηση στον Ελλαδικό χώρο κινήθηκε περίπου στο 70%. Προορισμοί όπως η Σαντορίνη, η Μύκονος και η Ρόδος, που είναι άμεσα εξαρτώμενοι από τον μαζικό τουρισμό, αφού δέχονται τουρίστες από όλο τον κόσμο, κατέγραψαν τις μεγαλύτερες οικονομικές ζημιές. Από την άλλη, προορισμοί που προσελκύουν Έλληνες και λιγότερο ξένους τουρίστες, νησιά όπως η Ικαρία αλλά και διάφοροι ηπειρωτικοί προορισμοί φαίνεται ότι πήγαν λίγο καλύτερα οικονομικά.

Ταξιδιωτικές εταιρείες βρίσκονται στα πρόθυρα της χρεωκοπίας, χιλιάδες θέσεις εργασίας έχουν ήδη χαθεί, ενώ η οικονομική χασούρα, παγκοσμίως, μετριέται σε αρκετά δισεκατομμύρια δολάρια. Επιπλέον, υπάρχει και η συζήτηση για την ανάγκη ενός διαφορετικού μοντέλου τουρισμού στα πλαίσια της αειφόρου ανάπτυξης που να σέβεται τις τοπικές κοινότητες, το περιβάλλον και την κουλτούρα κάθε τόπου, αλλά και να είναι οικονομικά επικερδής.

Κάπου σε αυτό το σημείο, θα αναγκαστούμε να σταματήσουμε να αναπαράγουμε παραμύθια, είτε μικρά είτε μεγάλα, θέλοντας να επικεντρωθούμε στην ουσία της έννοιας του τουρισμού. Το παραμύθι δεν έγκειται στην οικονομική χασούρα λόγω της κρίσης του κορωναϊού στον τουρισμό, αφού αυτό είναι πραγματικότητα, αλλά στον καλλωπισμό του. Όσο υπάρχει το οικονομικό κέρδος και το εμπόρευμα, τίποτα μα τίποτα δεν θα αλλάξει προς το καλύτερο. Ο τουρισμός είναι προϊόν και μόνο έτσι μπορεί να λειτουργήσει. Ο τουρισμός είναι κομμάτι της κυριαρχίας, καθώς και της οικονομικής εξουσίας (κεφάλαιο), οπότε πάντα η ύπαρξή του θα είναι συνυφασμένη με την καταπίεση, την εκμετάλλευση και την διάλυση οιουδήποτε ουσιαστικού υπάρχει στις σχέσεις των ανθρώπων και δεν φέρνει καμμία αειφορία στους τόπους όπου εμφανίζεται. Αντίθετα, είναι μια γάγγραινα που κατατρώει το περιβάλλον, ιδιαιτερότητες τοπικές, αρχιτεκτονικές, κουλτούρας, αλλάζοντας χρόνο με το χρόνο τις συνήθειες και την αλληλεπίδραση των ανθρώπων μεταξύ τους, καθώς και τις ισορροπίες τους. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός, ότι μεταξύ 1950 και 2019, ο πληθυσμός της Βενετίας μειώθηκε από 180.000 κατοίκους σε περίπου 50.000, ενώ ο αριθμός των ετήσιων επισκεπτών αυξήθηκε από 1 εκατομμύριο σε 30 εκατομμύρια. Ο τουρισμός ισοπέδωσε κυριολεκτικά την κοινωνία της Βενετίας και την μετάλλαξε σε πόλη τουριστών και ανθρώπων που τους προσφέρουν υπηρεσίες. Ας μην θεωρούμε ότι το παράδειγμα της Βενετίας είναι ακραίο. Το ίδιο αναλογικά συμβαίνει στις περιοχές του Ελλαδικού χώρου που θεωρούνται τουριστικός προορισμός, όπου στους εκτός σεζόν μήνες οι περιοχές αυτές είναι άδειες, με βασικές ελλείψεις σε ιατρικό προσωπικό, δασκάλους, ακόμα και σε είδη πρώτης ανάγκης. Ενδεικτικά να αναφέρουμε ότι η Σαντορίνη των 15.500 περίπου κατοίκων τους καλοκαιρινούς μήνες εκτοξεύεται στους 150.000 και πλέον κατοίκους. Το 2017 στην Σαντορίνη, έγιναν 5,5 εκατομμύρια διανυκτερεύσεις με μεγάλη αύξηση της τάξης 66% σε σχέση με το 2012. Τα παραπάνω νούμερα αντιστοιχούν σε 107,8 τουρίστες ανά 100 κατοίκους και 220,6 τουρίστες ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο. Είναι προφανές, ότι όλος αυτός ο φόρτος έχει ως αποτέλεσμα βασικές ελλείψεις στο νερό και στην ενέργεια, το κυκλοφοριακό χάος, την ηχορύπανση, κ.λπ. Οι κάτοικοι αυτών των περιοχών θα πρέπει άμεσα να θέσουν προτεραιότητες για τον τόπο τους και να συνειδητοποιήσουν πόσο βρίσκονται στον αέρα. Το φετινό παράδειγμα με την κρίση του κορωναϊού έβγαλε στον αφρό όλες τις παθογένειες και τις συνέπειες του μαζικού τουρισμού. Το άνοιγμα των συνόρων για τον τουρισμό, που συνοδεύτηκε με αψίδες νερού στα αεροπλάνα και μουσικές ουσιαστικά έγινε για τις μεγάλες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις και τα μεγάλα γραφεία τουρισμού που ουσιαστικά ήταν και οι μόνοι κερδισμένοι μέσα από όλο αυτό.

Οι τοπικές κοινωνίες προσφέρουν επί πίνακι πολύ σημαντικά πράγματα που αφορούν όχι μόνο το παρόν τους αλλά και το μέλλον τους. Δυστυχώς όλα τα παραπάνω γίνονται με αντάλλαγμα μια άρον άρον επιβίωση με τους πιο δύσκολους όρους και συνθήκες. Όροι και συνθήκες που άπαξ και μια κοινωνία τους δεχτεί στα πλαίσια του τουρισμού, δεν θα έχει κανένα λόγο στην επιβίωσή της, ούτε συλλογικά ως τέτοια αλλά ούτε και ατομικά.

Εδώ και πολλές δεκαετίες η κυριαρχία με μεθοδικότητα και σχεδιασμό, αργά και σταθερά, μετατρέπει τον ελλαδικό χώρο, (καθώς και διάφορες άλλες περιοχές ανά την υφήλιο σε τεράστια τουριστικά θέρετρα) για τις διακοπές των παγκόσμια οικονομικά προνομιούχων. Είναι χρέος όλων μας για το παρόν και το μέλλον του πλανήτη να αντισταθούμε σ' αυτή την ζοφερή πραγματικότητα του τουρισμού.

Ελευθερόκοκκος

---

1. https://sete.gr/el/stratigiki-gia-ton-tourismo/vasika-megethi-tou-ellinikoy-tourismoy/

2. https://www.capital.gr/epikairotita/3455957/austria-i-ellada-einai-etoimi-gia-therino-tourismo

Μαθητικός «εγκλεισμός»

«...Πιστεύω πως το πνεύμα σου είναι ελεύθερο από προλήψεις, που προσπάθησαν να σου χαράξουν στην ψυχή, πιστεύω πως ο διάβολος δεν σε τρομάζει και πως δεν προσέχεις τις φλυαρίες των «παπάδων» και, το πιο σπουδαίο ακόμα, πως δεν είσαι κανένας από τους γελοίους κομψευόμενους νέους –τα καταστρεπτικά αυτά φρούτα κοινωνίας σάπιας– που τριγυρνάνε στους δρόμους με τα γελοία τους παντελόνια και με τα μαϊμουδίστικα μούτρα τους, και που σ' αυτήν την ηλικία δεν επιθυμούν τίποτε άλλο από την απόλαυση...» (Πιοτρ Κροπότκιν, *"Προς τους νέους"*)

Με το που άρχισε η σχολική χρονιά τα σχολεία σε όλη τη χώρα βρέθηκαν σε έναν μαθητικό αναβρασμό. Πάνω από 700 καταλήψεις έγιναν μέσα στην τελευταία εβδομάδα, χιλιάδες μαθητές βγήκαν στους δρόμους σε δεκάδες πόλεις, από την Κομοτηνή μέχρι την Κρήτη και από το κέντρο της Αθήνας ως και τα νησιά. Οι μαθητές στα σχολεία κάνουν Συνελεύσεις, συζητούν, αγωνίζονται, δημιουργούν καταλήψεις, αποχές και βγαίνουν στους δρόμους, ζητώντας να μην έχουν το πρόσθετο άγχος για την υγεία τη δική τους και των οικογενειών τους, επιπρόσθετο σ' αυτό το οποίο τους κατακλύζει, έτσι κι αλλιώς, η σχέση τους με το σχολείο-εξεταστικό κέντρο.

Μπορεί να χύνεται άφθονο μελάνι για να περιγραφεί το κόστος το οποίο επωμίζονται οι οικογένειες τόσο στην έναρξη όσο και κατά τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς, ωστόσο το κόστος της εκπαιδευτικής διαδικασίας είναι διπλό. Μετράται αφ' ενός στο πορτοφόλι της κάθε οικογένειας, το οποίο αδειάζει για να αντεπεξέλθει στα έξοδα της υπάρχουσας Παιδείας και αφ' ετέρου στις συνειδήσεις των μαθητών κάθε ηλικίας, όπου ο κρατικός μηχανισμός

σκας, πολλώ δε μάλλον ένα μικρό παιδί. Το τι μπορεί να προκαλέσει μια μάσκα είναι γνωστό σε όλη την ιατρική κοινότητα. Από μικρές δερματίτιδες, σταφυλοκοκκίωση έως πονοκεφάλους από την έλλειψη επαρκούς οξυγόνωσης. Τα πτύελα επικάθονται της μάσκας, όπου μπορεί να έχουμε μεγαλύτερη διάδοση του ιού μέσω των βρώμικων μασκών. Ο παγκόσμιος οργανισμός υγείας είναι σαφής: οι κάτω των δώδεκα δεν χρήζουν μάσκας, οι άνω των δώδεκα συζητάμε για σύσταση μάσκας. Η Ισπανία και η Γαλλία θα χρησιμοποιούν μάσκα. Η Ισπανία από έξι και η Γαλλία από έντεκα θα χρησιμοποιούν μάσκα, οι άλλες χώρες μπαίνουν χωρίς μάσκα, παρά μόνον στους προαύλιους χώρους και μόνο.

Από την άλλη πλευρά, πληροφορούμαστε από την συνομοσπονδία γονέων τα εξής: Στην Ελλάδα έχουμε 13.000 σχολικές μονάδες, για αυτά τα κτήρια διαθέτουμε 9.500 υπαλλήλους στην καθαριότητα, όπου οι 4.000 δουλεύουν μόνο 3 ώρες με βάση την σύμβαση τους. Εκατοντάδες σχολικές αίθουσες στεγάζονται σε κοντέινερ. Επίσης, 250.000 μαθητές πηγαίνουν καθημερινά με λεωφορεία στο σχολείο. Παρ' όλο που τα συγκεκριμένα λεωφορεία θα έχουν 100% πληρότητα, δεν χρησιμοποιούνται οι αναγκαίοι οικονομικοί πόροι ώστε να επανδρωθούν νέα λεωφορεία και να αποσυμφορηθεί η κατάσταση. Εκείνο το οποίο «προέχει» είναι η διάθεση μάσκας, δηλαδή υποταγή στα κελεύσματα της εξουσίας.

Ο τρόπος με τον οποίο θα ήθελαν να επιβάλλουν την μάσκα και ό,τι άλλο κυβερνητικό μέτρο θέλουν είναι πάντα ο αυταρχικός. Με απουσίες από το μάθημα θα αντιμετωπίζονται περιπτώσεις μαθητών οι οποίοι δεν θα φορούν μάσκες. Επί πλέον,

μακριά από συμμαθητές και ιδασσκοντες σε μία περιορισμένη και πολύπλευρα αλλοτριωμένη σχέση.

Η ουσιαστική επαφή χάνεται και δίνει την θέση της στην διεπαφή μέσω ηλεκτρονικού υπολογιστήρα. Αυτές οι καταστάσεις οδηγούν στην πλήρη αποξένωση και απομόνωση. Ένα επί πρόσθετο αποτέλεσμα είναι η περαιτέρω εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης αφού τα τεχνολογικά μέσα αποτελούν "παράδεισο" όλων των ειδών διαφημίσεων, των παρεμβολών στη σκέψη και του αποπροσανατολισμού.

Πιο έντονα βιώνουν τον εγκλεισμό τα παιδιά με μαθησιακά προβλήματα.

Από την πλευρά της, η Ελένη Μπόντη, ειδική παιδαγωγός, επίκουρη καθηγήτρια

εναντιώνεται, να αντιδρά και να βρίσκεται απέναντι στην καταπίεση που γεννάται. Η απομόνωση και ο αποκλεισμός από την φυσική, ανθρώπινη επαφή, θα επιφέρει δυσβάστακτες ανακατατάξεις στο κοινωνικό σύνολο. Εκτός όλων αυτών, παραμένει αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι **ο εγκλεισμός σε κάθε του μορφή είναι βασανιστήριο**. Η νέα μορφή επικοινωνίας, που διαμορφώνεται με ηλεκτρονικές βάσεις, θα είναι ελλιπής. Σε κάθε εγκλεισμό, ανεξαρτήτως την μορφή και τον χώρο, ο νους του κάθε ανθρώπου θα αποζητά στιγμές από το παρελθόν και θα προσπαθεί να προσαρμοστεί στο παρόν. Τα κυρίαρχα συναισθήματα είναι κατά βάση ο θυμός και ο φόβος. Οι καταλήψεις ήρθαν σαν πρωτοβρόχια

τα κοινωνίας σάπιας– που τριγυρνάνε στους δρόμους με τα γελοία τους παντελόνια και με τα μαϊμουδίστικα μούτρα τους, και που σ' αυτήν την ηλικία δεν επιθυμούν τίποτε άλλο από την απόλαυση...» (Πιοτρ Κροπότκιν, *''Προς τους νέους''*)

Με το που άρχισε η σχολική χρονιά τα σχολεία σε όλη τη χώρα βρέθηκαν σε έναν μαθητικό αναβρασμό. Πάνω από 700 καταλήψεις έγιναν μέσα στην τελευταία εβδομάδα, χιλιάδες μαθητές βγήκαν στους δρόμους σε δεκάδες πόλεις, από την Κομοτηνή μέχρι την Κρήτη και από το κέντρο της Αθήνας ως και τα νησιά. Οι μαθητές στα σχολεία κάνουν Συνελεύσεις, συζητούν, αγωνίζονται, δημιουργούν καταλήψεις, αποχές και βγαίνουν στους δρόμους, ζητώντας να μην έχουν το πρόσθετο άγχος για την υγεία τη δική τους και των οικογενειών τους, επιπρόσθετο σ' αυτό το οποίο τους κατακλύζει, έτσι κι αλλιώς, η σχέση τους με το σχολείο-εξεταστικό κέντρο.

Μπορεί να χύνεται άφθονο μελάνι για να περιγραφεί το κόστος το οποίο επωμίζονται οι οικογένειες τόσο στην έναρξη όσο και κατά τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς, ωστόσο το κόστος της εκπαιδευτικής διαδικασίας είναι διπλό. Μετράται αφ' ενός στο πορτοφόλι της κάθε οικογένειας, το οποίο αδειάζει για να αντεπεξέλθει στα έξοδα της υπάρχουσας Παιδείας και αφ' ετέρου στις συνειδήσεις των μαθητών κάθε ηλικίας, όπου ο κρατικός μηχανισμός με πλαίσια νόμων και πειθαρχικών ποινών, χώρους διαλλείματος οι οποίοι συνήθως θυμίζουν προαύλια φυλακών, κτιριακούς χώρους όμοιους περισσότερο με ανακαινισμένο στρατόπεδο συγκέντρωσης και με επιτηδευμένο τρόπο εκμάθησης, αποσκοπεί να τις φέρει στα μέτρα του. Απέναντι στο εκπαιδευτικό σύστημα όπου από τα πρώτα χρόνια, από το νηπιαγωγείο ακόμη, είναι κομμένο και ραμμένο στη διευκόλυνση της δημιουργίας του αυριανού πειθήνιου ανθρώπου, το σύνολο των μαθητών, γονέων, εκπαιδευτικών, αλλά και το σύνολο των ανθρώπων οφείλει να μην παραμένει αδιάφορο και συγκαταβατικό.

Ακόμη και στο υπάρχον περιβάλλον για

της μάσκας, όπου μπορεί να έχουμε μεγαλύτερη διάδοση του ιού μέσω των βρώμικων μασκών. Ο παγκόσμιος οργανισμός υγείας είναι σαφής: οι κάτω των δώδεκα δεν χρήζουν μάσκας, οι άνω των δώδεκα συζητάμε για σύσταση μάσκας. Η Ισπανία και η Γαλλία θα χρησιμοποιούν μάσκα. Η Ισπανία από έξι και η Γαλλία από έντεκα θα χρησιμοποιούν μάσκα, οι άλλες χώρες μπαίνουν χωρίς μάσκα, παρά μόνον στους προαύλιους χώρους και μόνο.

Από την άλλη πλευρά, πληροφορούμαστε από την συνομοσπονδία γονέων τα εξής: Στην Ελλάδα έχουμε 13.000 σχολικές μονάδες, για αυτά τα κτήρια διαθέτουμε 9.500 υπαλλήλους στην καθαριότητα, όπου οι 4.000 δουλεύουν μόνο 3 ώρες με βάση την σύμβαση τους. Εκατοντάδες σχολικές αίθουσες στεγάζονται σε κοντέινερ. Επίσης, 250.000 μαθητές πηγαίνουν καθημερινά με λεωφορεία στο σχολείο. Παρ' όλο που τα συγκεκριμένα λεωφορεία θα έχουν 100% πληρότητα, δεν χρησιμοποιούνται οι αναγκαίοι οικονομικοί πόροι ώστε να επανδρωθούν νέα λεωφορεία και να αποσυμφορηθεί η κατάσταση. Εκείνο το οποίο «προέχει» είναι η διάθεση μάσκας, δηλαδή υποταγή στα κελεύσματα της εξουσίας.

Ο τρόπος με τον οποίο θα ήθελαν να επιβάλλουν την μάσκα και ό,τι άλλο κυβερνητικό μέτρο θέλουν είναι πάντα ο αυταρχικός. Με απουσίες από το μάθημα θα αντιμετωπίζονται περιπτώσεις μαθητών οι οποίοι δεν θα φορούν μάσκες. Επί πλέον, οι ανήλικοι θα παραμένουν σε ειδικό χώρο μέχρι να τους παραλάβουν οι κηδεμόνες τους, στους οποίους θα επισημαίνεται η αναγκαιότητα χρήσης της μάσκας. Στην πράξη αυτό σημαίνει ότι οι "απείθαρχοι" μαθητές θα "πιέζονται" αφόρητα να φορούν μάσκες από ένα χρονικό σημείο κι έπειτα μέσω της απουσίας, δεδομένου ότι, σύμφωνα με τους νόμους τους, επαρκής χαρακτηρίζεται η φοίτηση μαθητών/τριών εφ' όσον το σύνολο των απουσιών τους δεν υπερβαίνει τις εκατόν δεκατέσσερις (114), ενώ ανεπαρκής χαρακτηρίζεται η φοίτηση μαθητή/τριας που σημείωσε πάνω από εκατόν δεκατέσσερις (114) απουσίες. Οι μαθητές/τριες των οποίων η

μακριά από συμμαθητές και ιδασσκοντες σε μία περιορισμένη και πολύπλευρα αλλοτριωμένη σχέση.

Η ουσιαστική επαφή χάνεται και δίνει την θέση της στην διεπαφή μέσω ηλεκτρονικού υπολογιστήρα. Αυτές οι καταστάσεις οδηγούν στην πλήρη αποξένωση και απομόνωση. Ένα επί πρόσθετο αποτέλεσμα είναι η περαιτέρω εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης αφού τα τεχνολογικά μέσα αποτελούν "παράδεισο" όλων των ειδών διαφημίσεων, των παρεμβολών στη σκέψη και του αποπροσανατολισμού.

Πιο έντονα βιώνουν τον εγκλεισμό τα παιδιά με μαθησιακά προβλήματα.

Από την πλευρά της, η Ελένη Μπόντη, ειδική παιδαγωγός, επίκουρη καθηγήτρια Ιατρικής Σχολής ΑΠΘ (Α' Πανεπιστημιακή Ψυχιατρική Κλινική ΑΠΘ, ΓΝΘ Παπαγεωργίου), μιλάει στο ΑΠΕ-ΜΠΕ για το πώς επηρεάζει ο εγκλεισμός τα παιδιά που παρουσιάζουν ειδικές διαταραχές μάθησης, λόγου και διάσπασης προσοχής. *«Όλες οι παραπάνω ιδιαιτερότητες είναι φυσικό να εντείνονται σε μια κατάσταση «εγκλεισμού» στο σπίτι. Τα παιδιά με προβλήματα διάσπασης προσοχής και υπερκινητικότητας είναι βέβαιο ότι θα βιώνουν τη διαφορετική αυτή συνθήκη με πολύ πιο έντονο τρόπο, ενώ πολλά από τα υπάρχοντα «συμπτώματά» τους είναι πιθανό να ενταθούν»*. Υπογραμμίζει, ωστόσο, ότι σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να

εναντιώνεται, να αντιδρά και να βρίσκεται απέναντι στην καταπίεση που γεννάται. Η απομόνωση και ο αποκλεισμός από την φυσική, ανθρώπινη επαφή, θα επιφέρει δυσβάστακτες ανακατατάξεις στο κοινωνικό σύνολο. Εκτός όλων αυτών, παραμένει αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι **ο εγκλεισμός σε κάθε του μορφή είναι βασανιστήριο**. Η νέα μορφή επικοινωνίας, που διαμορφώνεται με ηλεκτρονικές βάσεις, θα είναι ελλιπής. Σε κάθε εγκλεισμό, ανεξαρτήτως την μορφή και τον χώρο, ο νους του κάθε ανθρώπου θα αποζητά στιγμές από το παρελθόν και θα προσπαθεί να προσαρμοστεί στο παρόν. Τα κυρίαρχα συναισθήματα είναι κατά βάση ο θυμός και ο φόβος. Οι καταλήψεις ήρθαν σαν πρωτοβρόχια να θυμίζουν ότι όσο και να προσπαθούν με κάθε επιβαλλόμενο μέσο να περάσουν τις «λογικές» για τυφλή υπακοή στους νόμους και τα διατάγματα, τόσο θα βρίσκουν απέναντί τους την αυθόρμητη εναντίωση προς αυτούς.

Σε κάθε μορφή κοινωνικού ξεσπάσματος θα γεννάται η άναρχη σκέψη, όσο και αν τα ΜΜΕ και τα παρωχημένα κόμματα της αριστεράς τρέχουν να καπελώσουν την ορμητικότητα των νεαρών μαθητών. Δεν περίμεναν κανένα κόμμα ή πολιτικό για να κάνουν κατάληψη, για να εναντιωθούν απέναντι στο σχολείο-φυλακή. Μπροστά στον εγκλεισμό και την απομόνωση, μέσα σε ένα «λευκό» μαθητικό κελί, ανάμεσα

ψεις, αποχές και βγαίνουν στους δρόμους, ζητώντας να μην έχουν το πρόσθετο άγχος για την υγεία τη δική τους και των οικογενειών τους, επιπρόσθετο σ' αυτό το οποίο τους κατακλύζει, έτσι κι αλλιώς, η σχέση τους με το σχολείο-εξεταστικό κέντρο.

Μπορεί να χύνεται άφθονο μελάνι για να περιγραφεί το κόστος το οποίο επωμίζονται οι οικογένειες τόσο στην έναρξη όσο και κατά τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς, ωστόσο το κόστος της εκπαιδευτικής διαδικασίας είναι διπλό. Μετράται αφ' ενός στο πορτοφόλι της κάθε οικογένειας, το οποίο αδειάζει για να αντεπεξέλθει στα έξοδα της υπάρχουσας Παιδείας και αφ' ετέρου στις συνειδήσεις των μαθητών κάθε ηλικίας, όπου ο κρατικός μηχανισμός με πλαίσια νόμων και πειθαρχικών ποινών, χώρους διαλλείματος οι οποίοι συνήθως θυμίζουν προαύλια φυλακών, κτιριακούς χώρους όμοιους περισσότερο με ανακαινισμένο στρατόπεδο συγκέντρωσης και με επιτηδευμένο τρόπο εκμάθησης, αποσκοπεί να τις φέρει στα μέτρα του. Απέναντι στο εκπαιδευτικό σύστημα όπου από τα πρώτα χρόνια, από το νηπιαγωγείο ακόμη, είναι κομμένο και ραμμένο στη διευκόλυνση της δημιουργίας του αυριανού πειθήνιου ανθρώπου, το σύνολο των μαθητών, γονέων, εκπαιδευτικών, αλλά και το σύνολο των ανθρώπων οφείλει να μην παραμένει αδιάφορο και συγκαταβατικό.

Ακόμη και στο υπάρχον περιβάλλον για να λειτουργήσει στοιχειωδώς, ένα σχολείο χρειάζονται μερικά βασικά πράγματα. Όπως για παράδειγμα, αίθουσες, παράθυρα στους χώρους που γίνεται το μάθημα, προσωπικό για την καθαριότητα του, δάσκαλοι, βιβλία και πολλά αλλά. Όμως, στην παρούσα φάση και με βάση την υπουργό παιδείας αλλά και όλα τα ΜΜΕ, το μόνο που χρειάζονται για να ανοίξουν είναι η ΜΑΣΚΑ και φυσικά ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ. Σύμφωνα με τον Καρδιολόγο Φαίδωνα Βόβολη: *ένας άνθρωπος υγιής δεν χρήζει μά-* σχολικές αίθουσες στεγάζονται σε κοντέινερ. Επίσης, 250.000 μαθητές πηγαίνουν καθημερινά με λεωφορεία στο σχολείο. Παρ' όλο που τα συγκεκριμένα λεωφορεία θα έχουν 100% πληρότητα, δεν χρησιμοποιούνται οι αναγκαίοι οικονομικοί πόροι ώστε να επανδρωθούν νέα λεωφορεία και να αποσυμφορηθεί η κατάσταση. Εκείνο το οποίο «προέχει» είναι η διάθεση μάσκας, δηλαδή υποταγή στα κελεύσματα της εξουσίας.

Ο τρόπος με τον οποίο θα ήθελαν να επιβάλλουν την μάσκα και ό,τι άλλο κυβερνητικό μέτρο θέλουν είναι πάντα ο αυταρχικός. Με απουσίες από το μάθημα θα αντιμετωπίζονται περιπτώσεις μαθητών οι οποίοι δεν θα φορούν μάσκες. Επί πλέον, οι ανήλικοι θα παραμένουν σε ειδικό χώρο μέχρι να τους παραλάβουν οι κηδεμόνες τους, στους οποίους θα επισημαίνεται η αναγκαιότητα χρήσης της μάσκας. Στην πράξη αυτό σημαίνει ότι οι "απείθαρχοι" μαθητές θα "πιέζονται" αφόρητα να φορούν μάσκες από ένα χρονικό σημείο κι έπειτα μέσω της απουσίας, δεδομένου ότι, σύμφωνα με τους νόμους τους, επαρκής χαρακτηρίζεται η φοίτηση μαθητών/τριών εφ' όσον το σύνολο των απουσιών τους δεν υπερβαίνει τις εκατόν δεκατέσσερις (114), ενώ ανεπαρκής χαρακτηρίζεται η φοίτηση μαθητή/τριας που σημείωσε πάνω από εκατόν δεκατέσσερις (114) απουσίες. Οι μαθητές/τριες των οποίων η φοίτηση χαρακτηρίζεται ανεπαρκής είναι υποχρεωμένοι/ες, ως γνωστόν, να επαναλάβουν την φοίτηση τους στην ίδια τάξη.

Από την άλλη μεριά, η τηλε-εκπαίδευση δεν είναι διαδεδομένη ακόμη, μεγάλο μειονέκτημα αποτελεί η περιορισμένη ή η πιο απρόσωπη επαφή μεταξύ διδάσκοντα και διδασκομένων, όπως και μεταξύ των μελών μιας ομάδας, μιας ψηφιακής τάξης. Ουσιαστικά ο μαθητής μόνος και αποξενωμένος μπροστά σε μια παγερή οθόνη, θα ακούει και θα βλέπει το μάθημα του, μακριά από συμμαθητές και ιδάσκοντες σε μία περιορισμένη και πολύπλευρα αλλοτριωμένη σχέση.

Η ουσιαστική επαφή χάνεται και δίνει την θέση της στην διεπαφή μέσω ηλεκτρονικού υπολογιστήρα. Αυτές οι καταστάσεις οδηγούν στην πλήρη αποξένωση και απομόνωση. Ένα επί πρόσθετο αποτέλεσμα είναι η περαιτέρω εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης αφού τα τεχνολογικά μέσα αποτελούν "παράδεισο" όλων των ειδών διαφημίσεων, των παρεμβολών στη σκέψη και του αποπροσανατολισμού.

Πιο έντονα βιώνουν τον εγκλεισμό τα παιδιά με μαθησιακά προβλήματα.

Από την πλευρά της, η Ελένη Μπόντη, ειδική παιδαγωγός, επίκουρη καθηγήτρια Ιατρικής Σχολής ΑΠΘ (Α' Πανεπιστημιακή Ψυχιατρική Κλινική ΑΠΘ, ΓΝΘ Παπαγεωργίου), μιλάει στο ΑΠΕ-ΜΠΕ για το πώς επηρεάζει ο εγκλεισμός τα παιδιά που παρουσιάζουν ειδικές διαταραχές μάθησης, λόγου και διάσπασης προσοχής. *«Όλες οι παραπάνω ιδιαιτερότητες είναι φυσικό να εντείνονται σε μια κατάσταση «εγκλεισμού» στο σπίτι. Τα παιδιά με προβλήματα διάσπασης προσοχής και υπερκινητικότητας είναι βέβαιο ότι θα βιώνουν τη διαφορετική αυτή συνθήκη με πολύ πιο έντονο τρόπο, ενώ πολλά από τα υπάρχοντα «συμπτώματά» τους είναι πιθανό να ενταθούν»*. Υπογραμμίζει, ωστόσο, ότι σε καμμία περίπτωση δεν θα πρέπει να προσπαθήσουν να «εκμεταλλευτούν» οι γονείς τον ελεύθερο χρόνο των παιδιών για την κάλυψη μαθησιακών κενών, καθώς *«αυτό θα δημιουργήσει ακόμη μεγαλύτερο άγχος και εκνευρισμό στα παιδιά, αφού θα βιώσουν ακόμα πιο αρνητικά τον εγκλεισμό, σαν μια μορφή «τιμωρίας» με επιπλέον διάβασμα»*.

Εκούσια ή ακούσια, ο εγκλεισμός στους μαθητές έχει πλέον γίνει βίωμα και φυσικό επακόλουθο. Κάθε μορφής εγκλεισμού θα βρίσκει το όποιο ελεύθερο πνεύμα να εναντιώνεται, να αντιδρά και να βρίσκεται απέναντι στην καταπίεση που γεννάται. Η απομόνωση και ο αποκλεισμός από την φυσική, ανθρώπινη επαφή, θα επιφέρει δυσβάστακτες ανακατατάξεις στο κοινωνικό σύνολο. Εκτός όλων αυτών, παραμένει αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι **ο εγκλεισμός σε κάθε του μορφή είναι βασανιστήριο**. Η νέα μορφή επικοινωνίας, που διαμορφώνεται με ηλεκτρονικές βάσεις, θα είναι ελλιπής. Σε κάθε εγκλεισμό, ανεξαρτήτως την μορφή και τον χώρο, ο νους του κάθε ανθρώπου θα αποζητά στιγμές από το παρελθόν και θα προσπαθεί να προσαρμοστεί στο παρόν. Τα κυρίαρχα συναισθήματα είναι κατά βάση ο θυμός και ο φόβος. Οι καταλήψεις ήρθαν σαν πρωτοβρόχια να θυμίζουν ότι όσο και να προσπαθούν με κάθε επιβαλλόμενο μέσο να περάσουν τις «λογικές» για τυφλή υπακοή στους νόμους και τα διατάγματα, τόσο θα βρίσκουν απέναντί τους την αυθόρμητη εναντίωση προς αυτούς.

Σε κάθε μορφή κοινωνικού ξεσπάσματος θα γεννάται η άναρχη σκέψη, όσο και αν τα ΜΜΕ και τα παρωχημένα κόμματα της αριστεράς τρέχουν να καπελώσουν την ορμητικότητα των νεαρών μαθητών. Δεν περίμεναν κανένα κόμμα ή πολιτικό για να κάνουν κατάληψη, για να εναντιωθούν απέναντι στο σχολείο-φυλακή. Μπροστά στον εγκλεισμό και την απομόνωση, μέσα σε ένα «λευκό» μαθητικό κελλί, ανάμεσα από οθόνες όλων των μεγεθών και των αποχρώσεων, θα ακμάσει η σκέψη για ζωή και ελευθερία. Το όραμα για μια ελεύθερη μάθηση, η βαθιά επιθυμία της γνώσης που έρχεται αβίαστα και η ουσιαστική επαφή με τους ανθρώπους και το περιβάλλον, θα ξαναβρεθούν στο επίκεντρο. Αυτή την φορά, όχι παραβιάζοντάς το, αλλά αγκαλιάζοντας ό,τι εκείνο προσφέρει απλόχερα μέσα από την καθημερινή επαφή και επιμελή φροντίδα του.

Χ. Μ.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙΣ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟΝ ΚΟΡΩΝΑΪΟ: ΤΟ ΞΕΦΩΤΟ ΞΕΜΑΚΡΑΙΝΕΙ...

«Αν δεν προσέξουμε, η επιδημία θα αποτελέσει ένα ορόσημο στην ιστορία της παρακολούθησης. Όχι μόνο επειδή μπορεί να τυποποιήσει τη χρήση εργαλείων μαζικής παρακολούθησης σε χώρες που τα είχαν μέχρι τότε απορρίψει, αλλά κυρίως επειδή μπορεί να σηματοδοτήσει μια θεαματική μετάβαση προς μια «υποδόρια» παρακολούθηση. Προηγουμένως, όταν το δάκτυλό σας έκανε κλικ σ' έναν σύνδεσμο στο «έξυπνο» κινητό σας, η κυβέρνηση ήθελε να ξέρει ποιος ήταν αυτός ο σύνδεσμος. Τώρα η κυβέρνηση θέλει να ξέρει τη θερμοκρασία του δακτύλου σας και την πίεση του αίματος κάτω από το δέρμα σας».

Γιουβάλ Νόα Χαράρι

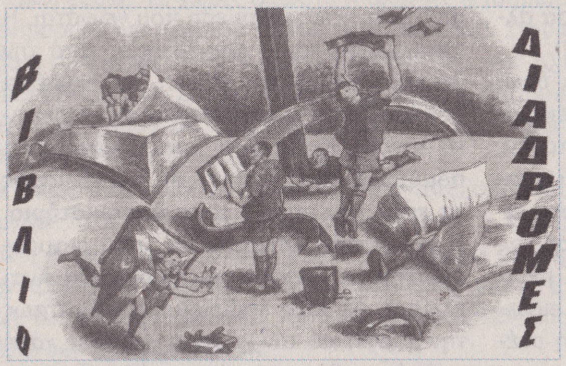
«Μία παγκόσμια επιστημονική κοινωνία δεν θα μπορεί να είναι σταθερή εκτός εάν υπάρχει παγκόσμια διακυβέρνηση».

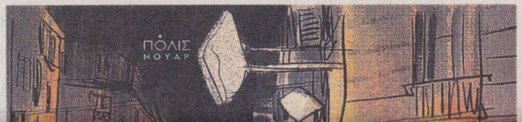
Μπέρτραντ Ράσελ

Το Δελτίο 142 του *Ευρωπαϊκού Εργαστηρίου Πολιτικής Πρόβλεψης* (LEAP) έκανε την εξής παρατήρηση: *«Η Κίνα εξαπέλυσε ένα σχέδιο έκτακτης ανάγκης, πρωτόγνωρου μεγέθους, μετά από μόλις 40 θανάτους σε πληθυσμό ενός δισεκατομμυρίου και 200 χιλιάδων ανθρώπων, γνωρίζοντας ότι η γρίπη σκοτώνει 3.000 άτομα στη Γαλλία κάθε χρόνο».* Το κινεζικό κράτος διαθέτει την δυνατότητα ενός προηγμένου ολοκληρωτικού ελέγχου του πληθυσμού με την βίντεο-παρακολούθηση μέσω 400 εκατομμύριων καμερών ενώ παράλληλα έχει οικοδομήσει το περίφημο σύστημα *«σημείων κοινωνικής πίστης»*, με τα οποία ρυθμίζει τη συμπεριφορά των πολιτών. Ο οργουελιανός έλεγχος τώρα γιγαντώνεται μ' αφορμή τον κορωναϊό για να συμπεριλάβει την επί τόπου επιτήρηση με ταξιαρχίες των «εθελοντών» πολιτών σε κάθε γειτονιά, ενώ η ασφάλεια ελέγχου ταυτοτήτων ασκείται καθ' όλο το 24ωρο με αποκλεισμένες τις φτωχότερες γειτονικές.

«Χώρες ολόκληρες χρησιμεύουν σαν πειραματόζωα σε κοινωνικούς πειραματισμούς μεγάλης κλίμακας», τονίζει στους *Financial Times* ο ιστορικός *Γιουβάλ Νόα Χαράρι*, την ίδια στιγμή που ο πρώην βρετανός πρωθυπουργός των Εργατικών Γκόρντον Μπράουν καλεί στην συγκρότηση μιας παγκόσμιας κυβέρνησης με «προσωρινό» χαρακτήρα, προκειμένου να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά η πανδημία του κορωναϊού.

ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΧΑΝΕΤΑΙ
Cloé Mehdi

Οι σειρήνες των περιπολικών σχίζουν την σιωπή των δρόμων και γαλαζωποί φάροι φωτίζουν(;) το σκοτάδι κατά την διάρκεια της απαγόρευσης της κυκλοφορίας, οι μπάτσοι παρακολουθούν κάθε «ύποπτη» κίνηση, μετά αναλαμβάνουν οι κοινωνικοί λειτουργοί, μετά ο δικαστής ανηλίκων, ο επιτηρητής αναστολών... Ο 11χρονος Ματιά χαμογελάει: *τίποτα δεν αλλάζει ποτέ. Όλα αναπαράγονται ασταμάτητα. Τίποτε δεν χάνεται, τίποτα δεν δημιουργείται. Όλα μεταβάλλονται*

υπό το φως των αστυνομικών προβολέων, των φλας από τις κάμερες και των πυρπολημένων οδοφραγμάτων. Ο πατέρας μου που απευθύνει εκκλήσεις για ηρεμία όπως όλοι οι κοινωνικοί παιδαγωγοί. Κανένας δεν τους ακούει. Και γιατί θα έπρεπε να τους ακούσουν; Οι

Έρχεται η στιγμή, που μπαίνουν στον χορό για να σπάσουν την σιωπή, οι άνθρωποι της γειτονιάς, οι μάνες, οι αδερφές, οι φίλοι... Η Τζίνα η αδερφή του Ματιά, η Αμελιά η μητέρα του, ο κηδεμόνας του ο 24χρονος Ζε, η σύντροφος του Ζε η Γκαμπριέλ, ο νεαρός Καρίμ και ο φίλος του ο Ναδίρ, η Σιχάμ η αδελφή του Σαΐντ.

Και το δίχτυ απλωμένο πάνω από την άβυσσο...

Και προχωράς, μαριονέτα του εαυτού σου, των δικών σου, του κόσμου σου, προχωράς, κάνοντας το ένα βήμα μετά το άλλο, πάντα ίσια μπροστά, δεν μπορείς να στηρίξεις κανέναν γιατί είσαι υποχρεω-

σύνδεσμος. Τώρα η κυβέρνηση θέλει να ξέρει τη θερμοκρασία του δακτύλου σας και την πίεση του αίματος κάτω από το δέρμα σας».

Γιουβάλ Νόα Χαράρι

«Μία παγκόσμια επιστημονική κοινωνία δεν θα μπορεί να είναι σταθερή εκτός εάν υπάρχει παγκόσμια διακυβέρνηση».

Μπέρτραντ Ράσελ

Το Δελτίο 142 του *Ευρωπαϊκού Εργαστηρίου Πολιτικής Πρόβλεψης* (LEAP) έκανε την εξής παρατήρηση: «*Η Κίνα εξαπέλυσε ένα σχέδιο έκτακτης ανάγκης, πρωτόγνωρου μεγέθους, μετά από μόλις 40 θανάτους σε πληθυσμό ενός δισεκα-*

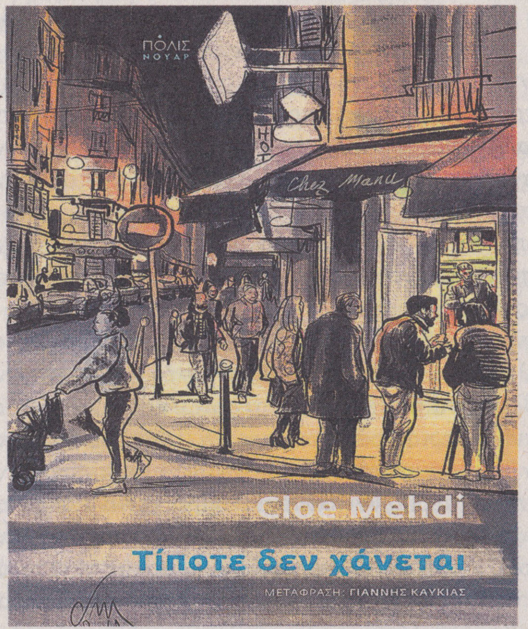

συμπεριλάβει την επί τόπου επιτήρηση με ταξιαρχίες των «εθελοντών» πολιτών σε κάθε γειτονιά, ενώ η ασφάλεια ελέγχου ταυτοτήτων ασκείται καθ' όλο το 24ωρο με αποκλεισμένες τις φτωχότερες γειτονιές.

«*Χώρες ολόκληρες χρησιμεύουν σαν πειραματόζωα σε κοινωνικούς πειραματισμούς μεγάλης κλίμακας*», τονίζει στους *Financial Times* ο ιστορικός *Γιουβάλ Νόα Χαράρι*, την ίδια στιγμή που ο πρώην βρετανός πρωθυπουργός των Εργατικών Γκόρντον Μπράουν καλεί στην συγκρότηση μιας παγκόσμιας κυβέρνησης με «προσωρινό» χαρακτήρα, προκειμένου να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά η πανδημία του κορωναϊού.

ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΧΑΝΕΤΑΙ
Cloé Mehdi

Μτφ. Γιάννης Καυκιάς

υπό το φως των αστυνομικών προβολέων, των φλας από τις κάμερες και των πυρπολημένων οδοφραγμάτων. Ο πατέρας μου που απευθύνει εκκλήσεις για ηρεμία όπως όλοι οι κοινωνικοί παιδαγωγοί. Κανένας δεν τους ακούει. Και γιατί θα έπρεπε να τους ακούσουν; Οι διαδρομές είναι παράλληλες. Δεν διασταυρώνονται. Ποτέ. Και δεν το κατάλαβε. Ούτε αυτός, ούτε οι συνάδελφοί του.

Ο 11χρονος Ματιά μεγαλώνει μέσα σε σιωπές, που κάνουν ακόμη περισσότερο αφόρητο το μίσος, την λύπη, αλλά και τις ενοχές, που σημαδεύουν το περιβάλλον του. Όλα μοιάζουν να διαλύονται μέσα στην απόγνωση, την τρέλα, τα θαμμένα μυστικά. Και πάλι οι σιωπές. Στους τοίχους της μικρής πόλης τα συνθήματα ζητούν *Δικαιοσύνη* με κόκκινα γράμματα δίπλα στο πρόσωπο του 15χρονου *Σαΐντ*: **η τάξη δολοφόνησε τον Σαΐντ**.

Ο δολοφόνος αστυνομικός αθω-

Οι σειρήνες των περιπολικών σχίζουν την σιωπή των δρόμων και γαλαζωποί φάροι φωτίζουν(;) το σκοτάδι κατά την διάρκεια της απαγόρευσης της κυκλοφορίας, οι μπάτσοι παρακολουθούν κάθε «ύποπτη» κίνηση, μετά αναλαμβάνουν οι κοινωνικοί λειτουργοί, μετά ο δικαστής ανηλίκων, ο επιτηρητής αναστολών... Ο 11χρονος Ματιά χαμογελάει: *τίποτα δεν αλλάζει ποτέ. Όλα αναπαράγονται ασταμάτητα. Τίποτε δεν χάνεται, τίποτα δεν δημιουργείται. Όλα μεταβάλλονται και πάντα με τον ίδιο τρόπο, και μόνο για ορισμένο χρονικό διάστημα...*

Οι «ήρωες» της Cloé Mehdi, καταραμένοι, αχνές φιγούρες, που κινούνται δίχως αύριο σε μια γκρίζα πόλη, που παλεύουν με τους εφιάλτες τους, αναμετριούνται με τα βλέμματα και τις σιωπές, αυτοκτονούν ή προσπαθούν να το κάνουν, «επισκέπτες» των δημόσιων ψυχιατρείων με τους ίδιους λευκούς διαδρόμους τις ίδιες λευκές μπλούζες, ισορροπούν προς στιγμή δίχως «ζώνη» ασφαλείας, ζητούν εξηγήσεις, σηκώνονται νιώθουν άτρωτοι, αντικρύζουν τα φαντάσματά τους για να βουτηχτούν και πάλι στην άβυσσο.

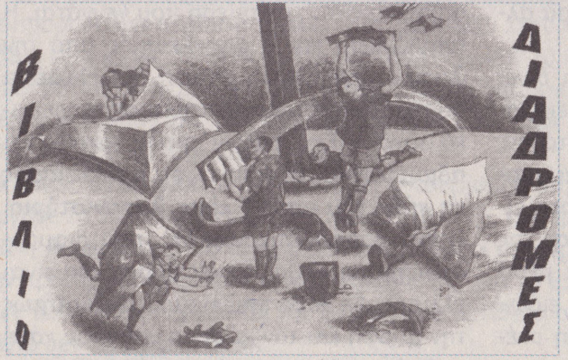
Το παρελθόν μέγγενη αληθινή, όσο και αν κρύβεται πίσω από μισόλογα και σιω-

Έρχεται η στιγμή, που μπαίνουν στον χορό για να σπάσουν την σιωπή, οι άνθρωποι της γειτονιάς, οι μάνες, οι αδερφές, οι φίλοι... Η Τζίνα η αδερφή του Ματιά, η Αμελιά η μητέρα του, ο κηδεμόνας του ο 24χρονος Ζε, η σύντροφος του Ζε η Γκαμπριέλ, ο νεαρός Καρίμ και ο φίλος του ο Ναδίρ, η Σιχάμ η αδελφή του Σαΐντ.

Και το δίχτυ απλωμένο πάνω από την άβυσσο...

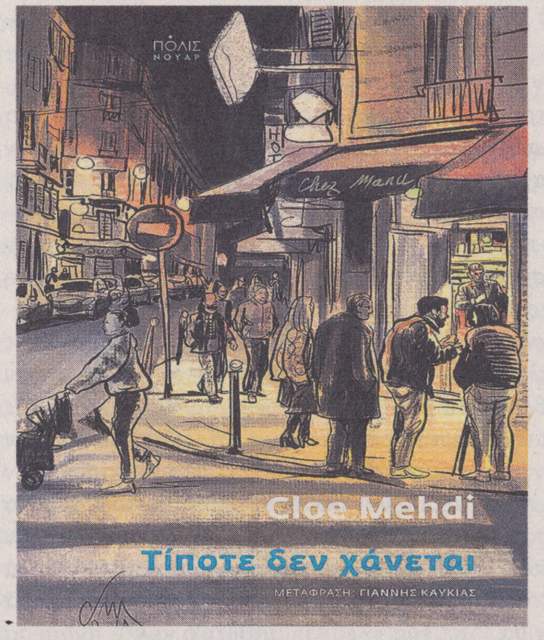
Και προχωράς, μαριονέτα του εαυτού σου, των δικών σου, του κόσμου σου, προχωράς, κάνοντας το ένα βήμα μετά το άλλο, πάντα ίσια μπροστά, δεν μπορείς να στηρίξεις κανέναν γιατί είσαι υποχρεωμένος να τεντώσεις τα χέρια στο πλάι για να ισορροπείς, υπάρχουν τόσοι άλλοι άνθρωποι πίσω σου, μπροστά σου, δεν μπορείς ούτε να βραδύνεις, ούτε να ταχύνεις το βήμα, όλη η ανθρωπότητα προχωράει πάνω σ' αυτό το τεντωμένο σχοινί και το παραμικρό παραπάτημα θα μπορούσε να είναι μοιραίο, για σένα, και γι' αυτούς που προηγούνται κι αυτούς που ακολουθούν, ορίστε όλο σου το δίλλημα.

Και όμως κάποιοι, κάποιες σκέφτονται την ανταπόδοση, *να τα κάψουμε όλα δεν γίνεται αλλιώς*, λέει η Τζίνα προαναγγέλλοντας την κάθαρση(;) και αργότερα με το όπλο στο χέρι, *πρέπει να σταματήσει αυτή η κατάσταση, πρέπει επιτέλους να κάνει κάποιος κάτι. Οτιδήποτε. Έστω και αν δεν χρησιμεύει σε τίποτα...*

ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΧΑΝΕΤΑΙ

Cloé Mehdi

Μτφ. Γιάννης Καυκιάς
εκδ. Πόλις / σελ. 385 / Ιούνιος 2020

Τον έλεγαν Σαΐντ. Ήταν δεκαπέντε χρονών, σκοτώθηκε πολύ κοντά στο κοινωνικό κέντρο. Ένας απλός έλεγχος ταυτότητας, που είχε άσκημη κατάληξη. Όπως συμβαίνει πολύ συχνά. Τα φιλαράκια που πλακώνουν. Το πρώτο μπουκάλι που πετιέται, τα τόσα άλλα που ακολουθούν. Οι νύχτες που διαδέχονται η μία την άλλη υπό το φως των αστυνομικών προβολέων, των φλας από τις κάμερες και των πυρπολημένων οδοφραγμάτων. Ο πατέρας μου που απευθύνει εκκλήσεις για ηρεμία όπως όλοι οι κοινωνικοί παιδαγωγοί. Κανένας δεν τους ακούει. Και γιατί θα έπρεπε να τους ακούσουν; Οι διαδρομές είναι παράλληλες. Δεν διασταυρώνονται. Ποτέ. Και δεν το κατάλαβε. Ούτε αυτός, ούτε οι συνάδελφοί του.

Ο 11χρονος Ματιά μεγαλώνει μέσα σε σιωπές, που κάνουν ακόμη περισσότερο αφόρητο το μίσος, την λύπη, αλλά και τις ενοχές, που σημαδεύουν το περιβάλλον του. Όλα μοιάζουν να διαλύονται μέσα στην απόγνωση, την τρέλα, τα θαμμένα μυστικά. Και πάλι οι σιωπές. Στους τοίχους της μικρής πόλης τα συνθήματα ζητούν *Δικαιοσύνη* με κόκκινα γράμματα δίπλα στο πρόσωπο του 15χρονου *Σαΐντ*: ***η τάξη δολοφόνησε τον Σαΐντ***.

Ο δολοφόνος αστυνομικός αθωώνεται σε μια πόλη, που βουλιάζει σιγά σιγά στην παραίτηση, που καταβροχθίζει λεπτό το λεπτό, μέρα με την μέρα κάθε ίχνος αθωότητας, που υποτίθεται μπορεί να «ανήκει» στους νέους: *σχολείο, κομμένο σχολείο, κλοπή αυτοκινήτου ή κάτι παρόμοιο, φυλακή, αποφυλάκιση, ανεργία, αφραγκία, γαλέρα δίχως τέλος, ξανά κλοπή αυτοκινήτου ή κάτι παρόμοιο, ξανά φυλακή, με ποινές ολοένα και πιο βαριές όσο περνούν τα χρόνια...*

Οι σειρήνες των περιπολικών σχίζουν την σιωπή των δρόμων και γαλαζωποί φάροι φωτίζουν(;) το σκοτάδι κατά την διάρκεια της απαγόρευσης της κυκλοφορίας, οι μπάτσοι παρακολουθούν κάθε «ύποπτη» κίνηση, μετά αναλαμβάνουν οι κοινωνικοί λειτουργοί, μετά ο δικαστής ανηλίκων, ο επιτηρητής αναστολών... Ο 11χρονος Ματιά χαμογελάει: *τίποτα δεν αλλάζει ποτέ. Όλα αναπαράγονται ασταμάτητα. Τίποτε δεν χάνεται, τίποτα δεν δημιουργείται. Όλα μεταβάλλονται και πάντα με τον ίδιο τρόπο, και μόνο για ορισμένο χρονικό διάστημα...*

Οι «ήρωες» της Cloé Mehdi, καταραμένοι, αχνές φιγούρες, που κινούνται δίχως αύριο σε μια γκρίζα πόλη, που παλεύουν με τους εφιάλτες τους, αναμετριούνται με τα βλέμματα και τις σιωπές, αυτοκτονούν ή προσπαθούν να το κάνουν, «επισκέπτες» των δημόσιων ψυχιατρείων με τους ίδιους λευκούς διαδρόμους τις ίδιες λευκές μπλούζες, ισορροπούν προς στιγμή δίχως «ζώνη» ασφαλείας, ζητούν εξηγήσεις, σηκώνονται νιώθουν άτρωτοι, αντικρύζουν τα φαντάσματά τους για να βουτηχτούν και πάλι στην άβυσσο.

Το παρελθόν μέγγενη αληθινή, όσο και αν κρύβεται πίσω από μισόλογα και σιωπές, που σηκώνονται ξανά και ξανά σαν τοίχοι, γιατί κάθε σιωπή κρύβει και μια ταπείνωση, και μια υποταγή, μια απώλεια την οποία διαδέχεται η επόμενη και μετά η επομένη...

Και το πρόσωπο του *Σαΐντ* σβήνεται από τους τοίχους της πόλης και αυτή τη φορά κανένας δεν προσπαθεί να τον ξαναζωγραφίσει...

Το παρελθόν, όμως, ακόμα και νεκρό δεν είναι ποτέ θαμμένο...

Έρχεται η στιγμή, που μπαίνουν στον χορό για να σπάσουν την σιωπή, οι άνθρωποι της γειτονιάς, οι μάνες, οι αδερφές, οι φίλοι... Η Τζίνα η αδερφή του Ματιά, η Αμελιά η μητέρα του, ο κηδεμόνας του ο 24χρονος Ζε, η σύντροφος του Ζε η Γκαμπριέλ, ο νεαρός Καρίμ και ο φίλος του ο Ναδίρ, η Σιχάμ η αδελφή του Σαΐντ.

Και το δίχτυ απλωμένο πάνω από την άβυσσο...

Και προχωράς, μαριονέτα του εαυτού σου, των δικών σου, του κόσμου σου, προχωράς, κάνοντας το ένα βήμα μετά το άλλο, πάντα ίσια μπροστά, δεν μπορείς να στηρίξεις κανέναν γιατί είσαι υποχρεωμένος να τεντώσεις τα χέρια στο πλάι για να ισορροπείς, υπάρχουν τόσοι άλλοι άνθρωποι πίσω σου, μπροστά σου, δεν μπορείς ούτε να βραδύνεις, ούτε να ταχύνεις το βήμα, όλη η ανθρωπότητα προχωράει πάνω σ' αυτό το τεντωμένο σχοινί και το παραμικρό παραπάτημα θα μπορούσε να είναι μοιραίο, για σένα, και γι' αυτούς που προηγούνται κι αυτούς που ακολουθούν, ορίστε όλο σου το δίλλημα.

Και όμως κάποιοι, κάποιες σκέφτονται την ανταπόδοση, *να τα κάψουμε όλα δεν γίνεται αλλιώς*, λέει η Τζίνα προαναγγέλλοντας την κάθαρση(;) και αργότερα με το όπλο στο χέρι, *πρέπει να σταματήσει αυτή η κατάσταση, πρέπει επιτέλους να κάνει κάποιος κάτι. Οτιδήποτε. Έστω και αν δεν χρησιμεύει σε τίποτα...*

....Οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν μέχρι τα ξημερώματα. Οι ταραχές ξέσπασαν μετά τον θάνατο ενός εικοσιδυάχρονου, του Σελίμ Σαντζιάκ, τουρκικής καταγωγής, σε συνθήκες που παραμένουν αδιευκρίνιστες...

Είμαι καλά κραυγάζει ο Ματιά, τ' ορκίζομαι, η βρωμιά του κόσμου δεν μπορεί να με αγγίξει. Έχω το απόρθητο τείχος μου...

Συσπείρωση Αναρχικών

Στην ίδια κατεύθυνση, όμως, δεν βρίσκονται και με μεγάλη επιτυχία μάλιστα, οι περιλάλητες δυτικές δημοκρατίες; Σύμφωνα με τον *Τρίσταν Χάρις*, πρώην υπάλληλο του *τομέα Ηθικής της* ***Google,*** η τεχνητή νοημοσύνη «*είναι σαν ένα πείραμα φυλακής, καλούμε τον κόσμο μέσα σε ένα μάτριξ και βγάζουμε χρήματα και δεδομένα με την δραστηριότητα τους με μόνο σκοπό το κέρδος. Και δεν είμαστε καν ενήμεροι ότι αυτό συμβαίνει. Χάσαμε τον δρόμο μας. Ομάδες μηχανικών χακάρουν την ανθρώπινη ψυχολογία για να πάρουν μεγαλύτερη ανάπτυξη, περισσότερους εγγεγραμμένους χρήστες*».

Σύμφωνα πάλι με τον *Μακνάμι*, επενδυτή και μέτοχο του Facebook: «*χωρίς υπερβολή οι διαδικτυακές πλατφόρμες συνιστούν την μεγαλύτερη απειλή για την παγκόσμια τάξη. Αν θέλουμε να αποφύγουμε ένα απολυταρχικό μέλλον, πρέπει να μειώσουμε την επιρροή τους, επειδή δίνουν στους αυταρχικούς τη δυνατότητα να επιβάλλουν εύκολα την θέλησή τους. Δεν είναι δυνατόν τα όποια οφέλη του Facebook να δικαιολογούν συλλογικές βλάβες σε δισεκατομμύρια ανθρώπων, να δικαιολογούν την αποσταθεροποίηση κρίσιμων θεσμών, του Τύπου, των εκλεκτορικών συστημάτων, και των διεθνών συστημάτων διακυβέρνησης, που προστατεύουν τους αθώους*».

Σιγά μην προστατεύουν τους αθώους τα διεθνή συστήματα διακυβέρνησης! Ακριβώς την ίδια δουλειά επιτελούν. Η ισχύς της παρακολούθησης μέσω των κοινωνικών δικτύων, η δυνατότητα χειραγώγησης εκλογικών αποτελεσμάτων, είναι μέρος της παγκόσμιας διακυβέρνησης και όχι ξένο σώμα.

Οι ψυχολογικές επιχειρήσεις, οι αδυσώπητοι πόλεμοι δεδομένων, οι αλγόριθμοι οι οποίοι ορίζουν το μέλλον μας εκφράζουν την διαχρονική θέληση κάθε εξουσίας και κάθε εξουσιαστή, ο οποίος βεβαιώνει: *θέλουμε να σας χειραγωγήσουμε και θέλουμε να το κάνουμε γρήγορα, αποτελεσματικά, τελεσίδικα*... Η άνευ προηγουμένου οικειοθελής παράδοση προσωπικών στοιχείων στην κρεατομηχανή των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και μάλιστα σε παγκόσμια κλίμακα είναι ό,τι πιο ευχάριστο έχει συμβεί για τους εξουσιαστές, χωρίς υπερβολή, σ' όλη την ιστορική διαδρομή της κυριαρχίας και ότι πιο δυσοίωνο για τους εξουσιαζόμενους.

Ο αντίκτυπος αυτής της παράδοσης, δυστυχώς, δεν είναι ακόμη εύκολο να εκτιμηθεί, ούτε οι συνέπειες στον έλεγχο του παγκόσμιου πληθυσμού. Η συγκατάθεση που έχει δοθεί στην εξουσία έχει τεράστια σημασία γι' αυτήν, επειδή, όπως είναι γνωστό, η επιβολή μόνο μέσω της ωμής βίας και τρομοκρατίας έχει κοντά ποδάρια. Όπως έγραφε το 1971 ο ***Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι,*** «*Μία τέτοια κοινωνία θα ελέγχεται από την ελίτ της οποίας η εξουσία θα βασίζεται σε μία ανώτερη επιστημονική τεχνογνωσία. Ανεμπόδιστη από τους περιορισμούς των παραδοσιακών φιλελεύθερων αξιών, η ελίτ αυτή δεν θα διστάσει, για πολιτικούς λόγους, να χρησιμοποιήσει τις τελευταίες σύγχρονες τεχνικές για να επηρεάσει τη δημόσια συμπεριφορά και να κρατήσει την κοινωνία υπό έλεγχο και επιτήρηση*».

Χαρακτηριστικός είναι ο προβληματισμός που τέθηκε όταν πρόσφατα απει-

Το απόν κομμάτι του εαυτού μας

Ο ιός της παραοικονομίας
Ο τρόμος του κράτους
Ο φόβος του θανάτου
Η απομόνωση της ζωής

Η αφιλόξενη αγκαλιά
Η εμπειρία της συγκάλυψης
Το αδιαμαρτύρητο παρόν
Η ώρα της διαφυγής

Σύμφωνα πάλι με τον Μακνάμι, επενδυτή και μέτοχο του Facebook: «*χωρίς υπερβολή οι διαδικτυακές πλατφόρμες συνιστούν την μεγαλύτερη απειλή για την παγκόσμια τάξη. Αν θέλουμε να αποφύγουμε ένα απολυταρχικό μέλλον, πρέπει να μειώσουμε την επιρροή τους, επειδή δίνουν στους αυταρχικούς τη δυνατότητα να επιβάλλουν εύκολα την θέλησή τους. Δεν είναι δυνατόν τα όποια οφέλη του Facebook να δικαιολογούν συλλογικές βλάβες σε δισεκατομμύρια ανθρώπων, να δικαιολογούν την αποσταθεροποίηση κρίσιμων θεσμών, του Τύπου, των εκλεκτορικών συστημάτων, και των διεθνών συστημάτων διακυβέρνησης, που προστατεύουν τους αθώους*».

Σιγά μην προστατεύουν τους αθώους τα διεθνή συστήματα διακυβέρνησης! Ακριβώς την ίδια δουλειά επιτελούν. Η ισχύς της παρακολούθησης μέσω των κοινωνικών δικτύων, η δυνατότητα χειραγώγησης εκλογικών αποτελεσμάτων, είναι μέρος της παγκόσμιας διακυβέρνησης και όχι ξένο σώμα.

Οι ψυχολογικές επιχειρήσεις, οι αδυσώπητοι πόλεμοι δεδομένων, οι αλγόριθμοι οι οποίοι ορίζουν το μέλλον μας εκφράζουν την διαχρονική θέληση κάθε εξουσίας και κάθε εξουσιαστή, ο οποίος βεβαιώνει: *θέλουμε να σας χειραγωγήσουμε και θέλουμε να το κάνουμε γρήγορα, αποτελεσματικά, τελεσίδικα...* Η άνευ προηγουμένου οικειοθελής παράδοση προσωπικών στοιχείων στην κρεατομηχανή των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και μάλιστα σε παγκόσμια κλίμακα είναι ό,τι πιο ευχάριστο έχει συμβεί για τους εξουσιαστές, χωρίς υπερβολή, σ' όλη την ιστορική διαδρομή της κυριαρχίας και ότι πιο δυσοίωνο για τους εξουσιαζόμενους.

Ο αντίκτυπος αυτής της παράδοσης, δυστυχώς, δεν είναι ακόμη εύκολο να εκτιμηθεί, ούτε οι συνέπειες στον έλεγχο του παγκόσμιου πληθυσμού. Η συγκατάθεση που έχει δοθεί στην εξουσία έχει τεράστια σημασία γι' αυτήν, επειδή, όπως είναι γνωστό, η επιβολή μόνο μέσω της ωμής βίας και τρομοκρατίας έχει κοντά ποδάρια. Όπως έγραφε το 1971 ο ***Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι***, «*Μία τέτοια κοινωνία θα ελέγχεται από την ελίτ της οποίας η εξουσία θα βασίζεται σε μία ανώτερη επιστημονική τεχνογνωσία. Ανεμπόδιστη από τους περιορισμούς των παραδοσιακών φιλελεύθερων αξιών, η ελίτ αυτή δεν θα διστάσει, για πολιτικούς λόγους, να χρησιμοποιήσει τις τελευταίες σύγχρονες τεχνικές για να επηρεάσει τη δημόσια συμπεριφορά και να κρατήσει την κοινωνία υπό έλεγχο και επιτήρηση*».

Χαρακτηριστικός είναι ο προβληματισμός που τέθηκε όταν πρόσφατα απειλήθηκε η διακοπή της πρόσβασης σε εκατοντάδες εκατομμύρια χρήστες του ***facebook*** και του ***Instagram,*** που ζουν στον ευρωπαϊκό χώρο, και αφορούσε τον κίνδυνο της ψυχολογικής τους διαταραχής λόγω της εξάρτησής τους και μάλιστα εν μέσω λοιπών απαγορεύσεων ελέω κορωναϊού.

Ακριβώς εξ αιτίας αυτής της πραγματικότητας το κινέζικο μοντέλο ολοκληρωτικού ελέγχου και επιτήρησης μπορεί να συγκλίνει εύκολα στις υπάρχουσες απαιτήσεις για την χειραγώγηση των δυτικών κοινωνιών. Και δεν είναι η πρώτη φορά που θα συμβεί κάτι τέτοιο. Θα θυμίσουμε ότι μια από τις μεγαλύτερες βρετανικές εφημερίδες, η ***Daily Mail,*** με ημερήσια κυκλοφορία 4.000.000 φύλλα ανήκε στους πλέον ένθερμους υποστηρικτές του ναζιστικού καθεστώτος.

Παγκόσμια επιβολή, λοιπόν, καραντίνας, ταυτόχρονος εγκλεισμός στα σπίτια δισεκατομμυρίων ανθρώπων, συνεχείς υγειονομικοί έλεγχοι, βιομετρικοί έλεγχοι, βιομετρικές ταυτότητες, υποχρεωτική χρήση μάσκας σε εξωτερικούς και εσωτερικούς χώρους, αποθέωση της τηλεργασίας, τρομοκράτηση με επαναλαμβανόμενες εικόνες, χαρακτηρισμός ως τρομοκρατών εκείνων που αρνούνται να βάλουν μάσκα, πλήρης υποταγή στον επιστημονικό λόγο, ακόμα

Ο ιός της παραοικονομίας
Ο τρόμος του κράτους
Ο φόβος του θανάτου
Η απομόνωση της ζωής
Η παρουσία της συνήθειας
Ο κύκλος της ζωής
Η αφύπνιση του «είμαι»
Η αγωνία της επιβίωσης
Το αλάνθαστο του ενστίκτου
Η προβολή τού τίποτα
Η επιβολή του θεού
Τικ, τακ, τικ, τακ, τικ, τακ
Η απάτη της συμβουλής
Η μαστροπεία της ολοκλήρωσης
Η έκρηξη της υπομονής
Το ανίκητο του τέλους
Η σάρκα της μορφής

Η αφιλόξενη αγκαλιά
Η εμπειρία της συγκάλυψης
Το αδιαμαρτύρητο παρόν
Η ώρα της διαφυγής
Οι ακάλυπτοι ώμοι
Η ματιά του γυρολόγου
Η δίψα της ικανοποίησης
Τα μυστικά των δρώμενων
Η ζυγαριά της τέχνης
Η αρπαγή της σκέψης
Η εξαγορά του πνεύματος
Η ορμή του θάρρους
Ένα – ακόμη – κομμάτι του
εαυτού μας
Η ανάγκη να ξεχωρίσεις
Η δέσμευση του όλου
Το σταματημένο ρολόι

δικα... Η άνευ προηγουμένου οικειοθελής παράδοση προσωπικών στοιχείων στην κρεατομηχανή των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και μάλιστα σε παγκόσμια κλίμακα είναι ό,τι πιο ευχάριστο έχει συμβεί για τους εξουσιαστές, χωρίς υπερβολή, σ' όλη την ιστορική διαδρομή της κυριαρχίας και ότι πιο δυσοίωνο για τους εξουσιαζόμενους.

Ο αντίκτυπος αυτής της παράδοσης, δυστυχώς, δεν είναι ακόμη εύκολο να εκτιμηθεί, ούτε οι συνέπειες στον έλεγχο του παγκόσμιου πληθυσμού. Η συγκατάθεση που έχει δοθεί στην εξουσία έχει τεράστια σημασία γι' αυτήν, επειδή, όπως είναι γνωστό, η επιβολή μόνο μέσω της ωμής βίας και τρομοκρατίας έχει κοντά ποδάρια. Όπως έγραφε το 1971 ο ***Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι,*** «*Μία τέτοια κοινωνία θα ελέγχεται από την ελίτ της οποίας η εξουσία θα βασίζεται σε μία ανώτερη επιστημονική τεχνογνωσία. Ανεμπόδιστη από τους περιορισμούς των παραδοσιακών φιλελεύθερων αξιών, η ελίτ αυτή δεν θα διστάσει, για πολιτικούς λόγους, να χρησιμοποιήσει τις τελευταίες σύγχρονες τεχνικές για να επηρεάσει τη δημόσια συμπεριφορά και να κρατήσει την κοινωνία υπό έλεγχο και επιτήρηση*».

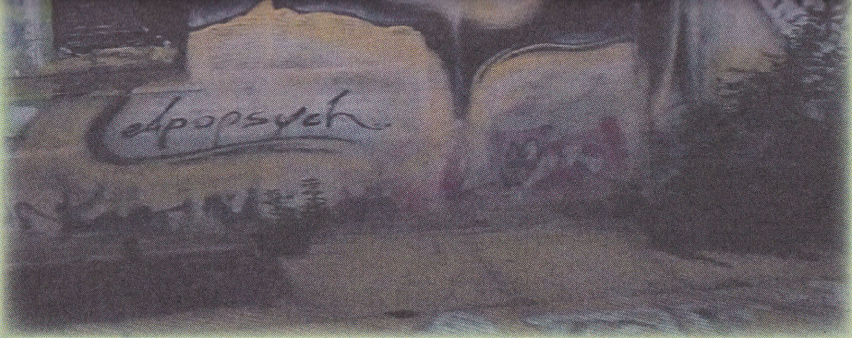
Χαρακτηριστικός είναι ο προβληματισμός που τέθηκε όταν πρόσφατα απειλήθηκε η διακοπή της πρόσβασης σε εκατοντάδες εκατομμύρια χρήστες του ***facebook*** και του ***Instagram,*** που ζουν στον ευρωπαϊκό χώρο, και αφορούσε τον κίνδυνο της ψυχολογικής τους διαταραχής λόγω της εξάρτησής τους και μάλιστα εν μέσω λοιπών απαγορεύσεων ελέω κορωναϊού.

Ακριβώς εξ αιτίας αυτής της πραγματικότητας το κινέζικο μοντέλο ολοκληρωτικού ελέγχου και επιτήρησης μπορεί να συγκλίνει εύκολα στις υπάρχουσες απαιτήσεις για την χειραγώγηση των δυτικών κοινωνιών. Και δεν είναι η πρώτη φορά που θα συμβεί κάτι τέτοιο. Θα θυμίσουμε ότι μια από τις μεγαλύτερες βρετανικές εφημερίδες, η ***Daily Mail,*** με ημερήσια κυκλοφορία 4.000.000, φύλλα ανήκε στους πλέον ένθερμους υποστηρικτές του ναζιστικού καθεστώτος.

Παγκόσμια επιβολή, λοιπόν, καραντίνας, ταυτόχρονος εγκλεισμός στα σπίτια δισεκατομμυρίων ανθρώπων, συνεχείς υγειονομικοί έλεγχοι, βιομετρικοί έλεγχοι, βιομετρικές ταυτότητες, υποχρεωτική χρήση μάσκας σε εξωτερικούς και εσωτερικούς χώρους, αποθέωση της τηλεργασίας, τρομοκράτηση με επαναλαμβανόμενες εικόνες, χαρακτηρισμός ως τρομοκρατών εκείνων που αρνούνται να βάλουν μάσκα, πλήρης υποταγή στον επιστημονικό λόγο, ακόμα και όταν πρόκειται για την πλέον παράλογη απαίτηση πειθάρχησης.

Ο ***Άλντους Χάξλεϋ*** στο περίφημο βιβλίο του «*Ο Θαυμαστός Καινούριος Κόσμος*», έγραφε ότι «*τα υποκείμενα του μελλοντικού δικτάτορα θα κυβερνούνται ανώδυνα από ένα σώμα κοινωνικών μηχανικών υψηλής κατάρτισης*». Η προηγηθείσα αποθέωση της βιολογικής υγείας, καλλιέργησε το εύφορο έδαφος για την αποδοχή του απόλυτου τρόμου μπρος στο αντίθετο ενδεχόμενο και ακριβώς εδώ στηρίζεται η κυριαρχία: στην υπόσχεση της νίκης –και μάλιστα με στρατιωτική ορολογία– επί του κορωναϊού, μια υπόσχεση, όμως, που προϋποθέτει την συγκατάνευση στην απόλυτη πειθάρχηση με τα μέτρα που επιβάλλει όσο και αν φαίνονται παράλογα, όσο και αν τρομάζει η σκέψη ότι ήρθαν για να μείνουν, όσο και οι περισσότεροι καταλαβαίνουμε ότι το ξέφωτο όλο και ξεμακραίνει.

Συσπείρωση Αναρχικών

Ο ιός της παραοικονομίας
Ο τρόμος του κράτους
Ο φόβος του θανάτου
Η απομόνωση της ζωής
Η παρουσία της συνήθειας
Ο κύκλος της ζωής
Η αφύπνιση του «είμαι»
Η αγωνία της επιβίωσης
Το αλάνθαστο του ενστίκτου
Η προβολή τού τίποτα
Η επιβολή του θεού
Τικ, τακ, τικ, τακ, τικ, τακ
Η απάτη της συμβουλής
Η μαστροπεία της ολοκλήρωσης
Η έκρηξη της υπομονής
Το ανίκητο του τέλους
Η σάρκα της μορφής
Η οφειλή της ύπαρξης
Ο σπόρος της αλητείας
Η πληγή στα γόνατα
Το αδιέξοδο της ύλης
Η φθορά των ρούχων
Η επιτομή της αρχής
Η αναρχία των θέλω
Η επισημότητα του ψεύδους
Η ρυμοτομία της αποξένωσης
Το εκκρεμές της αδράνειας

Η αφιλόξενη αγκαλιά
Η εμπειρία της συγκάλυψης
Το αδιαμαρτύρητο παρόν
Η ώρα της διαφυγής
Οι ακάλυπτοι ώμοι
Η ματιά του γυρολόγου
Η δίψα της ικανοποίησης
Τα μυστικά των δρώμενων
Η ζυγαριά της τέχνης
Η αρπαγή της σκέψης
Η εξαγορά του πνεύματος
Η ορμή του θάρρους
Ένα – ακόμη – κομμάτι του
εαυτού μας
Η ανάγκη να ξεχωρίσεις
Η δέσμευση του όλου
Το σταματημένο ρολόι
Ο δράκος των παραμυθιών μας
Το δρομολόγιο της αφής
Η χειραψία με το διάβολο
Η γνωριμία με την άβυσσο
Οι χορταριασμένες πέτρες
Το σημάδι στην ψυχή
Το απόν κομμάτι του εαυτού μας
Τικ, τακ, τικ, τακ, τικ, τακ

ophelia

Τα πλαστικά κατακλύζουν τις θάλασσες, ο πολιτισμός επιτίθεται στο φυσικό περιβάλλον.

Πάνω από 100 τόνοι πλαστικών αποβλήτων κάλυψαν παραλία της πόλης Omoa της βόρειας Ονδούρας στην Καραϊβική. Τα πλαστικά ταξίδεψαν από την Γουατεμάλα λόγω ισχυρών βροχοπτώσεων, οι οποίες έπληξαν την περιοχή.

Στο ειδυλλιακό τοπίο της παραλίας με τους φοίνικες και τις ξύλινες καλύβες προστέθηκαν και παχιά στρώματα πλαστικών, δημιουργώντας μια θάλασσα όπου κυμάτιζε το πλαστικό. Το παραπάνω γεγονός δεν συμβαίνει πρώτη φορά στην Ονδούρα, αφού πολύ συχνά τεράστια πλωτά νησιά από πλαστικό ταξιδεύουν απ' την Γουατεμάλα στην πόλη Omoa και στο νησί Ροατάν.

Τα παραπάνω είναι μια σταγόνα στον ωκεανό κυριο-

νουν βαρύ τίμημα από την μόλυνση. Οι ακτές τους είναι θαμμένες από πλαστικό και τα πουλιά τρέφονται από αυτό με αποτέλεσμα τον αργό και επώδυνο θάνατό τους.

Τα παραπάνω μάς υπενθυμίζουν ότι πολιτισμός και φυσικό περιβάλλον δεν πάνε μαζί. Οικονομία, κέρδος και φυσικό περιβάλλον δεν πάνε μαζί. Καμμία ανακύκλωση δεν μπορεί να ισορροπήσει την βλάβη που έχει προκαλέσει ο πολιτισμός πάνω στο φυσικό περιβάλλον. Για το λόγο αυτό, όσο περισσότερο μας μιλάνε για ανακύκλωση, τόσο περισσότερα σκουπίδια από πλαστικό θα καλύπτουν ακτές και συνειδήσεις.

Δεν μου λέτε, δεν μου λέτε, η τυρόπιτα στο Μαξίμου πόσο πουλιέται;

Τι τραβάει και αυτό το έρμο κτήριο του Μαξίμου; Αφού μας ενημέρωσαν οι νεοδημοκράτες, νυν ένοικοι του Μαξίμου, ότι πότισαν οι τοίχοι του κτηρίου αριστερό χασίσι για πέντε και πλέον χρόνια, τώρα μας ενημερώνουν οι ίδιοι, μέσω του Διαύγεια, ότι οι τοίχοι έχουν ποτιστεί και εθιστεί στον καφέ και την τυρόπιτα. Τα νεύρα του δηλαδή!

Από την απόλυτη χαλαρότητα και επαναστατική θολούρα, στην δεξιά εγρήγορση του καφέ και στην καούρα της σφολιάτας. Μάλιστα, οι άριστοι κυβερνώντες θεωρούν ότι ο εθισμός στην καφέ και στις μπουγατσοτυρόπιτες πρέπει να πληρώνονται από ειδικό κονδύλι του υπουργείου Οικονομικών, λες και δεν φτάνουν τα λεφτά στους πιο ακριβοπληρωμένους άχρηστους του Ελλαδικού χώρου, που κατοικοεδρεύουν στο Μαξίμου. Από 3/8 μέχρι 18/9, σύμφωνα με το Διαύγεια, οι χαραμοφάηδες του Μαξίμου έφαγαν και ήπιαν στην υγειά του μαλάκα 4.569,71 ευρώ σε καφέδες και τυρόπιτες. Μάλιστα, μπορεί να συνοψιστεί σε τρεις φράσεις: Τα έχουμε κάνει σκατά, δεν έχω να σας πληρώνω γιατί τα λεφτά τα δίνω σε άλλους, φοράτε μάσκα.

Την ίδια στιγμή που το κράτος κλείνει τα περίπτερα στις 12:00, γιατί όπως είπε και ο επιδημιολόγος Σύψας, *το αλκοόλ φέρνει χαλάρωση και τους ανθρώπους πιο κοντά και αυτό είναι επικίνδυνο,* κυνηγώντας τους νέους από τις πλατείες, αφήνει τον κόσμο να στριμώχνεται στα μέσα μαζικής μεταφοράς, στις εκκλησίες, στους χώρους δουλειάς και στα σχολεία. Σαφώς και οι αστυνομικές επιχειρήσεις στις πλατείες δεν γίνονται για την προάσπιση της δημόσιας υγείας, αφού οι κυβερνώντες τόσο καιρό από την έναρξη της λεγόμενης πανδημίας την έχουν γραμμένη στα παλιά τους τα παπούτσια, αλλά γιατί με αυτό τον τρόπο κτυπούν ο,τιδήποτε μη ελεγχόμενο εν τη γενέσει του. Μπορεί οι νέοι να συγκεντρώνονται στις πλατείες για να πιουν μπύρες και να ακούσουν μουσική, αλλά γνωρίζουν ότι αυτή η πρακτική είναι τελείως έξω από τα πρότυπα διασκέδασης και επικοινωνίας που επικρατούν, αμφισβητώντας στην πράξη τα μέτρα του κράτους και προβάλλοντας μια ιδιότυπη ανυπακοή. Το κράτος, λοιπόν, γνωρίζει ότι εάν αυτή η πρακτική γίνει συνήθεια, μπορεί να εξελιχθεί σε περαιτέρω αμφισβήτηση, με πιθανές ανεξέλεγκτες αντιδράσεις, γι' αυτό και κόπτεται τόσο για τον έλεγχο των πλατειών.

Η κοινωνικά διαχωριστική κουλτούρα των Καμένων Βούρλων δυστυχώς δεν είναι μεμονωμένο περιστατικό

Όποια κυριαρχικά παιχνίδια και να παίζονται πάνω σε μετανάστες και πρόσφυγες, καθώς και στους κατοίκους του Ελλαδικού χώρου, αυτό που γίνεται στα Καμένα Βούρλα από εκατοντάδες κατοίκους είναι μια αθλιότητα. Για μέρες, εκατοντάδες κάτοικοι έχουν αποκλείσει την Εθνική οδό και αποτρέπουν την διανομή κουβερτών και φαγητού σε 39 ασυνόδευτους ανήλικους πρόσφυγες και μετανάστες. Τα αποβράσματα συνδιαλέγονται ακόμα και με τους μπάτσους, προτρέποντάς τους να μπουν στο ξενοδοχείο όπου φιλοξενούνται προσωρινά οι ανήλικα πρόσφυγες και μετανάστες και να τους ξυλοφορτώσουν. Μάλιστα,

Τα πλαστικά κατακλύζουν τις θάλασσες, ο πολιτισμός επιτίθεται στο φυσικό περιβάλλον.

Πάνω από 100 τόνοι πλαστικών αποβλήτων κάλυψαν παραλία της πόλης Omoa της βόρειας Ονδούρας στην Καραϊβική. Τα πλαστικά ταξίδεψαν από την Γουατεμάλα λόγω ισχυρών βροχοπτώσεων, οι οποίες έπληξαν την περιοχή.

Στο ειδυλλιακό τοπίο της παραλίας με τους φοίνικες και τις ξύλινες καλύβες προστέθηκαν και παχιά στρώματα πλαστικών, δημιουργώντας μια θάλασσα όπου κυματίζει το πλαστικό. Το παραπάνω γεγονός δεν συμβαίνει πρώτη φορά στην Ονδούρα, αφού πολύ συχνά τεράστια πλωτά νησιά από πλαστικό ταξιδεύουν απ' την Γουατεμάλα στην πόλη Omoa και στο νησί Ροατάν.

Τα παραπάνω είναι μια σταγόνα στον ωκεανό κυριολεκτικά, αφού στον πλανήτη υπάρχουν στους ωκεανούς τεράστια πλωτά νησιά από πλαστικά. Ένα τέτοιο είναι και το Midway Atoll.

Το Midway Atoll αποτελείται από τρία μικρά νησιά στην μέση του Βόρειου Ειρηνικού. Η κοντινότερη ακτή απέχει από τα νησιά πάνω από 3.000 χιλιόμετρα. Ανατολικά και δυτικά των νησιών υπάρχουν δύο ήπειροι από πλαστικό που επιπλέουν στον ωκεανό. Πρόκειται για δύο δίνες του κεντρικού βόρειου και δυτικού Ειρηνικού Ωκεανού. Η έκταση κάθε μιας από τις δίνες είναι περίπου όσο αυτή της Γαλλίας, αλλά το ακριβές μέγεθος δεν είναι γνωστό, δεδομένου ότι ο εντοπισμός τους από δορυφόρο είναι αρκετά δύσκολος λόγω των πολύ μικρών κομματιών από πλαστικό. Η κηλίδα από σκουπίδια αποτελείται από ένα χαρακτηριστικά μεγάλο όγκο πλαστικών, χημικών αποβλήτων και άλλων απορριμμάτων, τα οποία έχουν παγιδευτεί από τα ρεύματα της θάλασσας στο συγκεκριμένο σημείο.

κύκλωση δεν μπορεί να ισορροπήσει την βλάβη που έχει προκαλέσει ο πολιτισμός πάνω στο φυσικό περιβάλλον. Για το λόγο αυτό, όσο περισσότερο μας μιλάνε για ανακύκλωση, τόσο περισσότερα σκουπίδια από πλαστικό θα καλύπτουν ακτές και συνειδήσεις.

Δεν μου λέτε, δεν μου λέτε, η τυρόπιτα στο Μαξίμου πόσο πουλιέται;

Τι τραβάει και αυτό το έρμο κτήριο του Μαξίμου; Αφού μας ενημέρωσαν οι νεοδημοκράτες, νυν ένοικοι του Μαξίμου, ότι πότισαν οι τοίχοι του κτηρίου αριστερό χασίσι για πέντε και πλέον χρόνια, τώρα μας ενημερώνουν οι ίδιοι, μέσω του Διαύγεια, ότι οι τοίχοι έχουν ποτιστεί και εθιστεί στον καφέ και την τυρόπιτα. Τα νεύρα του δηλαδή!

Από την απόλυτη χαλαρότητα και επαναστατική θολούρα, στην δεξιά εγρήγορση του καφέ και στην καούρα της σφολιάτας. Μάλιστα, οι άριστοι κυβερνώντες θεωρούν ότι ο εθισμός στην καφέ και στις μπουγατσοτυρόπιτες πρέπει να πληρώνονται από ειδικό κονδύλι του υπουργείου Οικονομικών, λες και δεν φτάνουν τα λεφτά στους πιο ακριβοπληρωμένους άχρηστους του Ελλαδικού χώρου, που κατοικοεδρεύουν στο Μαξίμου. Από 3/8 μέχρι 18/9, σύμφωνα με το Διαύγεια, οι χαραμοφάηδες του Μαξίμου έφαγαν και ήπιαν στην υγειά του μαλάκα 4.569,71 ευρώ σε καφέδες και τυρόπιτες. Μάλιστα, οι εθισμένοι στον καφέ και στην εξουσία χαραμοφάηδες, σύμφωνα με το έγγραφο του Διαύγεια φαίνεται ότι μέσα σε μια μέρα ξοδεύουν μέχρι και 800 ευρώ σε «είδη κυλικείου» (sic).

Ξερνάμε, όχι από τον πολύ καφέ και τις τυρόπιτες, αλλά από τους εξουσιομανείς του Μαξίμου.

Το κράτος επιτίθεται στις πλατείες για όλους τους λόγους, εκτός από αυτόν της δημόσιας υγείας

Η κατάσταση είναι για γέλια και για κλάματα. Η κυβέρνηση με μια σειρά από άκυρα και αυτοαναιρούμενα μέτρα δείχνει να τα έχει χαμένα σχετικά με την διαχείριση του κορωναϊού. Ο Μητσοτάκης φαίνεται ότι έχει εθιστεί στα διαγγέλματα, στα οποία δεν λέει απολύτως τίποτα και το μόνο που κάνουν είναι να του χαλάνε για πολύ λίγο τις διακοπές. Το τελευταίο διάγγελμα του Σεπτέμβρη μάλιστα,

λείας και στα σχολεία. Σαφώς και οι αστυνομικές επιχειρήσεις στις πλατείες δεν γίνονται για την προάσπιση της δημόσιας υγείας, αφού οι κυβερνώντες τόσο καιρό από την έναρξη της λεγόμενης πανδημίας την έχουν γραμμένη στα παλιά τους τα παπούτσια, αλλά γιατί με αυτό τον τρόπο κτυπούν ο,τιδήποτε μη ελεγχόμενο εν τη γενέσει του. Μπορεί οι νέοι να συγκεντρώνονται στις πλατείες για να πιουν μπύρες και να ακούσουν μουσική, αλλά γνωρίζουν ότι αυτή η πρακτική είναι τελείως έξω από τα πρότυπα διασκέδασης και επικοινωνίας που επικρατούν, αμφισβητώντας στην πράξη τα μέτρα του κράτους και προβάλλοντας μια ιδιότυπη ανυπακοή. Το κράτος, λοιπόν, γνωρίζει ότι εάν αυτή η πρακτική γίνει συνήθεια, μπορεί να εξελιχθεί σε περαιτέρω αμφισβήτηση, με πιθανές ανεξέλεγκτες αντιδράσεις, γι' αυτό και κόπτεται τόσο για τον έλεγχο των πλατειών.

Η κοινωνικά διαχωριστική κουλτούρα των Καμένων Βούρλων δυστυχώς δεν είναι μεμονωμένο περιστατικό

Όποια κυριαρχικά παιχνίδια και να παίζονται πάνω σε μετανάστες και πρόσφυγες, καθώς και στους κατοίκους του Ελλαδικού χώρου, αυτό που γίνεται στα Καμένα Βούρλα από εκατοντάδες κατοίκους είναι μια αθλιότητα. Για μέρες, εκατοντάδες κάτοικοι έχουν αποκλείσει την Εθνική οδό και αποτρέπουν την διανομή κουβερτών και φαγητού σε 39 ασυνόδευτους ανήλικους πρόσφυγες και μετανάστες. Τα αποβράσματα συνδιαλέγονται ακόμα και με τους μπάτσους, προτρέποντάς τους να μπουν στο ξενοδοχείο όπου φιλοξενούνται προσωρινά οι ανήλικα πρόσφυγες και μετανάστες και να τους ξυλοφορτώσουν. Μάλιστα,

την Παρασκευή το βράδυ, μετά από διήμερο αποκλεισμό και τραμπουκισμό από μερίδα των ντόπιων, κάποιοι από τους ανήλικους πρόσφυγες και μετανάστες αντέδρασαν, όπως ήταν επόμενο και θέλησαν να βγουν έξω από το ξενοδοχείο, όπου φιλοξενούνται δημιουργώντας για λίγη ώρα μικρής διάρκειας ένταση. Οι αντιδράσεις μερίδας

Στο ειδυλλιακό τοπίο της παραλίας με τους φοίνικες και τις ξύλινες καλύβες προστέθηκαν και παχιά στρώματα πλαστικών, δημιουργώντας μια θάλασσα όπου κυμάτιζε το πλαστικό. Το παραπάνω γεγονός δεν συμβαίνει πρώτη φορά στην Ονδούρα, αφού πολύ συχνά τεράστια πλωτά νησιά από πλαστικό ταξιδεύουν απ' την Γουατεμάλα στην πόλη Omoa και στο νησί Ροατάν.

Τα παραπάνω είναι μια σταγόνα στον ωκεανό κυριολεκτικά, αφού στον πλανήτη υπάρχουν στους ωκεανούς τεράστια πλωτά νησιά από πλαστικά. Ένα τέτοιο είναι και το Midway Atoll.

Το Midway Atoll αποτελείται από τρία μικρά νησιά στην μέση του Βόρειου Ειρηνικού. Η κοντινότερη ακτή απέχει από τα νησιά πάνω από 3.000 χιλιόμετρα. Ανατολικά και δυτικά των νησιών υπάρχουν δύο ήπειροι από πλαστικό που επιπλέουν στον ωκεανό. Πρόκειται για δύο δίνες του κεντρικού βόρειου και δυτικού Ειρηνικού Ωκεανού. Η έκταση κάθε μιας από τις δίνες είναι περίπου όσο αυτή της Γαλλίας, αλλά το ακριβές μέγεθος δεν είναι γνωστό, δεδομένου ότι ο εντοπισμός τους από δορυφόρο είναι αρκετά δύσκολος λόγω των πολύ μικρών κομματιών από πλαστικό. Η κηλίδα από σκουπίδια αποτελείται από ένα χαρακτηριστικά μεγάλο όγκο πλαστικών, χημικών αποβλήτων και άλλων απορριμμάτων, τα οποία έχουν παγιδευτεί από τα ρεύματα της θάλασσας στο συγκεκριμένο σημείο.

Αυτό το οποίο κρύβεται κάτω από την επιφάνεια του νερού, είναι κατά πολύ μεγαλύτερο από το ορατό. Οι επιστήμονες καθώς προσπαθούσαν να υπολογίσουν ένα μέσο όρο σκουπιδιών, βρήκαν ότι η περιοχή έχει 7 εκατομμύρια τόννους πλαστικού, χωρίς να υπολογίζονται τα υπόλοιπα είδη σκουπιδιών. Με όλα αυτά αντιλαμβανόμαστε με τι τρέφονται τα ψάρια, οι χελώνες και τα πουλιά της περιοχής του Midway Atoll. Το ντοκυμαντέρ Midway δείχνει την καταστροφική μανία του πολιτισμού ενάντια στην μητέρα φύση. Τα νησιά της περιοχής, τα οποία βρίσκονται στο μάτι του κυκλώνα των πλωτών σκουπιδότοπων, πληρώ-

λαρότητα και επαναστατική θολούρα, στην δεξιά εγρήγορση του καφέ και στην καούρα της σφολιάτας. Μάλιστα, οι άριστοι κυβερνώντες θεωρούν ότι ο εθισμός στην καφέ και στις μπουγατσοτυρόπιτες πρέπει να πληρώνονται από ειδικό κονδύλι του υπουργείου Οικονομικών, λες και δεν φτάνουν τα λεφτά στους πιο ακριβοπληρωμένους άχρηστους του Ελλαδικού χώρου, που κατοικοεδρεύουν στο Μαξίμου. Από 3/8 μέχρι 18/9, σύμφωνα με το Διαύγεια, οι χαραμοφάηδες του Μαξίμου έφαγαν και ήπιαν στην υγειά του μαλάκα 4.569,71 ευρώ σε καφέδες και τυρόπιτες. Μάλιστα, οι εθισμένοι στον καφέ και στην εξουσία χαραμοφάηδες, σύμφωνα με το έγγραφο του Διαύγεια φαίνεται ότι μέσα σε μια μέρα ξοδεύουν μέχρι και 800 ευρώ σε «είδη κυλικείου» (sic).

Ξερνάμε, όχι από τον πολύ καφέ και τις τυρόπιτες, αλλά από τους εξουσιομανείς του Μαξίμου.

Το κράτος επιτίθεται στις πλατείες για όλους τους λόγους, εκτός από αυτόν της δημόσιας υγείας

Η κατάσταση είναι για γέλια και για κλάματα. Η κυβέρνηση με μια σειρά από άκυρα και αυτοαναιρούμενα μέτρα δείχνει να τα έχει χαμένα σχετικά με την διαχείριση του κορωναϊού. Ο Μητσοτάκης φαίνεται ότι έχει εθιστεί στα διαγγέλματα, στα οποία δεν λέει απολύτως τίποτα και το μόνο που κάνουν είναι να του χαλάνε για πολύ λίγο τις διακοπές. Το τελευταίο διάγγελμα του Σεπτέμβρη μάλιστα,

Η κοινωνικά διαχωριστική κουλτούρα των Καμένων Βούρλων δυστυχώς δεν είναι μεμονωμένο περιστατικό

Όποια κυριαρχικά παιχνίδια και να παίζονται πάνω σε μετανάστες και πρόσφυγες, καθώς και στους κατοίκους του Ελλαδικού χώρου, αυτό που γίνεται στα Καμένα Βούρλα από εκατοντάδες κατοίκους είναι μια αθλιότητα. Για μέρες, εκατοντάδες κάτοικοι έχουν αποκλείσει την Εθνική οδό και αποτρέπουν την διανομή κουβερτών και φαγητού σε 39 ασυνόδευτους ανήλικους πρόσφυγες και μετανάστες. Τα αποβράσματα συνδιαλέγονται ακόμα και με τους μπάτσους, προτρέποντάς τους να μπουν στο ξενοδοχείο όπου φιλοξενούνται προσωρινά οι ανήλικα πρόσφυγες και μετανάστες και να τους ξυλοφορτώσουν. Μάλιστα,

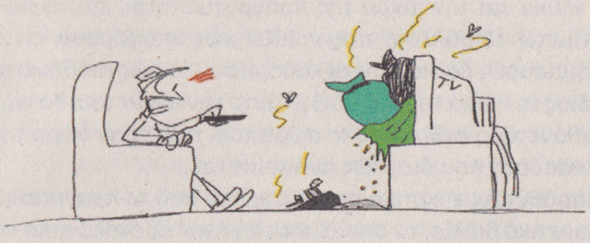
την Παρασκευή το βράδυ, μετά από διήμερο αποκλεισμό και τραμπουκισμό από μερίδα των ντόπιων, κάποιοι από τους ανήλικους πρόσφυγες και μετανάστες αντέδρασαν, όπως ήταν επόμενο και θέλησαν να βγουν έξω από το ξενοδοχείο, όπου φιλοξενούνται δημιουργώντας για λίγη ώρα μικρής διάρκειας ένταση. Οι αντιδράσεις μερίδας κατοίκων των Καμένων Βούρλων δεν είναι μεμονωμένες και δυστυχώς υπάρχουν και άλλες περιοχές που θα είχαν ανάλογες άθλιες αντιδράσεις, αλλά προς το παρόν καλύπτονται από την μπόχα του τουρισμού, οπότε το κράτος για την ώρα δεν θα θελήσει να εγκαταστήσει εκεί πρόσφυγες και μετανάστες.

Το σίγουρο είναι ότι τέτοιες, τουλάχιστον κοινωνικά διαχωριστικές αντιδράσεις, πρέπει να κοπούν από την ρίζα. Ο εχθρός δεν είναι κανένα ανήλικο παιδί. Ο εχθρός κάθεται σε βουλευτικά έδρανα εκτελώντας άνωθεν εντολές της κυριαρχίας.

Reality παιχνίδια και η πορεία προς το βούρκο

Πλούσιο το φετινό τηλεοπτικό πρόγραμμα σε reality παιχνίδια, τα οποία για φέτος θεωρούμε ότι αγγίζουν ένα νέο πάτο, μέχρι την δημιουργία ενός μελλοντικού ακόμα πιο νέου πάτου, δυστυχώς. Στο παιχνίδι *The Bachelor*, γυναίκες σε κατάσταση πλήρους εξευτελισμού του φύλου τους και της ανθρώπινης αξιοπρέπειάς τους, κυνηγούν τον «σούπερ σέξι» πλαστικό άνδρα. Έτοιμες να κάνουν ο,τιδήποτε ώστε να τον κερδίσουν, μαλιοτραβήγματα, τσακωμοί και δολοπλοκίες για τα μάτια ενός άντρα και φυσικά για τα χρήματα και την δημοσιότητα. Σε κάθε επεισόδιο σκίζονται ένα προς ένα όλα τα μανιφέστα του φεμινιστικού κινήματος υπό το φως της τηλεόρασης.

Στο τηλεοπτικό παιχνίδι Big Brother, προσεχτικά επιλεγμένοι παίχτες, από την παραγωγή, ώστε να είναι τελείως

διαφορετικοί μεταξύ τους για τις ανάγκες της τηλεθέασης, καταγράφονται από τηλεοπτικές κάμερες. Όσο το δυνατόν μεγαλύτερη πρόκληση τόσο καλύτερα θα πάει το παιχνίδι. «Βαθυστόχαστες» ατάκες και αντριλίκια, με κερασάκι στην τούρτα την δήλωση παίχτη ότι βιάζει γυναίκες αν δεν τον θέλουν ερωτικά. Ο ντόρος που δημιουργήθηκε εκείνη την περίοδο με την παραπάνω δήλωση δεν ήταν παραφωνία του παιχνιδιού αλλά η ουσία του και η καύσιμη ύλη του για περαιτέρω τηλεθέαση. Ζούμε στην εποχή των εικόνων και των παραστάσεων και εκεί μπορούμε να εντάξουμε την αποχώρηση πολλών χορηγών που στήριζαν το reality μετά την δήλωση του περί βιασμού και τις δηλώσεις του καναλιού για οικονομική καταστροφή.

Στο τηλεοπτικό παιχνίδι Greece Next Top Model περελαύνει όλη η κονσερβοποιημένη ομορφιά του εμπορεύματος. Άνθρωποι που δέχονται να κρίνουν το σωματότυπό τους και το στυλ τους άλλοι «ανώτεροι» και «φτασμένοι» άνθρωποι. Υπηρέτες της διαφήμισης, του εμπορεύ-

δεν μπορεί να γίνει. Ξέρουμε να κάνουμε μαθηματικούς υπολογισμούς. Η κυβέρνηση της ΝΔ λέει πως θα αγοράσει ΦΕΤΟΣ από τη Γαλλία 16 μαχητικά αεροσκάφη Rafale με

κόστος που προσεγγίζει τα 4 δισ. ευρώ... Σε εμάς λένε πως δεν έχουν χρήματα για να προσλάβουν όσους καθηγητές λείπουν ή χρειάζονται για να μειωθεί ο αριθμός μαθητών ανά τάξη. Τους πληροφορούμε πως αυτά τα χρήματα αρκούν για να προσληφθούν πάνω από 300.000 καθηγητές για έναν χρόνο!».

Γνωρίζουμε καλά ότι οι κομματικοί μηχανισμοί θα θελήσουν να ελέγξουν πάση θυσία αυτό το κύμα καταλήψεων και σε συνδυασμό με την καταστολή του κράτους να τις καταστείλουν. Το κράτος ετοιμάζει την αντεπίθεσή του και οι μαθητές οφείλουν να διατηρηθούν μαχητικοί και ανεξέλεγκτοι.

Ας έχουν, λοιπόν, στο νου τους ότι όσο πιο μακριά μείνουν από κόμματα και διαμεσολαβήσεις τρίτων και καλοθελητών, τόσο ο αγώνας τους θα διατηρηθεί, θα ισχυροποιηθεί και θα έχει αποτελέσματα.

Οι Μόριες αυτού του κόσμου οφείλουν να καίγονται

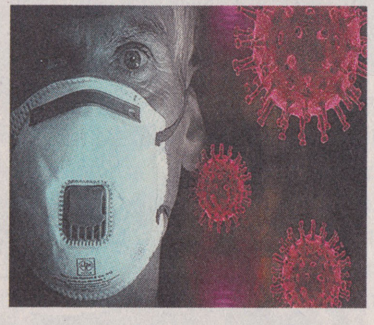
Οι Μόριες αυτού του κόσμου πρέπει να καίγονται. Μάλιστα, όσο μεγαλύτερη είναι η δυστυχία και η καταπίεση σε τέτοιου είδους κολαστήρια, τόσο η φωτιά θα είναι άγρια και καθαρτήρια. Ένα κολαστήριο βγαλμένο από την κρατική διαχείριση του Συριζα και με άξιο συνεχιστή την ΝΔ. Εκπόρνευση, βιασμοί, μαχαιρώματα, μαφίες, μαζί με δυστυχισμένους ανθρώπους συνιστούσαν ένα εκρηκτικό και επικίνδυνο μείγμα για όσους ζούσαν εκεί.

των ανθρώπων, το μέλλον θα διαγράφεται ζοφερό.

Οι αρνητές του κορωναϊού και το ξύπνημα επαναστατικών διαθέσεων

Είναι η μάσκα φίμωτρο; Γιατί άραγε πολλοί καλούν σε επανάσταση και ξεσηκωμό με αφορμή την μάσκα, αρνούμενοι να δεχτούν ότι υπάρχει κορωναϊός; Για να το ξεκαθαρίσουμε, σε καμμία περίπτωση δεν θεωρούμε ότι τα πρόστιμα για την μη χρήση μάσκας και τα κρατικά μέτρα προστασίας έχουν κάποιο ενδιαφέρον για την δημόσια υγεία. Δεν γίνεται να στριμώχνονται άνθρωποι σε μέσα μαζικής μεταφοράς, μαγαζιά, σχολεία, εκκλησίες και η μάσκα από μόνη της να προστατεύει.

Το έχουμε πει και θα το ξαναλέμε, πως το κράτος δεν ενδιαφέρεται για την δημόσια υγεία, παρά για τον όσο το δυνατόν περισσότερο έλεγχο των ανθρώπων ώστε να αποφύγει ανεξέλεγκτες αντιδράσεις, γι' αυτό και τα ημίμετρα, για να μείνουν όλοι ευχαριστημένοι και η οικονομία και η «κανονικότητα» να φαίνονται ότι δεν έχουν διαταραχθεί. Τα πράγματα, όμως, δεν είναι έτσι. Τίποτα δεν θα είναι το ίδιο για πολλά χρόνια στο μέλλον, χωρίς να υπολογίζουμε τις ψυχολογικές επιπτώσεις που θα έχει όλη αυτή η ιστορία στα μικρά παιδιά αλλά και σε μεγαλύτερους ανθρώπους.

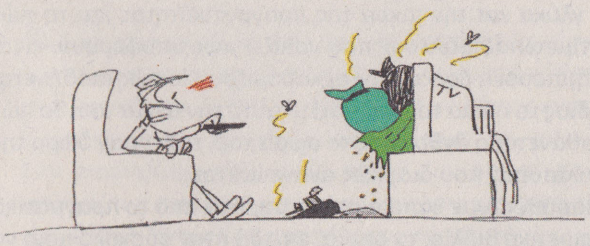

Ας λάβουμε υπ' όψιν μας ότι στην ιστορία της ανθρωπότητας έχουν ξαναεμφανιστεί πανδημίες και ας μην γελιόμαστε δεν θα είναι η τελευταία φορά. Τότε, όπως και τώρα, γιατροί παγκοσμίως προσπαθούσαν να βρουν την λύση, το φάρμακο, το εμβόλιο που θα διασφάλιζε στους ανθρώπους ότι αυτή θα είναι η τελευταία φορά που θα βιώσουν κάτι τέτοιο.

Μόνο αν μελετήσει κάποιος διεξοδικά και μεθοδικά, θα διαπιστώσει ότι όλοι του –ανά τους αιώνες –συμφωνούσαν σε ένα πράγμα. Στο δυνατό ανοσοποιητικό σύστημα. Στις συνθήκες διαβίωσης-επιβίωσης μας είναι σχεδόν αδύνατο να επιτύχουμε κάτι τέτοιο. Η απομάκρυνση από τη φύση, η μη πρόσβαση σε θρεπτικές τροφές, το άγχος

ποτε ώστε να τον κερδίσουν, μαλλιοτραβήγματα, τσακωμοί και δολοπλοκίες για τα μάτια ενός άντρα και φυσικά για τα χρήματα και την δημοσιότητα. Σε κάθε επεισόδιο σκίζονται ένα προς ένα όλα τα μανιφέστα του φεμινιστικού κινήματος υπό το φως της τηλεόρασης.

Στο τηλεοπτικό παιχνίδι Big Brother, προσεχτικά επιλεγμένοι παίχτες, από την παραγωγή, ώστε να είναι τελείως

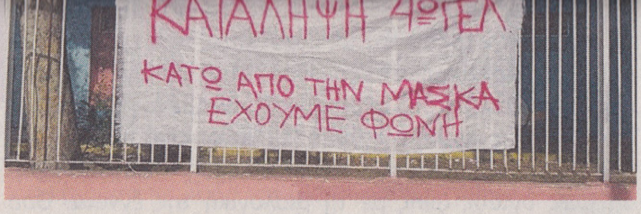
διαφορετικοί μεταξύ τους για τις ανάγκες της τηλεθέασης, καταγράφονται από τηλεοπτικές κάμερες. Όσο το δυνατόν μεγαλύτερη πρόκληση τόσο καλύτερα θα πάει το παιχνίδι. «Βαθυστόχαστες» ατάκες και αντριλίκια, με κεράσάκι στην τούρτα την δήλωση παίχτη ότι βιάζει γυναίκες αν δεν τον θέλουν ερωτικά. Ο ντόρος που δημιουργήθηκε εκείνη την περίοδο με την παραπάνω δήλωση δεν ήταν παραφωνία του παιχνιδιού αλλά η ουσία του και η καύσιμη ύλη του για περαιτέρω τηλεθέαση. Ζούμε στην εποχή των εικόνων και των παραστάσεων και εκεί μπορούμε να εντάξουμε την αποχώρηση πολλών χορηγών που στήριζαν το reality μετά την δήλωση του περί βιασμού και τις δηλώσεις του καναλιού για οικονομική καταστροφή.

Στο τηλεοπτικό παιχνίδι Greece Next Top Model παρελαύνει όλη η κονσερβοποιημένη ομορφιά του εμπορεύματος. Άνθρωποι που δέχονται να κρίνουν το σωματότυπό τους και το στυλ τους άλλοι «ανώτεροι» και «φτασμένοι» άνθρωποι. Υπηρέτες της διαφήμισης, του εμπορεύματος και του χρήματος. Μιας φαινομενικής λάμψης που δεν φωτίζει αλλά καίει ιδιαίτερες προσωπικότητες και ανθρώπους, κάνοντας κάποιους να αισθάνονται μειονεκτικά ή ανώτεροι σε σχέση με κάποιους άλλους. Και όταν τα φώτα κλείσουν ποιος απ' όλους αυτούς θα συμβιβαστεί με το σκοτάδι που μπορεί να έρθει;

Όσο η τηλεόραση μένει ανοιχτή στα σπίτια των ανθρώπων, ποτίζοντας καθημερινά τους τοίχους με σκουπίδια, τόσο τα κεφάλια δεν απελευθερώνονται αλλά βυθίζονται όλο και πιο πολύ στον βούρκο.

Όχι εκατοντάδες, αλλά χιλιάδες σχολικές καταλήψεις

Οι καταλήψεις των σχολείων, οι οποίες ξεκίνησαν κατά το τελευταίο δεκαήμερο του Σεπτεμβρίου ίσως είναι το απ' τα πιο παρήγορα νέα τον τελευταίο καιρό. Τα κανάλια αρ-

κόστος που προσεγγίζει τα 4 δισ. ευρώ... Σε εμάς λένε πως δεν έχουν χρήματα για να προσλάβουν όσους καθηγητές λείπουν ή χρειάζονται για να μειωθεί ο αριθμός μαθητών ανά τάξη. Τους πληροφορούμε πως αυτά τα χρήματα αρκούν για να προσληφθούν πάνω από 300.000 καθηγητές για έναν χρόνο!».

Γνωρίζουμε καλά ότι οι κομματικοί μηχανισμοί θα θελήσουν να ελέγξουν πάση θυσία αυτό το κύμα καταλήψεων και σε συνδυασμό με την καταστολή του κράτους να τις καταστείλουν. Το κράτος ετοιμάζει την αντεπίθεσή του και οι μαθητές οφείλουν να διατηρηθούν μαχητικοί και ανεξέλεγκτοι.

Ας έχουν, λοιπόν, στο νου τους ότι όσο πιο μακριά μείνουν από κόμματα και διαμεσολαβήσεις τρίτων και καλοθελητών, τόσο ο αγώνας τους θα διατηρηθεί, θα ισχυροποιηθεί και θα έχει αποτελέσματα.

Οι Μόριες αυτού του κόσμου οφείλουν να καίγονται

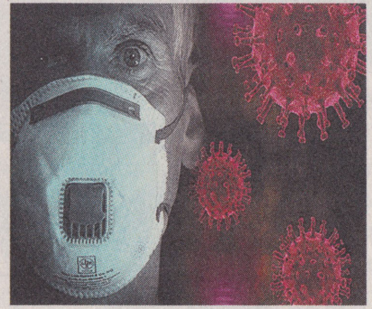
Οι Μόριες αυτού του κόσμου πρέπει να καίγονται. Μάλιστα, όσο μεγαλύτερη είναι η δυστυχία και η καταπίεση σε τέτοιου είδους κολαστήρια, τόσο η φωτιά θα είναι άγρια και καθαρτήρια. Ένα κολαστήριο βγαλμένο από την κρατική διαχείριση του Συριζα και με άξιο συνεχιστή την ΝΔ. Εκπόρνευση, βιασμοί, μαχαιρώματα, μαφίες, μαζί με δυστυχισμένους ανθρώπους συνιστούσαν ένα εκρηκτικό και επικίνδυνο μείγμα για όσους ζούσαν εκεί.

Αν η φωτιά μπήκε από κάποιους που διέμειναν εκεί καλώς και μπήκε, εφ' όσον είχαν ειδοποιηθεί οι υπόλοιποι. Τα κολαστήρια πρέπει να καίγονται. Όμως, η πραγματικότητα την οποία έχουν διαμορφώσει οι κυρίαρχοι είναι τόσο ζοφερή που δυστυχώς δεν φαίνεται να υπάρχει φως για μια καλύτερη επιλογή στο τούνελ της καταπίεσης. Η

πρόστιμα για την μη χρήση μάσκας και τα κρατικά μέτρα προστασίας έχουν κάποιο ενδιαφέρον για την δημόσια υγεία. Δεν γίνεται να στριμώχνονται άνθρωποι σε μέσα μαζικής μεταφοράς, μαγαζιά, σχολεία, εκκλησίες και η μάσκα από μόνη της να προστατεύει.

Το έχουμε πει και θα το ξαναλέμε, πως το κράτος δεν ενδιαφέρεται για την δημόσια υγεία, παρά για τον όσο το δυνατόν περισσότερο έλεγχο των ανθρώπων ώστε να αποφύγει ανεξέλεγκτες αντιδράσεις, γι' αυτό και τα ημίμετρα, για να μείνουν όλοι ευχαριστημένοι και η οικονομία και η «κανονικότητα» να φαίνονται ότι δεν έχουν διαταραχθεί. Τα πράγματα, όμως, δεν είναι έτσι. Τίποτα δεν θα είναι το ίδιο για πολλά χρόνια στο μέλλον, χωρίς να υπολογίζουμε τις ψυχολογικές επιπτώσεις που θα έχει όλη αυτή η ιστορία στα μικρά παιδιά αλλά και σε μεγαλύτερους ανθρώπους.

Ας λάβουμε υπ' όψιν μας ότι στην ιστορία της ανθρωπότητας έχουν ξαναεμφανιστεί πανδημίες και ας μην γελιόμαστε δεν θα είναι η τελευταία φορά. Τότε, όπως και τώρα, γιατροί παγκοσμίως προσπαθούσαν να βρουν την λύση, το φάρμακο, το εμβόλιο που θα διασφάλιζε στους ανθρώπους ότι αυτή θα είναι η τελευταία φορά που θα βιώσουν κάτι τέτοιο.

Μόνο αν μελετήσει κάποιος διεξοδικά και μεθοδικά, θα διαπιστώσει ότι όλοι του –ανά τους αιώνες –συμφωνούσαν σε ένα πράγμα. Στο δυνατό ανοσοποιητικό σύστημα. Στις συνθήκες διαβίωσης-επιβίωσης μας είναι σχεδόν αδύνατο να επιτύχουμε κάτι τέτοιο. Η απομάκρυνση από τη φύση, η μη πρόσβαση σε θρεπτικές τροφές, το άγχος και τόσα άλλα δεν βοηθούν στην υγεία μας. Όλοι αυτοί από μόνοι τους δεν είναι λόγοι να εξεγερθεί κανείς;

Φαίνεται, λοιπόν, πως σε κάποιο κόσμο, ασκούν επιρροή οι θεωρίες οι οποίες κινούνται στα όρια της συνωμοσίας, περί μάσκας και μη ύπαρξης κορωναϊού, φαίνεται πως όλος αυτός ο κόσμος τόσα χρόνια ζούσε σ' ένα άλλο παράλληλο κόσμο αγγελικά πλασμένο χωρίς φτώχια, καταπίεση και εκμετάλλευση και ότι ξάφνου αυτός ο κόσμος χάλασε και πρέπει να εξεγερθούμε. Βεβαίως και να εξεγερθούμε, αλλά οι λόγοι της εξέγερσης και της αντίστασης καθορίζουν σε μεγάλο βαθμό και την πορεία του κάθε αγώνα. Σαν κάποιοι άνθρωποι να θέλουν να βρίσκονται συνεχώς εκτός πραγματικότητας, κλείνοντας τα μάτια στα πραγματικά προβλήματα που δημιουργεί η εξουσία για αιώνες. Σαν αυτοί οι άνθρωποι να θεωρούν πως η πρότερη συνθήκη της «κανονικότητας» να ήταν η ιδανική γι' αυτούς, υπνωτισμένοι σε μια ψεύτικη ελευθερία και ευ-

καταγράφονται από τηλεοπτικές κάμερες. Όσο το δυνατόν μεγαλύτερη πρόκληση τόσο καλύτερα θα πάει το παιχνίδι. «Βαθυστόχαστες» ατάκες και αντριλίκια, με κεράσάκι στην τούρτα την δήλωση παίχτη ότι βιάζει γυναίκες αν δεν τον θέλουν ερωτικά. Ο ντόρος που δημιουργήθηκε εκείνη την περίοδο με την παραπάνω δήλωση δεν ήταν παραφωνία του παιχνιδιού αλλά η ουσία του και η καύσιμη ύλη του για περαιτέρω τηλεθέαση. Ζούμε στην εποχή των εικόνων και των παραστάσεων και εκεί μπορούμε να εντάξουμε την αποχώρηση πολλών χορηγών που στήριζαν το reality μετά την δήλωση του περί βιασμού και τις δηλώσεις του καναλιού για οικονομική καταστροφή.

Στο τηλεοπτικό παιχνίδι Greece Next Top Model παρελαύνει όλη η κονσερβοποιημένη ομορφιά του εμπορεύματος. Άνθρωποι που δέχονται να κρίνουν το σωματότυπό τους και το στυλ τους άλλοι «ανώτεροι» και «φτασμένοι» άνθρωποι. Υπηρέτες της διαφήμισης, του εμπορεύματος και του χρήματος. Μιας φαινομενικής λάμψης που δεν φωτίζει αλλά καίει ιδιαίτερες προσωπικότητες και ανθρώπους, κάνοντας κάποιους να αισθάνονται μειονεκτικά ή ανώτεροι σε σχέση με κάποιους άλλους. Και όταν τα φώτα κλείσουν ποιος απ' όλους αυτούς θα συμβιβαστεί με το σκοτάδι που μπορεί να έρθει;

Όσο η τηλεόραση μένει ανοιχτή στα σπίτια των ανθρώπων, ποτίζοντας καθημερινά τους τοίχους με σκουπίδια, τόσο τα κεφάλια δεν απελευθερώνονται αλλά βυθίζονται όλο και πιο πολύ στον βούρκο.

Όχι εκατοντάδες, αλλά χιλιάδες σχολικές καταλήψεις

Οι καταλήψεις των σχολείων, οι οποίες ξεκίνησαν κατά το τελευταίο δεκαήμερο του Σεπτεμβρίου ίσως είναι το απ' τα πιο παρήγορα νέα τον τελευταίο καιρό. Τα κανάλια αρχικά βάλθηκαν να λοιδορήσουν τους μαθητές ότι οι καταλήψεις γίνονται εξ αιτίας της επιβαλλόμενης μάσκας στα σχολεία, σε αυτό το μοτίβο βάλθηκαν και πολλοί ακροδεξιοί να προσεταιριστούν τις καταλήψεις, αλλά μάταια. Οι μαθητές/τριες στα περισσότερα σχολεία διεκδικούν ολιγομελή τμήματα, δωρεάν τεστ για μαθητές και καθηγητές, μαζικές προσλήψεις σε εκπαιδευτικό προσωπικό και καθαριότητα.

Πολλά είναι τα σχολεία που στο αίτημά τους υπάρχει και η κατάργηση της στράτευσης στα 18 και άλλα κατακρίνουν την κυβέρνηση για την αγορά όπλων και μαχητικών αεροσκαφών: *«Δεν δεχόμαστε πως ό,τι διεκδικούμε*

ανεξέλεγκτοι.

Ας έχουν, λοιπόν, στο νου τους ότι όσο πιο μακριά μείνουν από κόμματα και διαμεσολαβήσεις τρίτων και καλοθελητών, τόσο ο αγώνας τους θα διατηρηθεί, θα ισχυροποιηθεί και θα έχει αποτελέσματα.

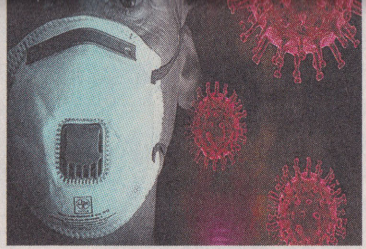
Οι Μόριες αυτού του κόσμου οφείλουν να καίγονται

Οι Μόριες αυτού του κόσμου πρέπει να καίγονται. Μάλιστα, όσο μεγαλύτερη είναι η δυστυχία και η καταπίεση σε τέτοιου είδους κολαστήρια, τόσο η φωτιά θα είναι άγρια και καθαρτήρια. Ένα κολαστήριο βγαλμένο από την κρατική διαχείριση του Συριζα και με άξιο συνεχιστή την ΝΔ. Εκπόρνευση, βιασμοί, μαχαιρώματα, μαφίες, μαζί με δυστυχισμένους ανθρώπους συνιστούσαν ένα εκρηκτικό και επικίνδυνο μείγμα για όσους ζούσαν εκεί.

Αν η φωτιά μπήκε από κάποιους που διέμειναν εκεί καλώς και μπήκε, εφ' όσον είχαν ειδοποιηθεί οι υπόλοιποι. Τα κολαστήρια πρέπει να καίγονται. Όμως, η πραγματικότητα την οποία έχουν διαμορφώσει οι κυρίαρχοι είναι τόσο ζοφερή που δυστυχώς δεν φαίνεται να υπάρχει φως για μια καλύτερη επιλογή στο τούνελ της καταπίεσης. Η «αλληλεγγύη» των Ευρωπαίων κυρίαρχων θα μεταφραστεί σε λίγες εκατοντάδες πρόσφυγες και μετανάστες (κυρίως ανήλικους ασυνόδευτους) που θα δεχτούν εντός των εθνικών συνόρων τους και με κάποια χρήματα που θα γεμίσουν τις τσέπες κάποιων ημετέρων, για μια ακόμα φορά.

Ζούμε τραγικές καταστάσεις, όπου μια φωτιά σε ένα κολαστήριο δεν φέρνει χαμόγελο και αισιοδοξία για το μέλλον, αλλά τον ίδιο και ίσως χειρότερο προβληματισμό για το μέλλον. Μέχρι ο άνθρωπος να απαξιώσει όλα τα εξουσιαστικά κυριαρχικά μοντέλα που παίζουν με τις ζωές

της ανθρωπότητας έχουν ξαναεμφανιστεί πανδημίες και ας μην γελιόμαστε δεν θα είναι η τελευταία φορά. Τότε, όπως και τώρα, γιατροί παγκοσμίως προσπαθούσαν να βρουν την λύση, το φάρμακο, το εμβόλιο που θα διασφάλιζε στους ανθρώπους ότι αυτή θα είναι η τελευταία φορά που θα βιώσουν κάτι τέτοιο.

Μόνο αν μελετήσει κάποιος διεξοδικά και μεθοδικά, θα διαπιστώσει ότι όλοι του –ανά τους αιώνες –συμφωνούσαν σε ένα πράγμα. Στο δυνατό ανοσοποιητικό σύστημα. Στις συνθήκες διαβίωσης-επιβίωσης μας είναι σχεδόν αδύνατο να επιτύχουμε κάτι τέτοιο. Η απομάκρυνση από τη φύση, η μη πρόσβαση σε θρεπτικές τροφές, το άγχος και τόσα άλλα δεν βοηθούν στην υγεία μας. Όλοι αυτοί από μόνοι τους δεν είναι λόγοι να εξεγερθεί κανείς;

Φαίνεται, λοιπόν, πως σε κάποιο κόσμο, ασκούν επιρροή οι θεωρίες οι οποίες κινούνται στα όρια της συνωμοσίας, περί μάσκας και μη ύπαρξης κορωναϊού, φαίνεται πως όλος αυτός ο κόσμος τόσα χρόνια ζούσε σ' ένα άλλο παράλληλο κόσμο αγγελικά πλασμένο χωρίς φτώχια, καταπίεση και εκμετάλλευση και ότι ξάφνου αυτός ο κόσμος χάλασε και πρέπει να εξεγερθούμε. Βεβαίως και να εξεγερθούμε, αλλά οι λόγοι της εξέγερσης και της αντίστασης καθορίζουν σε μεγάλο βαθμό και την πορεία του κάθε αγώνα. Σαν κάποιοι άνθρωποι να θέλουν να βρίσκονται συνεχώς εκτός πραγματικότητας, κλείνοντας τα μάτια στα πραγματικά προβλήματα που δημιουργεί η εξουσία για αιώνες. Σαν αυτοί οι άνθρωποι να θεωρούν πως η πρότερη συνθήκη της «κανονικότητας» να ήταν η ιδανική γι' αυτούς, υπνωτισμένοι σε μια ψεύτικη ελευθερία και ευδαιμονία και τώρα ξάφνου η νέα «κανονικότητα» να τους απειλεί με ένα κομμάτι ύφασμα πως θα τους φιμώσει, χωρίς να αναρωτηθούν αν αυτή η φίμωση προϋπήρχε του κορωναϊού. Άραγε αν αύριο σταματούσε η «επιβολή» της μάσκας θα σιωπούσε και ο «επαναστάτης» μέσα τους;

Καλό πράγμα, λοιπόν, είναι η κριτική στα μέτρα του κράτους, αλλά και στην διαχείριση του κορωναϊού παγκοσμίως, να στηρίζεται σε πραγματικά γεγονότα και όχι σε αμφίβολες θεωρίες, που οδηγούν όχι στην απελευθέρωση και στην αντίσταση αλλά στην πλήρη καθυπόταξη των ανθρώπων.

Ιατρική Νέμεση:
Η απαλλοτρίωση της υγείας
ΙΒΑΝ ΙΛΛΙΤΣ

Ιβάν Ίλλιτς
Μτφ. Βασίλης Τομανάς
Εκδ. Νησίδες / Σελ. 247 / Αύγουστος 2010

Ο Ιβάν Ίλλιτς (1926-2002) γεννήθηκε στη Βιέννη. Σπούδασε χημεία στη Φλωρεντία και ιστορία στο

ρη ικανότητα για αυτοπερίθαλψη και όχι όλο και πιο μεγάλη εξάρτηση».

Ο Ιβάν Ίλλιτς, στο βιβλίο του *Ιατρική Νέμεση. Η απαλλοτρίωση της υγείας*, γραμμένο το 1976, υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος –ο καθένας από εμάς- είναι ο μόνος υπεύθυνος για την τροπή και τις διαστάσεις που έχουν πάρει οι βιομηχανοποιημένες κοινωνίες. Μαζί με την απαξίωση προς τον εαυτό του, ο βιομηχανοποιημένος άνθρωπος απαξίωσε τις αρχές της ζωής και το φυσικό περιβάλλον που αποτελεί μέρος του και αλληλεπιδρά στη διατήρηση μιας υγιούς ζωής με τη βιολογική της έννοια. Όσο πιστεύουμε ότι υπάρχει ένα απόθεμα ανθρώπων που μπορούν να μας βγάλουν από τη δύσκολη θέση τόσο θα χειροτερεύουν τα πράγματα διότι αυτοί οι άνθρωποι δεν υπάρχουν. Αν ο καθένας αναλογιστεί τη δική του ευθύνη απέναντι στη ζωή και στο περιβάλλον του –φυσικό και κοινωνικό- τότε η ελπίδα θα αναζωπυρωθεί και αυτό που σήμερα μας τρομοκρατεί θα μοιάζει σαν ένα κακόγουστο αστείο που προκλήθηκε με την κοινή συμμετοχή όλων μας, εγωιστικά και αναίτια.

Όσο για τη σύγχρονη ιατρική, πιστεύει ότι καταστρέφει την ικανότητα του ανθρώπου ν' αντιμετωπίζει τον πόνο, την ασθένεια και τον θάνατο, ως συστατικά της ίδιας της ύπαρξής του, της ίδιας της ζωής του.

Το Ιατρικό κατεστημένο έχει γίνει σημαντικότατη απειλή για την υγεία. Το ιατρικό επάγγελμα εξουσιάζει την ιατρική. Το αποτέλεσμα είναι ολέθριο και έχει πάρει διαστάσεις επιδημίας. Τη νέα αυτή επιδημία ονομάζω ιατρογένεση, από τις ελληνικές λέξεις ιατρός και γένεσις. [...]

Ο μη ειδικός στην ιατρική, για τον οποίο έγραψα το βιβλίο αυτό, θα πρέπει μόνος του να αποκτήσει τη δυνατότητα να κρίνει πώς επιδρά η ιατρική στην υγειονομική περίθαλψη. Το έργο αυτό που το έχουμε επειγόντως ανάγκη είναι ανίκανος να το εκτελέσει ο γιατρός, πιο συγκεκριμένα, ο γιατρός είναι ο ειδικός της εποχής μας που έχει ειδικευθεί στον ανώτερο βαθμό για να είναι ανίκανος για το έργο αυτό. Η ανάρρωση από την ιατρογενή αρρώστια που έχει εξαπλωθεί σ' όλη την έκταση της κοινωνίας είναι έργο πολιτικό και όχι επαγγελματικό. Θα πρέπει ο λαός ν'

τις συνθήκες. Υποδηλώνει πράξεις των ανθρώπων σύμφωνα μ' ένα σύνολο μηχανισμών ελέγχου, σχεδίων, τρόπων ενεργείας, κανόνων και οδηγιών, που όλα διέπουν την ανθρώπινη συμπεριφορά. Σε μεγάλο βαθμό, κουλτούρα και υγεία συμπίπτουν. Κάθε κουλτούρα διαπλάθει μια μοναδική μορφή υγείας και διαμορφώνει απαράμιλλα τις διαθέσεις απέναντι στον πόνο, την αρρώστια, την αναπηρία και τον θάνατο. Η κάθε μία από τις παραπάνω διαθέσεις περιγράφει μια κατηγορία ανθρώπινων ενεργειών που η παράδοση τις έχει συνοπτικά ονομάσει τέχνη του πάσχειν. Η υγεία του κάθε ανθρώπου είναι μια υπεύθυνη πράξη του ιδίου. Το πώς ο άνθρωπος σχετίζεται με τη γλύκα και την πίκρα της πραγματικότητας και το πώς αντιμετωπίζει άλλους που νομίζει πως υποφέρουν, είναι ανήμποροι ή βασανίζονται καθορίζουν το πώς αισθάνεται ο ίδιος το σώμα του και μαζί μ' αυτό την υγεία του. Το πώς αισθάνεται ο άνθρωπος το σώμα του, το ζει σαν δώρο της κουλτούρας που διαρκώς ανανεώνεται...

Παραθέτουμε κάποια αποσπάσματα από το πραγματικά εξαιρετικό βιβλίο, τα οποία, επειδή ήταν δύσκολο ποιο να επιλέξουμε και ποιο να αφήσουμε, είναι αρκετά κατά τη γνώμη μας, κατατοπιστικά. (Οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας).

Οι επιδημίες της σύγχρονης ιατρικής

[...] *Οι μολυσματικές/λοιμώδεις νόσοι που επικρατούσαν στις απαρχές της βιομηχανικής εποχής μας δείχνουν πώς απέκτησε τη φήμη της η ιατρική. Η φυματίωση, λόγου χάρη, έφτασε σ' ένα αποκορύφωμα κατά τη διάρκεια ζωής δύο γενεών. Στη Νέα Υόρκη το 1812 το ποσοστό θνησιμότητας εκτιμούνταν πως ήταν υψηλότερο από 700 σε 10.000· γύρω στα 1882, όταν πρώτος ο Κωχ απομόνωσε και καλλιέργησε τον βάκιλο είχε ήδη ελαττωθεί σε 370 στους 10.000. Το ποσοστό είχε πέσει σε 180 όταν άνοιξε το 1910 το πρώτο σανατόριο, αν και η «φθίση» εξακολουθούσε να κατέχει τη δεύτερη θέση στους πίνακες θνησιμότητας. Έπειτα από το δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο, πριν όμως γίνουν ρουτίνα τα αντιβιοτικά, είχε γλιστρήσει στην ενδέκατη θέση, με ποσοστό 48 στους 10.000. Η χολέρα*

ΙΒΑΝ ΙΛΛΙΤΣ

Ιβάν Ίλλιτς
Μτφ. Βασίλης Τομανάς
Εκδ. Νησίδες / Σελ. 247 / Αύγουστος 2010

Ο Ιβάν Ίλλιτς (1926-2002) γεννήθηκε στη Βιέννη. Σπούδασε χημεία στη Φλωρεντία και ιστορία στο Ζάλτσμπουργκ, κατόπιν έγινε κληρικός (σπούδασε στο Γρηγοριανό Πανεπιστήμιο του Βατικανού) και πήγε στην Αμερική (στο Πουέρτο Ρίκο) ως ιερωμένος της Καθολικής εκκλησίας. Από το 1960 διέρρηξε τους δεσμούς του με την επίσημη εκκλησία, αλλά συνέχισε να ζει στην Αμερική. Το 1961 ίδρυσε στην Κουερναβάκα του Μεξικό το Κέντρο Διαπολιτισμικής Τεκμηρίωσης (CIDOC) στο οποίο οργανώνονταν σεμινάρια στα οποία συμμετείχαν άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο, ενώ μέσα από τη δραστηριότητα του προκύπτουν όλες οι ριζοσπαστικές αναλύσεις του Ίλ-

ρη ικανότητα για αυτοπερίθαλψη και όχι όλο και πιο μεγάλη εξάρτηση».

Ο Ιβάν Ίλλιτς, στο βιβλίο του *Ιατρική Νέμεση. Η απαλλοτρίωση της υγείας*, γραμμένο το 1976, υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος –ο καθένας από εμάς- είναι ο μόνος υπεύθυνος για την τροπή και τις διαστάσεις που έχουν πάρει οι βιομηχανοποιημένες κοινωνίες. Μαζί με την απαξίωση προς τον εαυτό του, ο βιομηχανοποιημένος άνθρωπος απαξίωσε τις αρχές της ζωής και το φυσικό περιβάλλον που αποτελεί μέρος του και αλληλεπιδρά στη διατήρηση μιας υγιούς ζωής με τη βιολογική της έννοια. Όσο πιστεύουμε ότι υπάρχει ένα απόθεμα ανθρώπων που μπορούν να μας βγάλουν από τη δύσκολη θέση τόσο θα χειροτερεύουν τα πράγματα διότι αυτοί οι άνθρωποι δεν υπάρχουν. Αν ο καθένας αναλογιστεί τη δική του ευθύνη απέναντι στη ζωή και στο περιβάλλον του –φυσικό και κοινωνικό- τότε η ελπίδα θα αναζωπυρωθεί και αυτό που σήμερα μας τρομοκρατεί θα μοιάζει σαν ένα κακόγουστο αστείο που προκλήθηκε με την κοινή συμμετοχή όλων μας, εγωιστικά και αναίτια.

Όσο για τη σύγχρονη ιατρική, πιστεύει ότι καταστρέφει την ικανότητα του ανθρώπου ν' αντιμετωπίζει τον πόνο, την ασθένεια και τον θάνατο, ως συστατικά της ίδιας της ύπαρξής του, της ίδιας της ζωής του.

Το Ιατρικό κατεστημένο έχει γίνει σημαντικότατη απειλή για την υγεία. Το ιατρικό επάγγελμα εξουσιάζει την ιατρική. Το αποτέλεσμα είναι ολέθριο και έχει πάρει διαστάσεις επιδημίας. Τη νέα αυτή επιδημία ονομάζω ιατρογένεση, από τις ελληνικές λέξεις ιατρός και γένεσις. [...]

Ο μη ειδικός στην ιατρική, για τον οποίο έγραψα το βιβλίο αυτό, θα πρέπει μόνος του να αποκτήσει τη δυνατότητα να κρίνει πώς επιδρά η ιατρική στην υγειονομική περίθαλψη. Το έργο αυτό που το έχουμε επειγόντως ανάγκη είναι ανίκανος να το εκτελέσει ο γιατρός, πιο συγκεκριμένα, ο γιατρός είναι ο ειδικός της εποχής μας που έχει ειδικευθεί στον ανώτερο βαθμό για να είναι ανίκανος για το έργο αυτό. Η ανάρρωση από την ιατρογενή αρρώστια που έχει εξαπλωθεί σ' όλη την έκταση της κοινωνίας είναι έργο πολιτικό και όχι επαγγελματικό. Θα πρέπει ο λαός ν' αποφασίσει τί ισορροπία θα καθιερώσει ανάμεσα στο δικαίωμα του πολίτη να γιατρεύεται και στο δικαίωμα του να του παρέχεται ισότιμα υγειονομική περίθαλψη. Κατά τα χρόνια που έζησαν οι προηγούμενες γενιές, το ιατρικό μονοπώλιο επάνω στην υγειονομική περίθαλψη επεκτάθηκε ανεξέλεγκτα και σφετερίστηκε την ελευθερία μας όσον αφορά το ίδιο μας το σώμα. Η κοινωνία έχει εκχωρήσει σε γιατρούς το αποκλειστικό δικαίωμα να καθορίζουν τι είναι αρρώστια και ποιος είναι άρρωστος ή εν δυνάμει άρρωστος, και τί θα πρέπει να γίνει με τους αρρώστους...

τις συνθήκες. Υποδηλώνει πράξεις των ανθρώπων σύμφωνα μ' ένα σύνολο μηχανισμών ελέγχου, σχεδίων, τρόπων ενεργείας, κανόνων και οδηγιών, που όλα διέπουν την ανθρώπινη συμπεριφορά. Σε μεγάλο βαθμό, κουλτούρα και υγεία συμπίπτουν. Κάθε κουλτούρα διαπλάθει μια μοναδική μορφή υγείας και διαμορφώνει απαράμιλλα τις διαθέσεις απέναντι στον πόνο, την αρρώστια, την αναπηρία και τον θάνατο. Η κάθε μία από τις παραπάνω διαθέσεις περιγράφει μια κατηγορία ανθρώπινων ενεργειών που η παράδοση τις έχει συνοπτικά ονομάσει τέχνη του πάσχειν. Η υγεία του κάθε ανθρώπου είναι μια υπεύθυνη πράξη του ιδίου. Το πώς ο άνθρωπος σχετίζεται με τη γλύκα και την πίκρα της πραγματικότητας και το πώς αντιμετωπίζει άλλους που νομίζει πως υποφέρουν, είναι ανήμποροι ή βασανίζονται καθορίζουν το πώς αισθάνεται ο ίδιος το σώμα του και μαζί μ' αυτό την υγεία του. Το πώς αισθάνεται ο άνθρωπος το σώμα του, το ζει σαν δώρο της κουλτούρας που διαρκώς ανανεώνεται...

Παραθέτουμε κάποια αποσπάσματα από το πραγματικά εξαιρετικό βιβλίο, τα οποία, επειδή ήταν δύσκολο ποιο να επιλέξουμε και ποιο να αφήσουμε, είναι αρκετά κατά τη γνώμη μας, κατατοπιστικά. (Οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας).

Οι επιδημίες της σύγχρονης ιατρικής

[...] Οι μολυσματικές/λοιμώδεις νόσοι που επικρατούσαν στις απαρχές της βιομηχανικής εποχής μας δείχνουν πώς απέκτησε τη φήμη της η ιατρική. Η φυματίωση, λόγου χάρη, έφτασε σ' ένα αποκορύφωμα κατά τη διάρκεια ζωής δύο γενεών. Στη Νέα Υόρκη το 1812 το ποσοστό θνησιμότητας εκτιμούνταν πως ήταν υψηλότερο από 700 σε 10.000· γύρω στα 1882, όταν πρώτος ο Κωχ απομόνωσε και καλλιέργησε τον βάκιλο είχε ήδη ελαττωθεί σε 370 στους 10.000. Το ποσοστό είχε πέσει σε 180 όταν άνοιξε το 1910 το πρώτο σανατόριο, αν και η «φθίση» εξακολουθούσε να κατέχει τη δεύτερη θέση στους πίνακες θνησιμότητας. Έπειτα από το δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο, πριν όμως γίνουν ρουτίνα τα αντιβιοτικά, είχε γλιστρήσει στην ενδέκατη θέση, με ποσοστό 48 στους 10.000. Η χολέρα, η δυσεντερία και ο τύφος έφτασαν παρομοίως σ' ένα μέγιστο και ένα ελάχιστο, έξω από τον έλεγχο των γιατρών. Την εποχή που έγινε κατανοητή η αιτιολογία τους και εξειδικεύτηκε η θεραπεία τους, οι αρρώστιες αυτές είχαν ήδη χάσει σε μεγάλο βαθμό την δραστικότητα και, συνεπώς την κοινωνική τους σπουδαιότητα. Το αθροιστικό ποσοστό θνησιμότητας από οστρακιά, διφθερίτιδα, κοκίτη και ιλαρά σε παιδιά μέχρι δεκαπέντε χρονών, δείχνει ότι περίπου το 90% της συνολικής μείωσης της θνησιμότητας μεταξύ 1860 και 1965 είχε επέλθει πριν από την εισαγωγή των

Ιβάν Ίλλιτς
Μτφ. Βασίλης Τομανάς
Εκδ. Νησίδες / Σελ. 247 / Αύγουστος 2010

Ο Ιβάν Ίλλιτς (1926-2002) γεννήθηκε στη Βιέννη. Σπούδασε χημεία στη Φλωρεντία και ιστορία στο Ζάλτσμπουργκ, κατόπιν έγινε κληρικός (σπούδασε στο Γρηγοριανό Πανεπιστήμιο του Βατικανού) και πήγε στην Αμερική (στο Πουέρτο Ρίκο) ως ιερωμένος της Καθολικής εκκλησίας. Από το 1960 διέρρηξε τους δεσμούς του με την επίσημη εκκλησία, αλλά συνέχισε να ζει στην Αμερική. Το 1961 ίδρυσε στην Κουερναβάκα του Μεξικό το Κέντρο Διαπολιτισμικής Τεκμηρίωσης (CIDOC) στο οποίο οργανώνονταν σεμινάρια στα οποία συμμετείχαν άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο, ενώ μέσα από τη δραστηριότητα του προκύπτουν όλες οι ριζοσπαστικές αναλύσεις του Ίλλιτς για την βιομηχανική κοινωνία. Μέσα σε μια δεκαετία δημοσιεύει περισσότερες από 350 εργασίες και δημιουργεί μια μοναδική βιβλιοθήκη με 100.000 εργασίες για τις λαϊκές θρησκείες και τους πολιτισμούς της Λατινικής Αμερικής. Ανατρέπει τον παραδοσιακό ρόλο του «εκπαιδευτή» και στα σεμινάρια που οργανώνει παίζει το ρόλο του συντονιστή-προγραμματιστή.

Από τα μέσα της δεκαετίας του '80, έζησε με έναν όγκο, αρνούμενος να υποβληθεί σε ιατρικές θεραπείες από ένα ιατρογενές σύστημα που βρέθηκε στο στόχαστρό του. Η στάση του αυτή είναι απόλυτα συνεπής με όσα έγραφε: «...από τη στιγμή που ένας γιατρός περιθάλπει ανίατους αρρώστους, διαστρεβλώνει την τέχνη του: από μέσο την κάνει σκοπό... Το κόστος της θεραπείας έφτασε να φαίνεται ασήμαντο μπροστά στο κόστος της παράτασης μιας άρρωστης ζωής». Περπάτησε με τα πόδια όλη την Λατινική Αμερική και γνώριζε έντεκα γλώσσες.

«Πρόοδος θα πρέπει να σημαίνει ολοένα και μεγαλύτε- την ασθένεια και τον θάνατο, ως συστατικά της ίδιας της ύπαρξής του, της ίδιας της ζωής του.

Το Ιατρικό κατεστημένο έχει γίνει σημαντικότατη απειλή για την υγεία. Το ιατρικό επάγγελμα εξουσιάζει την ιατρική. Το αποτέλεσμα είναι ολέθριο και έχει πάρει διαστάσεις επιδημίας. Τη νέα αυτή επιδημία ονομάζω ιατρογένεση, από τις ελληνικές λέξεις ιατρός και γένεσις. [...]

Ο μη ειδικός στην ιατρική, για τον οποίο έγραψα το βιβλίο αυτό, θα πρέπει μόνος του να αποκτήσει τη δυνατότητα να κρίνει πώς επιδρά η ιατρική στην υγειονομική περίθαλψη. Το έργο αυτό που το έχουμε επειγόντως ανάγκη είναι ανίκανος να το εκτελέσει ο γιατρός, πιο συγκεκριμένα, ο γιατρός είναι ο ειδικός της εποχής μας που έχει ειδικευθεί στον ανώτερο βαθμό για να είναι ανίκανος για το έργο αυτό. Η ανάρρωση από την ιατρογενή αρρώστια που έχει εξαπλωθεί σ' όλη την έκταση της κοινωνίας είναι έργο πολιτικό και όχι επαγγελματικό. Θα πρέπει ο λαός ν' αποφασίσει τί ισορροπία θα καθιερώσει ανάμεσα στο δικαίωμα του πολίτη να γιατρεύεται και στο δικαίωμα του να του παρέχεται ισότιμα υγειονομική περίθαλψη. Κατά τα χρόνια που έζησαν οι προηγούμενες γενιές, το ιατρικό μονοπώλιο επάνω στην υγειονομική περίθαλψη επεκτάθηκε ανεξέλεγκτα και σφετερίστηκε την ελευθερία μας όσον αφορά το ίδιο μας το σώμα. Η κοινωνία έχει εκχωρήσει σε γιατρούς το αποκλειστικό δικαίωμα να καθορίζουν τι είναι αρρώστια και ποιος είναι άρρωστος ή εν δυνάμει άρρωστος, και τί θα πρέπει να γίνει με τους αρρώστους... Η υποχρέωση της κοινωνίας να παρέχει σε όλους τους πολίτες της σχεδόν απεριόριστα προϊόντα του ιατρικού συστήματος, απειλεί να καταστρέψει τις περιβαλλοντικές και πολιτισμικές συνθήκες που έχουν ανάγκη οι άνθρωποι για να γιατρεύονται μόνιμα και αυτόνομα όσο ζουν. Την τάση αυτή οφείλουμε να την αναδείξουμε και εν τέλει να την ανατρέψουμε. [...] (Απόσπασμα από την Εισαγωγή)

Κατά τον Ίλλιτς, το να είσαι υγιής σημαίνει όχι μόνο να τα βγάζεις επιτυχημένα πέρα με την πραγματικότητα, αλλά και να χαίρεσαι την επιτυχία. Σημαίνει να μπορείς να αισθάνεσαι ζωντανός στην απόλαυση, μα και στον πόνο, σημαίνει ν' αγαπάς τη ζωή σου, μα και να την διακινδυνεύεις. Η υγεία και τα βάσανα, όπως τα βιώνουν οι αισθήσεις, είναι φαινόμενα που διαφοροποιούν τους ανθρώπους από τα ζώα... Η ανθρώπινη υγεία κάνει τα ένστικτα να λειτουργούν πιο καθαρά. Είναι κάτι παραπάνω από ένα συγκεκριμένο πρότυπο συμπεριφοράς το οποίο διαμορφώνεται από τα έθιμα, τα ήθη, τις παραδόσεις και μας).

Οι επιδημίες της σύγχρονης ιατρικής

[...] Οι μολυσματικές/λοιμώδεις νόσοι που επικρατούσαν στις απαρχές της βιομηχανικής εποχής μας δείχνουν πώς απέκτησε τη φήμη της η ιατρική. Η φυματίωση, λόγου χάρη, έφτασε σ' ένα αποκορύφωμα κατά τη διάρκεια ζωής δύο γενεών. Στη Νέα Υόρκη το 1812 το ποσοστό θνησιμότητας εκτιμούνταν πως ήταν υψηλότερο από 700 σε 10.000· γύρω στα 1882, όταν πρώτος ο Κωχ απομόνωσε και καλλιέργησε τον βάκιλο είχε ήδη ελαττωθεί σε 370 στους 10.000. Το ποσοστό είχε πέσει σε 180 όταν άνοιξε το 1910 το πρώτο σανατόριο, αν και η «φθίση» εξακολουθούσε να κατέχει τη δεύτερη θέση στους πίνακες θνησιμότητας. Έπειτα από το δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο, πριν όμως γίνουν ρουτίνα τα αντιβιοτικά, είχε γλιστρήσει στην ενδέκατη θέση, με ποσοστό 48 στους 10.000. Η χολέρα, η δυσεντερία και ο τύφος έφτασαν παρομοίως σ' ένα μέγιστο και ένα ελάχιστο, έξω από τον έλεγχο των γιατρών. Την εποχή που έγινε κατανοητή η αιτιολογία τους και εξειδικεύτηκε η θεραπεία τους, οι αρρώστιες αυτές είχαν ήδη χάσει σε μεγάλο βαθμό την δραστικότητα και, συνεπώς την κοινωνική τους σπουδαιότητα. Το αθροιστικό ποσοστό θνησιμότητας από οστρακιά, διφθερίτιδα, κοκίτη και ιλαρά σε παιδιά μέχρι δεκαπέντε χρονών, δείχνει ότι περίπου το 90% της συνολικής μείωσης της θνησιμότητας μεταξύ 1860 και 1965 είχε επέλθει πριν από την εισαγωγή των αντιβιοτικών και της πλατιάς χρησιμοποιούμενης ανοσοποίησης. Η ύφεση αυτή μπορεί εν μέρει ν' αποδοθεί στη βελτίωση της στέγασης και στη μείωση της δραστικότητας των μικροοργανισμών, αλλά ο κατά πολύ σημαντικότερος παράγοντας ήταν η μεγαλύτερη αντίσταση του ξενιστή, που οφειλόταν στην καλύτερη διατροφή. Σε φτωχές χώρες σήμερα, η διάρροια και οι μολυσματικές νόσοι της ανώτερης αναπνευστικής οδού συναντώνται συχνότερα, διαρκούν περισσότερο και προκαλούν περισσότερους θανάτους εκεί που η διατροφή είναι κακή, ανεξάρτητα από την παρεχόμενη ιατρική περίθαλψη.

Στην Αγγλία, ως τα μέσα του 19ου αιώνα, οι κολλητικές επιδημίες είχαν δώσει τη θέση τους σε μείζονα σύνδρομα κακής διατροφής, όπως ραχίτιδα και πελλάγρα. Αυτά με τη σειρά τους έφτασαν στο αποκορύφωμά τους και εξαφανίστηκαν, και τη θέση τους πήραν οι αρρώστιες της πρώιμης παιδικής ηλικίας· κάπως αργότερα, παρουσιάστηκε μια αύξηση στα έλκη του δωδεκαδακτύλου στους

νεαρούς. Όταν αυτά μειώθηκαν, πήραν τη σκυτάλη οι σύγχρονες επιδημίες: καρδιοπάθειες της στεφανιαίας, εμφύσημα, βρογχίτιδα, παχυσαρκία, υπέρταση, καρκίνος (ιδίως των πνευμόνων), αρθρίτιδα, διαβήτης και οι λεγόμενες ψυχικές διαταραχές. Παρά τις εντατικές έρευνες, δεν έχει δοθεί κάποια ολοκληρωμένη εξήγηση για το πώς επήλθαν οι αλλαγές αυτές. [...]

Για περισσότερο από έναν αιώνα, η ανάλυση των γενικών τάσεων των ασθενειών είχε δείξει πως ο πρώτιστος καθοριστικός παράγοντας της κατάστασης της γενικής υγείας ενός οποιουδήποτε πληθυσμού, είναι το περιβάλλον. Η ιατρική γεωγραφία, η ιστορία των ασθενειών, η ιατρική ανθρωπολογία και η κοινωνική ιστορία των διαθέσεων των ανθρώπων απέναντι στην αρρώστια, έχουν δείξει ότι η διατροφή, το νερό και ο αέρας σε συνδυασμό με το επίπεδο κοινωνικοπολιτικής ισότητας και τους πολιτισμικούς οργανισμούς που δίνουν τη δυνατότητα να διατηρηθεί σταθερός ο πληθυσμός, παίζουν καθοριστικό ρόλο στο πόσο υγιείς αισθάνονται οι μεγάλοι και σε ποια ηλικία εμφανίζουν την τάση να πεθαίνουν οι ενήλικοι.... [...]

Κακώσεις που προκαλούν οι γιατροί

Δυστυχώς, η ανώφελη αλλά κατά τα άλλα αβλαβής ιατρική περίθαλψη είναι λιγότερο σημαντική από τις βλάβες που επιφέρει στη σύγχρονη κοινωνία η ολοένα διογκούμενη ιατρική επιχείρηση. Ο πόνος, η δυσλειτουργία, η αναπηρία και η έντονη οδύνη, που προκαλεί μια τεχνική ιατρική παρέμβαση, ανταγωνίζεται τώρα τη νοσηρότητα που οφείλεται σε τροχαία και βιομηχανικά ατυχήματα ή σε δυστυχήματα και δραστηριότητες που σχετίζονται με τον πόλεμο. Το αποτέλεσμα είναι ότι η ιατρική γίνεται μια από τις ταχύτερα εξαπλωνόμενες επιδημίες της εποχής μας. Από όλες τις φονικές θεσμικές βλάβες μόνον η σύγχρονη κακή διατροφή βλάπτει περισσότερους ανθρώπους από όσους η ιατρογενής αρρώστια στις διάφορες εκδηλώσεις της. Με την πιο στενή σημασία των λέξεων, η ιατρογενής αρρώστια περιλαμβάνει μόνο παθήσεις που δεν θα είχαν παρουσιαστεί, αν δεν είχε εφαρμοστή έγκαιρη και επιστημονική συστηνόμενη θεραπεία... [...]

Σε ορισμένους αρρώστους, τα αντιβιοτικά προκαλούν αφ' ενός αλλοίωση της βακτηριακής χλωρίδας και αφ' εταίρου υπερευαισθησία στις αρρώστιες, πράγμα που επιτρέπει σε ανθεκτικότερους μικροοργανισμούς να πολλαπλασιάζονται και να εισβάλουν στον ξενιστή. Άλλα φάρμακα βοηθούν στον πολλαπλασιασμό ορισμένων παραλλαγών βακτηρίων που είναι ανθεκτικά στα φάρμακα. Έτσι έχουν εξαπλωθεί ύπουλα είδη δηλητηρίασης, γρηγορότερα και από τα εκπληκτικής ποικιλίας πανταχού παρόντα ψευτοφάρμακα. Καθιερωμένη πρακτική είναι και η περιττή χειρουργική παρέμβαση... Επιβλαβέστατες ανύπαρκτες αρρώστιες είναι αποτέλεσμα ιατρικής θεραπείας που παρέχεται για ανύπαρκτες αρρώστιες, και έχουν πάρει την πάνω βόλτα: ο αριθμός των παιδιών που βλάφθηκαν από τη θεραπεία που τους γινόταν για ανύπαρκτες καρδιοπάθειες στη Μασαχουσέτη είναι μεγαλύτερος από τον αριθμό των παιδιών που υποβάλλονται σε αποτελεσματική θεραπεία για υπαρκτές καρδιοπάθειες...

Ανυπεράσπιστοι άρρωστοι

[...] η ιατρική πρακτική υποβοηθά την αρρώστια, γιατί ενισχύει μια νοσηρή κοινωνία που προτρέπει τους ανθρώπους να γίνουν καταναλωτές νοσηλευτικής, προληπτικής, βιομηχανικής και περιβαλλοντικής ιατρικής... Η ιατρογένεση εκφράζεται στα ποικίλα συμπτώματα κοινωνικής υπεριατρικοποίησης, που ισοδυναμεί μ' αυτό που θα ονομάσω απαλλοτρίωση της υγείας...

μου που επιδίωκε να αποκτήσει θεϊκές ιδιότητες. Η υγειονομική ύβρις της εποχής μας έχει προκαλέσει την εμφάνιση της ιατρικής νέμεσης...

Πιστεύω ότι η αναστροφή της νέμεσης μπορεί να έρθει μόνο μέσα από τον άνθρωπο, και όχι από άλλη μία διευθυνόμενη από άλλους (ετερόνομη) πηγή που θα εξαρτάται, πάλι, από την επηρμένη ειδημοσύνη και τον συνακόλουθο φενακισμό.

Όταν όλα τα βάσανα «τα ζουν οι άνθρωποι μέσα σε νοσοκομεία», και τα σπίτια γίνονται χώροι αφιλόξενοι για τη γέννηση, την αρρώστια και το θάνατο, όταν η γλώσσα που έδινε στους ανθρώπους τη δυνατότητα να βιώνουν το σώμα τους μετατρέπεται σε γραφειοκρατικά αλαμπουρνέζικα ή όταν τα βάσανα, η οδύνη και η γιατρειά ενός ανθρώπου που δεν παίζει ρόλο αρρώστου βαφτίζονται μορφή παρέκκλισης...

Όταν οι πόλεις χτίζονται με βάση της ανάγκες των οχημάτων, υποβαθμίζονται τα πόδια των ανθρώπων. Όταν τα σχολεία παρέχουν κατ' αποκλειστικότητα τη γνώση, υποβαθμίζεται ο αυτοδίδακτος. Όταν τα νοσοκομεία αναλαμβάνουν την περίθαλψη όλων όσων βρίσκονται σε κρίσιμη κατάσταση, επιβάλλουν στην κοινωνία μια νέα μορφή θανάτου. Τα συνηθισμένα μονοπώλια μονοπωλούν την αγορά. Τα ριζικά μονοπώλια καθιστούν τους ανθρώπους ανίκανους να κάνουν ή να φτιάχνουν πράγματα μονάχοι τους. Το εμπορικό μονοπώλιο περιορίζει την ελεύθερη διακίνηση των εμπορευμάτων. Το ριζικό μονοπώλιο παραβιάζει ακόμη περισσότερο την ελευθερία και την ανεξαρτησία. Υποχρεώνει ολόκληρη την κοινωνία ν' αντικαταστήσει τις αξίες χρήσης με εμπορεύματα, αναδιαμορφώνει τον εν γένει περίγυρο και «απαλλοτριώνει» τα γενικά του χαρακτηριστικά που έδιναν έως τότε στους ανθρώπους τη δυνατότητα να τα βγάζουν πέρα μονάχοι τους με τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν. Η εντατική εκπαίδευση κάνει τους αυτοδίδαχτους αναπασχόλητους, η εντατική γεωργία καταστρέφει το γεωργό που αρκείται να παράγει τα προς το ζην, η δε ανάπτυξη της αστυνομίας υπονομεύει τον αυτοέλεγχο της κοινότητας. Η κακοήθης εξάπλωση της ιατρικής φέρνει παρόμοια αποτελέσματα: μετατρέπει την αλληλοπερίθαλψη και την αυτονοσηλία σε παράπτωμα ή κακούργημα...

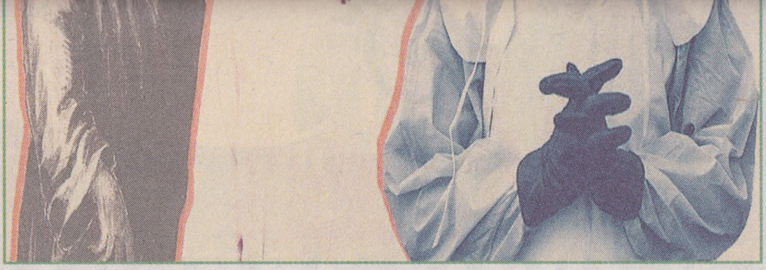
*Οι άνθρωποι **παραιτούνται** και από την ίδια τους τη ζωή, για να πάρουν όσο μπορούν περισσότερη θεραπευτική*

Για περισσότερο από έναν αιώνα, η ανάλυση των γενικών τάσεων των ασθενειών είχε δείξει πως ο πρώτιστος καθοριστικός παράγοντας της κατάστασης της γενικής υγείας ενός οποιουδήποτε πληθυσμού, είναι το περιβάλλον. Η ιατρική γεωγραφία, η ιστορία των ασθενειών, η ιατρική ανθρωπολογία και η κοινωνική ιστορία των διαθέσεων των ανθρώπων απέναντι στην αρρώστια, έχουν δείξει ότι η διατροφή, το νερό και ο αέρας σε συνδυασμό με το επίπεδο κοινωνικοπολιτικής ισότητας και τους πολιτισμικούς οργανισμούς που δίνουν τη δυνατότητα να διατηρηθεί σταθερός ο πληθυσμός, παίζουν καθοριστικό ρόλο στο πόσο υγιείς αισθάνονται οι μεγάλοι και σε ποια ηλικία εμφανίζουν την τάση να πεθαίνουν οι ενήλικοι.... [...]

Κακώσεις που προκαλούν οι γιατροί

Δυστυχώς, η ανώφελη αλλά κατά τα άλλα αβλαβής ιατρική περίθαλψη είναι λιγότερο σημαντική από τις βλάβες που επιφέρει στη σύγχρονη κοινωνία η ολοένα διογκούμενη ιατρική επιχείρηση. Ο πόνος, η δυσλειτουργία, η αναπηρία και η έντονη οδύνη, που προκαλεί μια τεχνική ιατρική παρέμβαση, ανταγωνίζεται τώρα τη νοσηρότητα που οφείλεται σε τροχαία και βιομηχανικά ατυχήματα ή σε δυστυχήματα και δραστηριότητες που σχετίζονται με τον πόλεμο. Το αποτέλεσμα είναι ότι η ιατρική γίνεται μια από τις ταχύτερα εξαπλωνόμενες επιδημίες της εποχής μας. Από όλες τις φονικές θεσμικές βλάβες μόνον η σύγχρονη κακή διατροφή βλάπτει περισσότερους ανθρώπους από όσους η ιατρογενής αρρώστια στις διάφορες εκδηλώσεις της. Με την πιο στενή σημασία των λέξεων, η ιατρογενής αρρώστια περιλαμβάνει μόνο παθήσεις που δεν θα είχαν παρουσιαστεί, αν δεν είχε εφαρμοστή έγκαιρη και επιστημονική συστημένη θεραπεία... [...]

Σε ορισμένους αρρώστους, τα αντιβιοτικά προκαλούν αφ' ενός αλλοίωση της βακτηριακής χλωρίδας και αφ'

εταίρου υπερευαισθησία στις αρρώστιες, πράγμα που επιτρέπει σε ανθεκτικότερους μικροοργανισμούς να πολλαπλασιάζονται και να εισβάλουν στον ξενιστή. Άλλα φάρμακα βοηθούν στον πολλαπλασιασμό ορισμένων παραλλαγών βακτηρίων που είναι ανθεκτικά στα φάρμακα. Έτσι έχουν εξαπλωθεί ύπουλα είδη δηλητηρίασης, γρηγορότερα και από τα εκπληκτικής ποικιλίας πανταχού παρόντα` ψευτοφάρμακα. Καθιερωμένη πρακτική είναι και η περιττή χειρουργική παρέμβαση... Επιβλαβέστατες ανύπαρκτες αρρώστιες είναι αποτέλεσμα ιατρικής θεραπείας που παρέχεται για ανύπαρκτες αρρώστιες, και έχουν πάρει την πάνω βόλτα: ο αριθμός των παιδιών που βλάφθηκαν από τη θεραπεία που τους γινόταν για ανύπαρκτες καρδιοπάθειες στη Μασαχουσέτη είναι μεγαλύτερος από τον αριθμό των παιδιών που υποβάλλονται σε αποτελεσματική θεραπεία για υπαρκτές καρδιοπάθειες...

Ανυπεράσπιστοι άρρωστοι

[...] η ιατρική πρακτική υποβοηθά την αρρώστια, γιατί ενισχύει μια νοσηρή κοινωνία που προτρέπει τους ανθρώπους να γίνουν καταναλωτές νοσηλευτικής, προληπτικής, βιομηχανικής και περιβαλλοντικής ιατρικής... Η ιατρογένεση εκφράζεται στα ποικίλα συμπτώματα κοινωνικής υπεριατρικοποίησης, που ισοδυναμεί μ' αυτό που θα ονομάσω απαλλοτρίωση της υγείας...

... τα λεγόμενα υγειονομικά επαγγέλματα προκαλούν κάτι ακόμα πιο σοβαρό: αρνούνται πολιτισμικά την υγεία, στο βαθμό που διαβρώνουν τη δυναμικότητα των ανθρώπων ν' ασχοληθούν αυτοπροσώπως και αυτόνομα με την αδυναμία, την ευπάθεια και τη μοναδικότητά τους. Ο άνθρωπος τον οποίο έχει γραπώσει γερά η σύγχρονη ιατρική, δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας εκπρόσωπος του ανθρώπινου είδους που τον έχει αρπάξει η ολέθρια τεχνική του... Πρόκειται για τον έσχατο αντίκτυπο της υγιεινολογικής προόδου, που προκαλεί την **παράλυση των υγειών αποκρίσεων των ανθρώπων** στα βάσανα, την αναπηρία και το θάνατο. Εμφανίζονται όταν οι άνθρωποι αποδέχονται μια διαχείριση της υγείας που έχει σχεδιαστεί με βάση το μηχανικό μοντέλο, όταν συνωμοτούν σε μια προσπάθεια να παραγάγουν κάτι που λέγεται «καλύτερη υγεία», σαν να ήταν εμπόρευμα. Αυτό έχει ως αναπόφευκτο αποτέλεσμα να διατηρείται η ζωή, που τη δια-

Όταν όλα τα βάσανα «τα ζουν οι άνθρωποι μέσα σε νοσοκομεία», και τα σπίτια γίνονται χώροι αφιλόξενοι για τη γέννηση, την αρρώστια και το θάνατο, όταν η γλώσσα που έδινε στους ανθρώπους τη δυνατότητα να βιώνουν το σώμα τους μετατρέπεται σε γραφειοκρατικά αλαμπουρνέζικα ή όταν τα βάσανα, η οδύνη και η γιατρειά ενός ανθρώπου που δεν παίζει ρόλο αρρώστου βαφτίζονται μορφή παρέκκλισης...

Όταν οι πόλεις χτίζονται με βάση της ανάγκες των οχημάτων, υποβαθμίζονται τα πόδια των ανθρώπων. Όταν τα σχολεία παρέχουν κατ` αποκλειστικότητα τη γνώση, υποβαθμίζεται ο αυτοδίδακτος. Όταν τα νοσοκομεία αναλαμβάνουν την περίθαλψη όλων όσων βρίσκονται σε κρίσιμη κατάσταση, επιβάλλουν στην κοινωνία μια νέα μορφή θανάτου. Τα συνηθισμένα μονοπώλια μονοπωλούν την αγορά. Τα ριζικά μονοπώλια καθιστούν τους ανθρώπους ανίκανους να κάνουν ή να φτιάχνουν πράγματα μονάχοι τους. Το εμπορικό μονοπώλιο περιορίζει την ελεύθερη διακίνηση των εμπορευμάτων. Το ριζικό μονοπώλιο παραβιάζει ακόμη περισσότερο την ελευθερία και την ανεξαρτησία. Υποχρεώνει ολόκληρη την κοινωνία ν' αντικαταστήσει τις αξίες χρήσης με εμπορεύματα, αναδιαμορφώνει τον εν γένει περίγυρο και «απαλλοτριώνει» τα γενικά του χαρακτηριστικά που έδιναν έως τότε στους ανθρώπους τη δυνατότητα να τα βγάζουν πέρα μονάχοι τους με τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν. Η εντατική εκπαίδευση κάνει τους αυτοδίδακτους αναπασχόλητους, η εντατική γεωργία καταστρέφει το γεωργό που αρκείται να παράγει τα προς το ζην, η δε ανάπτυξη της αστυνομίας υπονομεύει τον αυτοέλεγχο της κοινότητας. Η κακοήθης εξάπλωση της ιατρικής φέρνει παρόμοια αποτελέσματα: μετατρέπει την αλληλοπερίθαλψη και την αυτονοσηλία σε παράπτωμα ή κακούργημα...

Οι άνθρωποι **παραιτούνται** και από την ίδια τους τη ζωή, για να πάρουν όσο μπορούν περισσότερη θεραπευτική αγωγή... **Η πεποίθηση των ανθρώπων ότι δεν μπορούν να τα βγάλουν πέρα μονάχοι τους χωρίς ν' απευθυνθούν στο γιατρό, προκαλεί στην υγεία τους μεγαλύτερη βλάβη από όσην είναι ποτέ δυνατό να προκαλέσουν οι γιατροί προσφέροντάς τους τις υπηρεσίες τους...**

Η εισβολή των φαρμάκων

[...] Έχει γίνει του συρμού να κατηγορούμε τις πολυεθνικές φαρμακευτικές εταιρίες για την κατάχρηση φαρμακευτικών σκευασμάτων που χορηγούνται με ιατρική συνταγή. Τα κέρδη τους είναι υψηλά και ο έλεγχος που ασκούν στην αγορά πρωτοφανής. Επί μια δεκαπενταετία, τα κέρδη της φαρμακοβιομηχανίας ξεπερνούν τα κέρδη όλων των άλλων βιομηχανιών που είναι εισηγμένες στο Χρηματιστήριο. Οι τιμές των φαρμακευτικών σκευασμάτων ελέγχονται και μαγειρεύονται: το ίδιο φιαλίδιο που

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και

κή περίθαλψη είναι λιγότερο σημαντική από τις βλάβες που επιφέρει στη σύγχρονη κοινωνία η ολοένα διογκούμενη ιατρική επιχείρηση. Ο πόνος, η δυσλειτουργία, η αναπηρία και η έντονη οδύνη, που προκαλεί μια τεχνική ιατρική παρέμβαση, ανταγωνίζεται τώρα τη νοσηρότητα που οφείλεται σε τροχαία και βιομηχανικά ατυχήματα ή σε δυστυχήματα και δραστηριότητες που σχετίζονται με τον πόλεμο. Το αποτέλεσμα είναι ότι η ιατρική γίνεται μια από τις ταχύτερα εξαπλωνόμενες επιδημίες της εποχής μας. Από όλες τις φονικές θεσμικές βλάβες μόνον η σύγχρονη κακή διατροφή βλάπτει περισσότερους ανθρώπους από όσους η ιατρογενής αρρώστια στις διάφορες εκδηλώσεις της. Με την πιο στενή σημασία των λέξεων, η ιατρογενής αρρώστια περιλαμβάνει μόνο παθήσεις που δεν θα είχαν παρουσιαστεί, αν δεν είχε εφαρμοστή έγκαιρη και επιστημονική συστηνόμενη θεραπεία... [...]

Σε ορισμένους αρρώστους, τα αντιβιοτικά προκαλούν αφ' ενός αλλοίωση της βακτηριακής χλωρίδας και αφ'

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

περιττή χειρουργική παρέμβαση... Επιβλαβέστατες ανύπαρκτες αρρώστιες είναι αποτέλεσμα ιατρικής θεραπείας που παρέχεται για ανύπαρκτες αρρώστιες, και έχουν πάρει την πάνω βόλτα: ο αριθμός των παιδιών που βλάφθηκαν από τη θεραπεία που τους γινόταν για ανύπαρκτες καρδιοπάθειες στη Μασαχουσέτη είναι μεγαλύτερος από τον αριθμό των παιδιών που υποβάλλονται σε αποτελεσματική θεραπεία για υπαρκτές καρδιοπάθειες...

Ανυπεράσπιστοι άρρωστοι

[...] η ιατρική πρακτική υποβοηθά την αρρώστια, γιατί ενισχύει μια νοσηρή κοινωνία που προτρέπει τους ανθρώπους να γίνουν καταναλωτές νοσηλευτικής, προληπτικής, βιομηχανικής και περιβαλλοντικής ιατρικής... Η ιατρογένεση εκφράζεται στα ποικίλα συμπτώματα κοινωνικής υπεριατρικοποίησης, που ισοδυναμεί μ' αυτό που θα ονομάσω απαλλοτρίωση της υγείας...

... τα λεγόμενα υγειονομικά επαγγέλματα προκαλούν κάτι ακόμα πιο σοβαρό: αρνούνται πολιτισμικά την υγεία, στο βαθμό που διαβρώνουν τη δυναμικότητα των ανθρώπων ν' ασχοληθούν αυτοπροσώπως και αυτόνομα με την αδυναμία, την ευπάθεια και τη μοναδικότητά τους. Ο άνθρωπος τον οποίο έχει γραπώσει γερά η σύγχρονη ιατρική, δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας εκπρόσωπος του ανθρώπινου είδους που τον έχει αρπάξει η ολέθρια τεχνική του... Πρόκειται για τον έσχατο αντίκτυπο της υγιεινολογικής προόδου, που προκαλεί την **παράλυση των υγειών αποκρίσεων των ανθρώπων** στα βάσανα, την αναπηρία και το θάνατο. Εμφανίζονται όταν οι άνθρωποι αποδέχονται μια διαχείριση της υγείας που έχει σχεδιαστεί με βάση το μηχανικό μοντέλο, όταν συνωμοτούν σε μια προσπάθεια να παραγάγουν κάτι που λέγεται «καλύτερη υγεία», σαν να ήταν εμπόρευμα. Αυτό έχει ως αναπόφευκτο αποτέλεσμα να διατηρείται η ζωή, που τη διαφεντεύουν κάποιοι άλλοι, σε υψηλά επίπεδα αρρώστιας η οποία όμως δεν οδηγεί ακόμα στο θάνατο. [...]

Οι αρχαίοι Έλληνες έβλεπαν σαν θεούς τις δυνάμεις της φύσης. Γι' αυτούς, η νέμεση αντιπροσώπευε την εκδίκηση των θεών, που τιμωρούσαν τους θνητούς οι οποίοι καταπατούσαν τα αποκλειστικά προνόμια που φύλαγαν ζηλότυπα οι θεοί για λογαριασμό τους. Η νέμεση ήταν η αναπόφευκτη τιμωρία των ανθρώπων που επιθυμούσαν να γίνουν ήρωες και να μην παραμείνουν κοινοί θνητοί. Όπως τα περισσότερα αφηρημένα ουσιαστικά των αρχαίων Ελλήνων, η Νέμεση θεοποιήθηκε. Αντιπροσωπεύει την απόκριση της φύσης στην ύβρη, στο θράσος του ατό-

ζει την ελεύθερη διακίνηση των εμπορευμάτων. Το ριζικό μονοπώλιο παραβιάζει ακόμη περισσότερο την ελευθερία και την ανεξαρτησία. Υποχρεώνει ολόκληρη την κοινωνία ν' αντικαταστήσει τις αξίες χρήσης με εμπορεύματα, αναδιαμορφώνει τον εν γένει περίγυρο και «απαλλοτριώνει» τα γενικά του χαρακτηριστικά που έδιναν έως τότε στους ανθρώπους τη δυνατότητα να τα βγάζουν πέρα μονάχοι τους με τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν. Η εντατική εκπαίδευση κάνει τους αυτοδίδαχτους αναπασχόλητους, η εντατική γεωργία καταστρέφει το γεωργό που αρκείται να παράγει τα προς το ζην, η δε ανάπτυξη της αστυνομίας υπονομεύει τον αυτοέλεγχο της κοινότητας. Η κακοήθης εξάπλωση της ιατρικής φέρνει παρόμοια αποτελέσματα: μετατρέπει την αλληλοπερίθαλψη και την αυτονοσηλία σε παράπτωμα ή κακούργημα...

Οι άνθρωποι **παραιτούνται** και από την ίδια τους τη ζωή, για να πάρουν όσο μπορούν περισσότερη θεραπευτική αγωγή... **Η πεποίθηση των ανθρώπων ότι δεν μπορούν να τα βγάλουν πέρα μονάχοι τους χωρίς ν' απευθυνθούν στο γιατρό, προκαλεί στην υγεία τους μεγαλύτερη βλάβη από όσην είναι ποτέ δυνατό να προκαλέσουν οι γιατροί προσφέροντάς τους τις υπηρεσίες τους**...

Η εισβολή των φαρμάκων

[...] Έχει γίνει του συρμού να κατηγορούμε τις πολυεθνικές φαρμακευτικές εταιρίες για την κατάχρηση φαρμακευτικών σκευασμάτων που χορηγούνται με ιατρική συνταγή. Τα κέρδη τους είναι υψηλά και ο έλεγχος που ασκούν στην αγορά πρωτοφανής. Επί μια δεκαπενταετία, τα κέρδη της φαρμακοβιομηχανίας ξεπερνούν τα κέρδη όλων των άλλων βιομηχανιών που είναι εισηγμένες στο Χρηματιστήριο. Οι τιμές των φαρμακευτικών σκευασμάτων ελέγχονται και μαγειρεύονται: το ίδιο φιαλίδιο που πουλιέται δύο δολάρια στο Σικάγο ή στη Γενεύη όπου παρασκευάζεται, πουλιέται δώδεκα δολάρια σε μια φτωχή χώρα στην οποία δεν υπάρχει ανταγωνισμός.

Σε όλες τις χώρες, οι γιατροί δουλεύουν ολοένα περισσότερο με δύο ομάδες εθισμένων: μ' εκείνους στους οποίους χορηγούν συνταγές για φάρμακα και μ' εκείνους που υποφέρουν από τις επιπτώσεις των φαρμάκων. Όσο πιο πλούσια είναι μια κοινωνία, τόσο μεγαλύτερο είναι το επί τις εκατό ποσοστό των ανθρώπων που ανήκουν στις δύο παραπάνω ομάδες. Συνεπώς, το να καταλογίζουμε στη φαρμακοβιομηχανία τον εθισμό των ανθρώπων στα φάρ-

συνέχεια στη σελ. 16

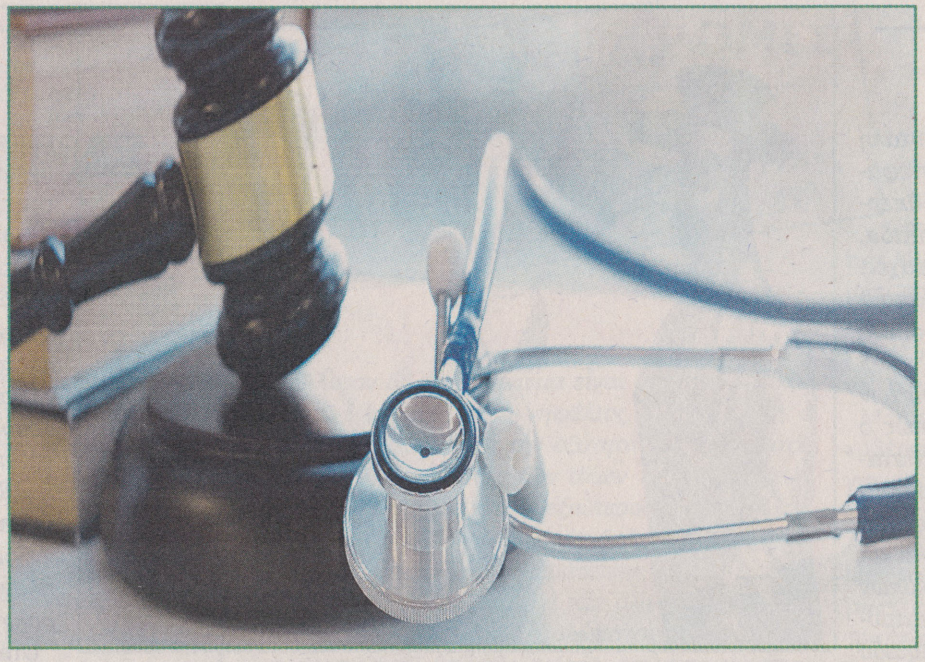
συνέχεια από τη σελ. 15

μακα που χορηγούνται με ιατρική συνταγή είναι εξ ίσου άστοχο με το να καταλογίσουμε στη Μαφία τη χρήση παράνομων ναρκωτικών…

[…]

Σε κάθε στάδιο της ζωής τους, οι άνθρωποι αχρηστεύονται με τρόπο που προσιδιάζει στην ηλικία τους. Οι γέροι αποτελούν το πιο εξόφθαλμο παράδειγμα: ***είναι θύματα θεραπευτικών αγωγών που προορίζονται για μια ανίατη κατάσταση****…*

Το αίτημα για περίθαλψη των γερόντων έχει επεκταθεί όχι απλώς επειδή επιβιώνουν περισσότεροι γέροντες, αλλά επειδή υπάρχουν άνθρωποι που αξιώνουν ρητά να τους νοσηλεύουν στα γηρατειά τους…

Η ιατρική δεν μπορεί να κάνει πολλά για την αρρώστια που σχετίζεται με τα γηρατειά ακόμα λιγότερα μπορεί να κάνει για τον ερχομό και τη βίωση των ίδιων των γηρατειών. Δε μπορεί να θεραπεύσει τα καρδιαγγειακά νοσήματα, τους περισσότερους καρκίνους, την αρθρίτιδα, την προχωρημένη κύρωση, ούτε καν το κοινό κρυολόγημα. Ευτυχώς που μπορεί να μετριαστεί κάπως ο πόνος που αισθάνονται οι γέροντες. Αλλά, δυστυχώς, οι περισσότερες θεραπείες που παρέχονται σε γέροντες και απαιτούν την παρέμβαση επαγγελματιών, όχι μόνο εμφανίζουν την τάση να επιδεινώνουν τον πόνο τους αλλά και τον παρατείνουν κιόλας, εάν πετύχουν… Καθώς περισσότεροι γέροντες φτάνουν να εξαρτώνται από τις υπηρεσίες επαγγελματιών, ολοένα περισσότεροι άνθρωποι μπαίνουν με το ζόρι σε ειδικά ιδρύματα για γέροντες, ενώ η γειτονιά γίνεται ολοένα και πιο αφιλόξενη για όσους δεν θέλουν να απομακρυνθούν από αυτήν. … Η θνησιμότητα κατά το πρώτο έτος του εγκλεισμού σε ίδρυμα είναι αξιοσημείωτα υψηλότερη από τη θνησιμότητα των γερόντων που συνεχίζουν να ζουν στο περιβάλλον τους. Η απομάκρυνση από το σπίτι συντελεί στην εμφάνιση και τη θανατηφόρο κατάληξη πολλών σοβαρών ασθενειών. […]

Ό,τι έχει κάνει ο ιατρικός χαρακτηρισμός στο τέλος της ζωής, το έχει κάνει και στην αρχή της. Όπως ακριβώς η εξουσία του γιατρού επικυρώθηκε πρώτα πάνω στα γηρατειά, και μετά επεκτάθηκε στα πρώτα χρόνια μετά τη συνταξιοδότηση και την κλιμακτήριο, έτσι και η εξουσία στο θάλαμο τοκετού, που χρονολογείται από τον 19ο αιώνα, επεκτάθηκε στον παιδικό σταθμό, στο νηπιαγωγείο και στη σχολική τάξη· έτσι ιατρικοποίησε τη νηπιακή, την παιδική και την εφηβική ηλικία…

Για πάρα πολλούς αρρώστους, ισχύει ότι όποιοι δέχονται λιγότερη θεραπευτική αγωγή, εμφανίζουν μεγαλύτερη πρόοδο. «Για τον άρρωστο, όσο λιγότερο, τόσο καλύτερο», είπε ο Ιπποκράτης. Τις περισσότερες φορές, το καλύτερο που μπορεί να κάνει ένας καταρτισμένος και ευσυνείδητος γιατρός είναι να πείσει τον ασθενή ότι μπορεί να συμβιώσει με τη διαταραχή του, να τον βεβαιώσει ότι τελικά θα γίνει καλά ή ότι θα του δώσει μορφίνη όποτε χρειαστεί, ότι θα κάνει γι' αυτόν ότι θα έκανε η γιαγιά του και ότι θα πρέπει να έχει εμπιστοσύνη στη φύση. […]

Ο φόβος που έχουν οι συνάνθρωποι μας για έναν μη υγιεινολογικό θάνατο κάνει τη ζωή να μοιάζει με αγώνα δρόμου, που οδηγεί σε μια καταληκτική σκληρή σύγκρου-

hoc (εκ των πραγμάτων) σχέση ανάμεσα στον εαυτό του και σε μια ομάδα ανθρώπων. Η μαγεία είναι αποτελεσματική εάν και όταν η επιδίωξη του αρρώστου και του μάγου συμπίπτουν, μολονότι η επιστημονική ιατρική χρειάστηκε πολύ καιρό για ν' αναγνωρίσει πως οι γιατροί είναι μάγοι μερικής απασχόλησης. Για να γίνει η διάκριση της λευκής μαγείας που ασκεί επαγγελματικά ο γιατρός και της λειτουργίας που επιτελεί ως μηχανικός (και για να απαλλαγεί από την κατηγορία πως είναι κομπογιαννίτης), δημιουργήθηκε ο όρος «placebo». Όποτε ένα ζαχαρωμένο χάπι λειτουργεί αποτελεσματικά επειδή το χορήγησε γιατρός, ενεργεί ως placebo. Το placebo (λέξη λατινική που σημαίνει «θα ευχαριστήσω») ευχαριστεί όχι μόνο τον άρρωστο αλλά και τον γιατρό που το χορηγεί. […]

Οι ιατρικές μέθοδοι μετατρέπονται σε μαύρη μαγεία όταν, αντί να κινητοποιήσουν τις δυνάμεις αυτοΐασης του αρρώστου, τον μετατρέπουν σε νωθρό και φενακισμένο ηδονοβλεψία της θεραπείας του.

Οι ιατρικές μέθοδοι μετατρέπονται σε θρησκεία της αρρώστιας, όταν εκτελούνται σαν ιεροτελεστίες που κατευθύνουν όλες τις προσδοκίες των αρρώστων στην επιστήμη και τους αξιωματούχους της, αντί να ενθαρρύνουν τους αρρώστους ν' αναζητήσουν μια δημιουργική ερμηνεία της δύσκολης θέσης τους ή να βρουν ένα αξιοθαύμαστο πρότυπο ανθρώπου –του παρελθόντος ή του παρόντος– που έμαθε να υποφέρει. Οι ιατρικές μέθοδοι ενισχύουν ακόμη περισσότερο την αρρώστια με τον ηθικό εξευτελισμό, όταν απομονώνουν τον άρρωστο σ' ένα περιβάλλον στο οποίο βρίσκονται μόνο επαγγελματίες της υγείας και δεν παρέχουν στην κοινωνία τα κίνητρα ούτε και διαμορφώνουν τις πειθαρχίες που κάνουν την κοινωνία πιο ανεκτική απέναντι στον άρρωστο. Ο μαγικός όλεθρος, η θρησκευτική βλάβη και ο ηθικός εξευτελισμός που δημιουργούνται με το πρόσχημα των βιοιατρικών επιδιώξεων είναι αποφασιστικής σημασίας μηχανισμοί που συντελούν στην κοινωνική ιατρογένεση. Συγχωνεύονται με την ιατρικοποίηση του θανάτου…

[…] Η υγεία όπως την βλέπει μια κουλτούρα, σχετίζεται στενά με το πώς αντιμετωπίζει η αντίστοιχη κοινωνία τη

εξόφθαλμο παράδειγμα: είναι θύματα θερα-πευτικών αγωγών που προορίζονται για μια ανίατη κατάσταση…

Το αίτημα για περίθαλψη των γερόντων έχει επεκταθεί όχι απλώς επειδή επιβιώνουν περισσότεροι γέροντες, αλλά επειδή υπάρχουν άνθρωποι που αξιώνουν ρητά να τους νοσηλεύουν στα γηρατειά τους…

Η ιατρική δεν μπορεί να κάνει πολλά για την αρρώστια που σχετίζεται με τα γηρατειά ακόμα λιγότερα μπορεί να κάνει για τον ερχομό και τη βίωση των ίδιων των γηρατειών. Δε μπορεί να θεραπεύσει τα καρδιαγγειακά νοσήματα, τους περισσότερους καρκίνους, την αρθρίτιδα, την προχωρημένη κύρωση, ούτε καν το κοινό κρυολόγημα. Ευτυχώς που μπορεί να μετριαστεί κάπως ο πόνος που αισθάνονται οι γέροντες. Αλλά, δυστυχώς, οι περισσότερες θεραπείες που παρέχονται σε γέροντες και απαιτούν την παρέμβαση επαγγελματιών, όχι μόνο εμφανίζουν την τάση να επιδεινώνουν τον πόνο τους αλλά και τον παρατείνουν κιόλας, εάν πετύχουν… Καθώς περισσότεροι γέροντες φτάνουν να εξαρτώνται από τις υπηρεσίες επαγγελματιών, ολοένα περισσότεροι άνθρωποι μπαίνουν με το ζόρι σε ειδικά ιδρύματα για γέροντες, ενώ η γειτονιά γίνεται ολοένα και πιο αφιλόξενη για όσους δεν θέλουν να απομακρυνθούν από αυτήν. … Η θνησιμότητα κατά το πρώτο έτος του εγκλεισμού σε ίδρυμα είναι αξιοσημείωτα υψηλότερη από τη θνησιμότητα των γερόντων

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

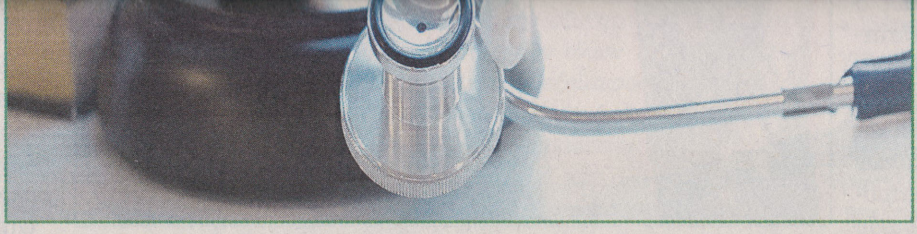
ΧΡΟΝΟΣ 19ος, Φύλλο 208
Οκτώβριος 2020

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: **69 73 79 92 07**

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03

που συνεχίζουν να ζουν στο περιβάλλον τους. Η απομάκρυνση από το σπίτι συντελεί στην εμφάνιση και τη θανατηφόρο κατάληξη πολλών σοβαρών ασθενειών. […]

Ό,τι έχει κάνει ο ιατρικός χαρακτηρισμός στο τέλος της ζωής, το έχει κάνει και στην αρχή της. Όπως ακριβώς η εξουσία του γιατρού επικυρώθηκε πρώτα πάνω στα γηρατειά, και μετά επεκτάθηκε στα πρώτα χρόνια μετά τη συνταξιοδότηση και την κλιμακτήριο, έτσι και η εξουσία στο θάλαμο τοκετού, που χρονολογείται από τον 19ο αιώνα, επεκτάθηκε στον παιδικό σταθμό, στο νηπιαγωγείο και στη σχολική τάξη· έτσι ιατρικοποίησε τη νηπιακή, την παιδική και την εφηβική ηλικία…

Για πάρα πολλούς αρρώστους, ισχύει ότι όποιοι δέχονται λιγότερη θεραπευτική αγωγή, εμφανίζουν μεγαλύτερη πρόοδο. «Για τον άρρωστο, όσο λιγότερο, τόσο καλύτερο», είπε ο Ιπποκράτης. Τις περισσότερες φορές, το καλύτερο που μπορεί να κάνει ένας καταρτισμένος και ευσυνείδητος γιατρός είναι να πείσει τον ασθενή ότι μπορεί να συμβιώσει με τη διαταραχή του, να τον βεβαιώσει ότι τελικά θα γίνει καλά ή ότι θα του δώσει μορφίνη όποτε χρειαστεί, ότι θα κάνει γι' αυτόν ότι θα έκανε η γιαγιά του και ότι θα πρέπει να έχει εμπιστοσύνη στη φύση. […]

Ο φόβος που έχουν οι συνάνθρωποι μας για έναν μη υγιεινολογικό θάνατο κάνει τη ζωή να μοιάζει με αγώνα δρόμου, που οδηγεί σε μια καταληκτική σκληρή σύγκρουση και έχει κλονίσει απαράμιλλα την εμπιστοσύνη του ανθρώπου στον εαυτό του. Έχει καλλιεργήσει την πεποίθηση ότι **ο άνθρωπος σήμερα έχει χάσει την αυτονομία του να καταλαβαίνει πως έχει έρθει η ώρα του και να παίρνει στα χέρια του το θάνατό του.** Η άρνηση του γιατρού ν' αναγνωρίσει το σημείο πέρα από το οποίο παύει να είναι χρήσιμος ως θεραπευτής και ν' αποτραβηχτεί όταν στο πρόσωπο του ασθενούς του εμφανίζεται ο θάνατος, τον έχει μετατρέψει σε παράγοντα που ευνοεί την ανευθυνότητα ή την πλήρη συγκάλυψη. **Η απροθυμία του αρρώστου να πεθάνει μονάχος του, τον καθιστά αξιολύπητα εξαρτημένο.** Έχει τώρα χάσει την πίστη του στην ικανότητά του να πεθαίνει, στην καταληκτική μορφή που μπορεί να πάρει η υγεία, και **έχει αναγάγει σε σημαντικό το δικαίωμά του να τον αποτελειώνουν επαγγελματίες…**

Μαύρη μαγεία

Ακόμη και στις περιπτώσεις που ο γιατρός διαθέτει τον

της λειτουργίας που επιτελεί ως μηχανικός (και για να απαλλαγεί από την κατηγορία πως είναι κομπογιαννίτης), δημιουργήθηκε ο όρος «placebo». Όποτε ένα ζαχαρωμένο χάπι λειτουργεί αποτελεσματικά επειδή το χορήγησε γιατρός, ενεργεί ως placebo. Το placebo (λέξη λατινική που σημαίνει «θα ευχαριστήσω») ευχαριστεί όχι μόνο τον άρρωστο αλλά και τον γιατρό που το χορηγεί. […]

Οι ιατρικές μέθοδοι μετατρέπονται σε μαύρη μαγεία όταν, αντί να κινητοποιήσουν τις δυνάμεις αυτοΐασης του αρρώστου, τον μετατρέπουν σε νωθρό και φενακισμένο ηδονοβλεψία της θεραπείας του.

Οι ιατρικές μέθοδοι μετατρέπονται σε θρησκεία της αρρώστιας, όταν εκτελούνται σαν ιεροτελεστίες που κατευθύνουν όλες τις προσδοκίες των αρρώστων στην επιστήμη και τους αξιωματούχους της, αντί να ενθαρρύνουν τους αρρώστους ν' αναζητήσουν μια δημιουργική ερμηνεία της δύσκολης θέσης τους ή να βρουν ένα αξιοθαύμαστο πρότυπο ανθρώπου –του παρελθόντος ή του παρόντος– που έμαθε να υποφέρει. Οι ιατρικές μέθοδοι ενισχύουν ακόμη περισσότερο την αρρώστια με τον ηθικό εξευτελισμό, όταν απομονώνουν τον άρρωστο σ' ένα περιβάλλον στο οποίο βρίσκονται μόνο επαγγελματίες της υγείας και δεν παρέχουν στην κοινωνία τα κίνητρα ούτε και διαμορφώνουν τις πειθαρχίες που κάνουν την κοινωνία πιο ανεκτική απέναντι στον άρρωστο. Ο μαγικός όλεθρος, η θρησκευτική βλάβη και ο ηθικός εξευτελισμός που δημιουργούνται με το πρόσχημα των βιοιατρικών επιδιώξεων είναι αποφασιστικής σημασίας μηχανισμοί που συντελούν στην κοινωνική ιατρογένεση. Συγχωνεύονται με την ιατρικοποίηση του θανάτου…

[…] Η υγεία όπως την βλέπει μια κουλτούρα, σχετίζεται στενά με το πώς αντιμετωπίζει η αντίστοιχη κοινωνία τη ζωή, τη γιορτή, τα βάσανα και το θάνατο. Όλες οι παραδοσιακές κουλτούρες επηρεάζουν την υγεία των ατόμων της κοινωνίας τους γιατί εφοδιάζουν τα άτομα με τα μέσα που τους επιτρέπουν να κάνουν υποφερτό τον πόνο, να καταλαβαίνουν την αρρώστια ή την αναπηρία και να δίνουν νόημα στη σκιά του θανάτου. Σε τέτοιες κουλτούρες η υγειονομική περίθαλψη είναι πάντα ένα πρόγραμμα που ρυθμίζει το φαγητό, το ποτό, την εργασία, την αναπνοή, τον έρωτα, τη διάπλαση των πολιτών, την άσκηση, το τραγούδι, την ονειροπόληση, τη διεξαγωγή του πολέμου και την ανοχή των βασάνων. Η θεραπεία είναι, στο μεγαλύτερο μέρος της, ένας πατροπαράδοτος τρόπος παρηγοριάς, περίθαλψης και τόνωσης των ανθρώπων ενόσω γιατρεύονται. Η περίθαλψη των αρρώστων είναι, στο μεγαλύτερο μέρος της, μία μορφή ανοχής που αγκαλιάζει όλους τους πάσχοντες. Επιβιώνουν μόνο εκείνες οι κουλτούρες που παρέχουν έναν βιώσιμο κώδικα, προσαρμοσμένο στη γε-

απαιτούν την παρέμβαση επαγγελματιών, όχι μόνο εμφανίζουν την τάση να επιδεινώνουν τον πόνο τους αλλά και τον παρατείνουν κιόλας, εάν πετύχουν... Καθώς περισσότεροι γέροντες φτάνουν να εξαρτώνται από τις υπηρεσίες επαγγελματιών, ολοένα περισσότεροι άνθρωποι μπαίνουν με το ζόρι σε ειδικά ιδρύματα για γέροντες, ενώ η γειτονιά γίνεται ολοένα και πιο αφιλόξενη για όσους δεν θέλουν να απομακρυνθούν από αυτήν. ... Η θνησιμότητα κατά το πρώτο έτος του εγκλεισμού σε ίδρυμα είναι αξιοσημείωτα υψηλότερη από τη θνησιμότητα των γερόντων

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 19ος, Φύλλο 208
Οκτώβριος 2020

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης:
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

στο θάλαμο τοκετού, που χρονολογείται από τον 19ο αιώνα, επεκτάθηκε στον παιδικό σταθμό, στο νηπιαγωγείο και στη σχολική τάξη· έτσι ιατρικοποίησε τη νηπιακή, την παιδική και την εφηβική ηλικία...

Για πάρα πολλούς αρρώστους, ισχύει ότι όποιοι δέχονται λιγότερη θεραπευτική αγωγή, εμφανίζουν μεγαλύτερη πρόοδο. «Για τον άρρωστο, όσο λιγότερο, τόσο καλύτερο», είπε ο Ιπποκράτης. Τις περισσότερες φορές, το καλύτερο που μπορεί να κάνει ένας καταρτισμένος και ευσυνείδητος γιατρός είναι να πείσει τον ασθενή ότι μπορεί να συμβιώσει με τη διαταραχή του, να τον βεβαιώσει ότι τελικά θα γίνει καλά ή ότι θα του δώσει μορφίνη όποτε χρειαστεί, ότι θα κάνει γι' αυτόν ότι θα έκανε η γιαγιά του και ότι θα πρέπει να έχει εμπιστοσύνη στη φύση. [...]

Ο φόβος που έχουν οι συνάνθρωποι μας για έναν μη υγιεινολογικό θάνατο κάνει τη ζωή να μοιάζει με αγώνα δρόμου, που οδηγεί σε μια καταληκτική σκληρή σύγκρουση και έχει κλονίσει απαράμιλλα την εμπιστοσύνη του ανθρώπου στον εαυτό του. Έχει καλλιεργήσει την πεποίθηση ότι **ο άνθρωπος σήμερα έχει χάσει την αυτονομία του να καταλαβαίνει πως έχει έρθει η ώρα του και να παίρνει στα χέρια του το θάνατό του**. Η άρνηση του γιατρού ν' αναγνωρίσει το σημείο πέρα από το οποίο παύει να είναι χρήσιμος ως θεραπευτής και ν' αποτραβηχτεί όταν στο πρόσωπο του ασθενούς του εμφανίζεται ο θάνατος, τον έχει μετατρέψει σε παράγοντα που ευνοεί την ανευθυνότητα ή την πλήρη συγκάλυψη. **Η απροθυμία του αρρώστου να πεθάνει μονάχος του, τον καθιστά αξιολύπητα εξαρτημένο**. Έχει τώρα χάσει την πίστη του στην ικανότητά του να πεθαίνει, στην καταληκτική μορφή που μπορεί να πάρει η υγεία, και **έχει αναγάγει σε σημαντικό το δικαίωμά του να τον αποτελειώνουν επαγγελματίες**...

Μαύρη μαγεία

Ακόμη και στις περιπτώσεις που ο γιατρός διαθέτει τον τεχνικό εξοπλισμό για να παίξει τον τεχνικό ρόλο που φιλοδοξεί να παίξει, επιτελεί αναπόφευκτα και λειτουργίες θρησκευτικές, μαγικές, ηθικές και πολιτικές. Στην κάθε μία από τις λειτουργίες αυτές ο σύγχρονος γιατρός είναι περισσότερο παθογόνος παρά θεραπευτής ή απλώς ανώδυνος.

Η μαγεία ή η ίαση μέσα από τελετουργίες είναι ολοφάνερα μια από τις πιο σημαντικές πατροπαράδοτες λειτουργίες που καλείται να τελέσει η ιατρική. Στη μαγεία, ο θεραπευτής έχει υπό τον έλεγχό του το προσκήνιο και το παρασκήνιο. Κάπως απρόσωπα, εγκαθιδρύει μια ad

αρρώστους ν' αναζητήσουν μια δημιουργική ερμηνεία της δύσκολης θέσης τους ή να βρουν ένα αξιοθαύμαστο πρότυπο ανθρώπου –του παρελθόντος ή του παρόντος– που έμαθε να υποφέρει. Οι ιατρικές μέθοδοι ενισχύουν ακόμη περισσότερο την αρρώστια με τον ηθικό εξευτελισμό, όταν απομονώνουν τον άρρωστο σ' ένα περιβάλλον στο οποίο βρίσκονται μόνο επαγγελματίες της υγείας και δεν παρέχουν στην κοινωνία τα κίνητρα ούτε και διαμορφώνουν τις πειθαρχίες που κάνουν την κοινωνία πιο ανεκτική απέναντι στον άρρωστο. Ο μαγικός όλεθρος, η θρησκευτική βλάβη και ο ηθικός εξευτελισμός που δημιουργούνται με το πρόσχημα των βιοιατρικών επιδιώξεων είναι αποφασιστικής σημασίας μηχανισμοί που συντελούν στην κοινωνική ιατρογένεση. Συγχωνεύονται με την ιατρικοποίηση του θανάτου...

[...] Η υγεία όπως την βλέπει μια κουλτούρα, σχετίζεται στενά με το πώς αντιμετωπίζει η αντίστοιχη κοινωνία τη ζωή, τη γιορτή, τα βάσανα και το θάνατο. Όλες οι παραδοσιακές κουλτούρες επηρεάζουν την υγεία των ατόμων της κοινωνίας τους γιατί εφοδιάζουν τα άτομα με τα μέσα που τους επιτρέπουν να κάνουν υποφερτό τον πόνο, να καταλαβαίνουν την αρρώστια ή την αναπηρία και να δίνουν νόημα στη σκιά του θανάτου. Σε τέτοιες κουλτούρες η υγειονομική περίθαλψη είναι πάντα ένα πρόγραμμα που ρυθμίζει το φαγητό, το ποτό, την εργασία, την αναπνοή, τον έρωτα, τη διάπλαση των πολιτών, την άσκηση, το τραγούδι, την ονειροπόληση, τη διεξαγωγή του πολέμου και την ανοχή των βασάνων. Η θεραπεία είναι, στο μεγαλύτερο μέρος της, ένας πατροπαράδοτος τρόπος παρηγοριάς, περίθαλψης και τόνωσης των ανθρώπων ενόσω γιατρεύονται. Η περίθαλψη των αρρώστων είναι, στο μεγαλύτερο μέρος της, μία μορφή ανοχής που αγκαλιάζει όλους τους πάσχοντες. Επιβιώνουν μόνο εκείνες οι κουλτούρες που παρέχουν έναν βιώσιμο κώδικα, προσαρμοσμένο στη γενετική διαμόρφωση μιας ομάδας, στην ιστορία, το περιβάλλον της, και στις ιδιάζουσες προκλήσεις που αντιπροσωπεύουν γι' αυτήν οι ανταγωνιστικές γειτονικές ομάδες.

Η ιδεολογία που προωθεί το ιατρικό εγχείρημα της εποχής μας, το οποίο ισοπεδώνει τις τοπικές ιδιομορφίες, αντιστρατεύεται όλες τις παραπάνω λειτουργίες. Υπονομεύει ριζικά τη συνέχεια των παλαιών πολιτισμικών προγραμμάτων και εμποδίζει την εμφάνιση νέων, που θα παρείχαν ένα πρότυπο για την αυτοπερίθαλψη και τα βάσανα...

Επιμέλεια-
επιλογή αποσπασμάτων Π.